

САМЮЕЛ БЪОРК

СОВАТА

ИМАС
КРИМИ

Вторият случай на Мунк и Крюгер.

От автора на бестселъра „Пътувам сама“, преведен на повече от 30 езика.

По време на изследвания върху горската растителност в Южна Норвегия ботаник се натъква на мъртво момиче.

Веднага след подадения сигнал пристига екипът на инспектор Холгер Мунк. Следователите от Отдел „Убийства“ са видели какво ли не, но гледката на горската поляна ги втрещява: изнемощялото голо тяло е положено върху пера от сова, разпръснати под формата на пентаграма, разположението на ръцете определено не е случайно, коленете и дланите са в рани, а в устата е затъкнато цвете. Момичето бива лесно идентифицирано — 17-годишна пансионерка от близкия дом за деца в неравностойно положение, обявена за издирване. Но какви са мотивите на убиеца?

Покана за разговор или ритуално убийство? Дело на луд или закодиран знак? Около тези версии се въртят Холгер Мунк и Миа Крюгер, но следи няма, свидетели — още по-малко, всеки опит за психологически портрет на убиеца удря на камък.

И тогава неизвестен на инспектора хакер предава по таен път клип от Даркнет. В потресаващите кадри с борещото се за живота си момиче се забелязва и фигурата на убиеца — мъж, покрит с пера на сова. Птицата на смъртта...

„Совата“ последва криминалния дебют на норвежеца Самюел Бьорк „Пътувам сама“ и отново пренася милионите си читатели в мрачния, атмосферен свят на Холгер Мунк и Миа Крюгер. Номинирана е за Наградата на норвежките книготърговци и получава нидерландската награда „Хебан“ за най-добър трилър на годината.

С майсторско темпо и обмислен сюжет „Совата“ ще ви разтърси из основи.

Бъсъл

Напрежението и залозите нарастват главоломно с напредването на тази внимателно замислена история... Бьорк развива героите превъзходно, което придава на романа нюанси и тежест.

Пъблишърс Уикли

- [Самюел Бьорк](#)

-

-

- [1.](#)

- [1.](#)

- [2.](#)

- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [2.](#)
 - [13.](#)
 - [14.](#)
 - [15.](#)
 - [16.](#)
 - [17.](#)
 - [18.](#)
 - [19.](#)
 - [20.](#)
- [3.](#)
 - [21.](#)
 - [22.](#)
 - [23.](#)
 - [24.](#)
 - [25.](#)
 - [26.](#)
 - [27.](#)
 - [28.](#)
 - [29.](#)
 - [30.](#)
 - [31.](#)
- [4.](#)
 - [32.](#)
 - [33.](#)
 - [34.](#)
 - [35.](#)
 - [36.](#)
 - [37.](#)
 - [38.](#)
 - [39.](#)
- [5.](#)
 - [40.](#)
 - [41.](#)
 - [42.](#)
 - [43.](#)

- [44.](#)
- [45.](#)
- [46.](#)
- [47.](#)
- [48.](#)
- [49.](#)
- [50.](#)
- [51.](#)

- [6.](#)

- [52.](#)
- [53.](#)
- [54.](#)
- [55.](#)
- [56.](#)
- [57.](#)
- [58.](#)
- [59.](#)
- [60.](#)
- [61.](#)

- [7.](#)

- [62.](#)
- [63.](#)
- [64.](#)
- [65.](#)
- [66.](#)
- [67.](#)
- [68.](#)
- [69.](#)
- [70.](#)
- [71.](#)

- [8.](#)

- [72.](#)
- [73.](#)
- [74.](#)
- [75.](#)
- [76.](#)
- [77.](#)
- [78.](#)
- [79.](#)

- [9.](#)

- [80.](#)

- [Информация за текста](#)

-

- [notes](#)

- [1](#)

- [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
-

Самюел Бьорк

Совата

Тази книга е издадена с финансовата помощ на НОРЛА.

Един петък през пролетта на 1972 г. свещеникът на църквата в Санефюр тъкмо се канеше да заключи за през нощта, когато крайно необикновено посещение го накара да остави канцеларията си отворена до малко по-късно.

Никога не бе виждал младата жена, но добре знаеше кой е младежът. Това бе големият син на най-обичания човек от града — корабовладелец, не само един от най-заможните хора в Норвегия, но и покровител на църквата, чието дарение, между другото, направи преди десет години възможна изработката на големия олтар от грубо издялан махагон, дело на скулптора и художник Дагвил Вереншол, изобразяващо седемнайсет сцени от живота на Исус — с този олтар свещеникът бе изключително горд.

Младежът и младата жена имаха много особено желание. Искаха да се оженят и свещеникът да извърши тихомълком венчавката. Дотук нищо необичайно, но поради крайно необикновените подробности първоначално пасторът си помисли, че става въпрос за шега. Добре познаваше обаче корабовладельца, знаеше колко набожен и консервативен е той и постепенно осъзна сериозността на молбата. В последно време корабовладелецът беше тежко болен и имаше слухове, че лежи на смъртен одър. Младият мъж, седнал срещу свещеника, скоро щеше да придобие огромно състояние, но баща му бе поставил условие за наследството. В семейството не биваше да влиза чужда кръв. При никакви обстоятелства бъдещата съпруга на наследника не биваше да има деца от предишен брак. В това се заключаваше и проблемът. Синът на корабовладельца бе страстно влюбен в младата жена, ала за съжаление, тя вече имаше деца — двегодишна дъщеричка и малък син на четири. Децата трябваше да изчезнат, а свещеникът да венчае двойката, та булката да отговаря на изискванията на корабовладельца. Беше ли възможно?

Планът им бе следният: младият мъж имаше далечна родственица в Австралия, съгласна да се грижи за децата, докато се уредят формалностите. Година — две, после ще ги вземат обратно. А може би корабовладелецът щеше да се пресели на небето по-скоро. Какво мисли пасторът? Ще откликне ли душата му на молбата им да им помогне да преодолеят тази криза?

Свещеникът се престори, че се замисля, но в действителност вече бе решил. Младежът беше поставил дискретно дебел плик на масата пред него, а и защо да не се притече на помощ на млада двойка в нужда? Не е ли нелепо условието на стария корабовладелец? Свещеникът се съгласи да ги венчае и след по-малко от седмица двамата се ожениха при скромна церемония пред пъстрия олтар в заключената църква.

Измина почти година и през януари 1973 свещеникът отново бе навестен в бюрото си — този път младата жена дойде сама. Беше видимо угрижена, не знаела към кого друго да се обърне. Нещо не било наред. Не била чула и дума от децата. Обещали ѝ снимки, писма, но не получила нищо, нито ред. Всъщност вече се съмнявала в съществуването на тази роднина в Австралия. Довери му също, че съпругът ѝ не се оказал човекът, за когото го мислела. Вече не разговаряли, дори не споделяли една спалня, а той имал тайни, зловещи тайни, неща, които тя не смеела да изрече на глас, нито дори да си ги помисли. Дали свещеникът можел да

направи нещо? Той я успокои, обеща, естествено, да помогне, да помисли по въпроса, и ѝ заръча да дойде пак след няколко дни.

На следващата сутрин намериха младата жена мъртва, надвесена над волана в колата си, в дълбока канавка недалеч от луксозното семейно имение на корабовладелеца на полуостров Вестеръоя близо до центъра на Санефюр. Във вестника намекваха, че жената е шофирала в нетрезво състояние и полицията смята случая за трагична злополука.

След като подкрепи семейството на погребението, пасторът реши да споходи младия корабовладелец. Разказа му самата истина — как младата жена го е посетила в деня преди злополуката, как е изразила тревога за децата си, как тук... да, има нещо гнило. Младият корабовладелец слушаше и кимаше. Обясни, че за съжаление в последно време съпругата му била много болна. Вземала лекарства. Пиела твърде много. Свещеникът сам станал свидетел на края на тази трагедия. После написа едно число на лист хартия и го плъзна през масата. Този град не е ли всъщност твърде малък за пастора? Няма ли да е по-добре да служи на Господа някъде другаде, например по-близо до столицата? След няколко минути вече се бяха споразумели за подробностите. Свещеникът се изправи — тогава за последен път видя младия, влиятелен корабовладелец.

Няколко седмици по-късно си приготви багажа.

И никога повече не стъпи в Санефюр.

Малкото момиченце лежеше възможно най-неподвижно на дивана под одеялото и чакаше другите деца да заспят. Беше решила. Ще стане тази нощ. Вече няма да се страхува. Няма да чака. На шест години е и скоро ще бъде голяма. Ще го направи, само малко да се постъмни. Не глътна сънотворното. Скри го под езика и то остана там — дори когато показва на леля Юлиане колко е послушна.

— Покажи.

Изплезе език.

— Добро момиче. Следващият.

Брат ѝ постъпваше така отдавна. Откакто го затвориха в землянката. Правеше го всяка вечер — слагаше хапчето под езика си, без да го гълта.

— Покажи.

Изплезе език.

— Добро момче. Следващият.

Три седмици го държах в тъмното, защото не искаше да се извини. Всички деца знаеха, че не е направил нищо лошо, но въпреки това възрастните го затвориха. И оттогава се промени. Всяка вечер слагаше таблетката под езика, без да я гълта и в просъница, когато нейното хапче започваше да действа, тя виждаше как сянката му се изнизва от стаята и се изгубва.

Няколко пъти сънува къде отива брат ѝ. Веднъж беше принц на път за чужда страна, където щеше да целуне отдавна заспала принцеса. Друг път беше рицар, който поваля дракон с магически меч, забит в камък толкова здраво, че оттам можеше да го извади само необикновено момче. В сънищата ѝ. Наяве не знаеше къде ходи.

Малкото момиченце изчака, докато до слуха му не достигна дълбокото дишане на спящите деца и предпазливо се измъкна от стаята. Зимата бе настъпила, но беше все така топло въпреки падналия между дърветата мек полумрак. Босоногото дете прекоси двора, движейки се из сенките, и се озова в прикритието на горичката. Увери се, че никой не я е видял, и претича по пътеката между големите дървета към портата с надпис „Trespassers

Prosecuted“¹. Бе решила да започне издирването оттук.

Бе чувала брат ѝ и едно от другите момчета да си шепнат. Имало местенце, където било възможно да останеш сам. Стара, порутена барака, колибка, скрита в далечния край на местността, но тя самата никога не я бе виждала. Всеки ден ставаха в шест и си лягаха в девет. Винаги точно в един и същ час, всеки ден една и съща програма, никакво разнообразие, само две петнайсетминутни почивки от училищните занятия, домашни, йога, пране и всички останали задължения. Момиченцето се усмихна на песента на щурците и усети как меката трева го гъделичка по стъпалата, щом се отклони от пътеката и предпазливо пое покрай оградата към мястото, където си представяше, че се намира барачката. По някаква причина не я беше страх. Беше ѝ леко — ужасът щеше да дойде едва по-късно — точно сега беше радостна — като свободна пеперуда, сама с мислите си в красивата, благоуханна гора. Усмихна се широко и плъзна пръсти по растение с форма на звезда, беше почти като в някой от сънищата ѝ, когато хапчетата, които ѝ даваха, не бяха много силни.

Потъна под един клон и дори не трепна от шумоленето на храстите на няколко метра от нея. Сигурно някоя коала се бе осмелила да слезе от дърветата или пък кенгуру беше прескочило оградата. Тихо се засмя и си помисли колко хубаво би било да погали коала. Знаеше, че имат остри нокти и изобицо не стават за гушкане, но все пак се опита да си представи какво би било да усети под пръстите си топлината на меката козина, а влажната муцунка да я гъделичка по врата — почти забрави за какво е тук, преди ненадейно да се опомни и да застине само на няколко метра от стената на барачката. Момиченцето наклони глава и любопитно погледна внезапно появилите се сиви дъски. Значи е истина. Това, за което си бяха шушукали. В гората има такова място. Място, където да се скриеш. Тя предпазливо се придвижи до сивата стена и приближавайки се към вратата, усети приятно боцкане по кожата.

Момиченцето все още не знаеше, че гледката, която го очаква, ще го промени завинаги, ще го преследва всяка нощ през идните години — под одеялото на твърдия диван; по време на полета над половината земно кълбо, след като полицията ги изведе наред всеобщия плач; под завивката, в мекото легло в новата страна, където всички звуци бяха различни. Не подозираше нищо, когато повдигна ръка към дървената дръжка и бавно отвори скърцащата врата.

Вътре беше тъмно. Отне няколко секунди на очите ѝ да започнат да виждат нормално, но нямаше съмнение. Първоначално само силуует, а после по-отчетливо — там седеше той.

Брат ѝ.

Не носеше дрехи. Бе чисто гол. Чисто гол, но цялото му тяло беше покрито с... пера? Седеше свит в един ъгъл — птицеподобна, изгърбена твар от друг свят — а в устата му имаше нещо. Малко животно. Мишка? Брат ѝ беше покрит с пера и стискаше мъртва мишка със зъби.

Тази картина щеше да промени живота ѝ. Брат ѝ бавно се обръща и я поглежда с почуда — сякаш очите му не знаят коя е. През мръсния прозорец прониква светлина и осветява покритата с пера ръка, която плавно се движи из въздуха. Устата се разтегля в усмивка и открива блестящи бели зъби, той изплюва мишката и забива мъртъв поглед в сестра си, после разтърсва пера и процежда:

„Аз съм совата.“

Ботаникът Том Петершон извади фотографската чанта от автомобила и спря да се наслади на гледката към гладкия като огледало фиорд, преди да се заизкачва през гората. Беше началото на октомври и хладното съботно слънце къпеше пейзажа във великолепна светлина — меки лъчи падаха върху есенните жълти и червени листа, които скоро щяха да окапят и да отстъпят пред зимата.

Том Петершон обичаше работата си. Особено когато имаше възможност да е навън. Областният управител на Осло и Окершюс го бе наел да отчита находищата на билката драконова глава — застрашен вид, виреещ в околностите на Ослофиорд. Чрез блога си беше получил нова информация и днес възнамеряваше да запише броя и точното местонахождение на новооткритите екземпляри на това изключително рядко растение.

Драконовата глава е полско цвете, високо десет-петнайсет сантиметра, със сини, тъмносини или виолетови венчелистчета; наесен те изсъхват и оставят след себе си грозди кафяви плодчета, напомнящ житен клас. Тя не само е застрашена, но е и дом на изключително редкия драконоглав бръмбар — малък лъскав бръмбар, живеещ само по нейните цветове. „Чудесата на природата“ — помисли си Том Петершон, усмихна се и изостави пътеката, следвайки напътствията на услужливия любител ботаник. Беше възпитан в убеждението, че не съществува абсолютно никакъв бог — тук родителите му бяха стриктни — но да, понякога си го мислеше, макар никога да не го изричаше на глас. Делото на Твореца. Всички тези малки и големи създания и прекрасната им хармония. Всяка есен птиците отлитат на юг, за да снесат яйца — изминават огромни разстояния — всеки път до едно и също място. Всяка година листата променят цвета си по едно и също време и превръщат дърветата и земята в живо произведение на изкуството. Не, никога не го казваше на глас, но често си го мислеше.

Том Петершон работеше в Института по бионауки към Университета в Осло. Там беше учил и след завършването си бе получил предложение за работа. Миналата есен по коридорите се зашушука, че ще го назначат за ръководител на института, но Том Петершон не направи нищо, за да получи поста. Ръководител на института? Не, това бе твърде канцеларско занимание за него. Харесваше работата си, излетите сред природата — затова бе станал ботаник, а не за да ходи по събрания.

Когато му се обадиха от кабинета на областния управител, прие задачата с гордост. Да бъде пазител на драконовата глава му бе повече от присърце. Ботаникът се подсмихна при мисълта какво откритие беше направил преди няколко години на полуостров Снарьоа — голямо находище на растения наред имотите на богатите.

Не всички се зарадваха, разбира се — собствениците на терените, където растяха, искаха да си построят вилите и басейните на спокойствие, само че драконовата глава е защитена от Бернската конвенция и в никакъв случай не бива да се унищожава.

Сви усмихнат надясно между големите смърчове и тръгна покрай пенлив поток нагоре към мястото, където трябваше да се намират растенията. Том Петершон бе ревностен природозащитник и ликуваше, задето този път една малка тревичка беше удържала победа над багерите.

Прегази потока и застина, защото чу шумолене в гъсталака пред себе си. Петершон вдигна фотоапарата, готов да снима. Язовец? Това ли видя? Животно, което се бои от

светлината и далеч не е толкова разпространено, колкото се счита. Последва шума и скоро се озова на малка полянка, но за свое разочарование, не забеляза нищо. В блога му липсваше хубава снимка на язовец, а и това би бил чудесен разказ — три драконови глави и язовец, идеална малка съботна експедиция.

Там, на полянката, имаше нещо.

Синьо-бяло голо тяло.

Момиче.

Девојка?

Том Петершон така се разтрепери, че изпусна фотоапарата в калуната и дори не забеляза.

На полянката имаше мъртво момиче.

Пера?

Боже Господи.

Насред гората лежеше гола девојка.

Наоколо — пера.

В устата ѝ — бяла лилия.

Том Петершон се завъртя на пети, промъкна се през гъстата растителност, намери пътеката, затича се с всички сили и в колата набра 112.

Разследващият убийства Холгер Мунк седеше в автомобила си пред някогашния си дом в квартал „Рьоа“ и се разкайваше, че се беше съгласил да дойде. Допреди десет години живееше в бялата еднофамилна къща с тогавашната си съпруга Мариане и оттогава не бе влизал там. Пълният следовател си запали цигара и затвори прозореца на колата. Преди няколко дни беше отишъл на годишния си преглед и лекарят за пореден път го посъветва да намали мазната храна и да престане да пуши, но петдесет и четири годишният полицаи изобщо не възнамеряваше да го послуша — не и за второто. Цигарите му бяха необходими, за да мисли, а ако имаше нещо, което обича, то бе именно това — да използва ума си.

Холгер Мунк обожаваше шаха, кръстословиците, математиката — всичко, което раздвижва мозъчните клетки. Често сядаше пред компютъра, за да си чати с приятели за шахматните партии на Магнус Карлсен или за решения на по-важни или по-незначителни математически задачи, например като изпратената от приятеля му Юри, професор от Минск, когото бе срещнал в мрежата преди няколко години.

В едно езеро има метален прът. Половината от пръта е под земята. Една трета е под водата. Осем метра стърчат над водата. Колко е дълъг целият прът? Поздрави, Ю.

Мунк се замисли над въпроса, преди да намери отговора и тъкмо се канеше да изпрати имейл, когато звънящият телефон го прекъсна. Погледна дисплея. Микелсон. Началникът му в участъка в „Грьонлан“. Мунк остави телефона да звъни в продължение на няколко секунди, поколеба се дали да го вдигне, но накрая реши да откаже разговора. Натисна червения бутон и прибра джиесема в джоба си. Сега беше време за семейството му. Преди малко повече от десет години бе допуснал грешка. Не отделяше достатъчно време на близките си. Работеше денонощно, а когато най-сетне се прибереше вкъщи, умът му беше другаде. Сега отново се намираше пред къщата, където тя вече живееше с друг.

Холгер Мунк се почеса по брадата и погледна в огледалото за обратно виждане големия розов подарък със златна панделка на задната седалка. Марион, внучката му, имаше рожден ден. Съкровището му ставаше на шест годинки. Затова се беше съгласил да дойде в „Рьоа“, макар че бе решил никога повече да не стъпва в тази къща. Мунк дръпна дълбоко от цигарата и опипа вдлъбнатината на пръста си, където доскоро стоеше венчалната му халка. Носи я десет години след раздялата. Не успяваше да се насили да я свали. Мариане. Тя беше голямата му любов. Бе възнамерявал винаги да са заедно и не беше излизал на среща нито веднъж след раздялата. Не че липсваха възможности. Не една жена му бе хвърляла око, но той просто нямаше желание. Не му се струваше редно. Но сега го направи. Свали си брачната халка. Остави я в аптеката в банята у дома. Не можеше да я изхвърли. Дори да са минали десет години, нямаше ли право да се надява? Или грешеше? Трябваше ли да стори това, което много от приятелите му често го съветваха. Да се оглежда за друга.

Холгер Мунк въздъхна тежко, дръпна още веднъж от цигарата и пак погледна големия розов подарък. Навярно отново беше прекалил. През годините дъщеря му Марион много му се бе карала, задето според нея разглезва малката Марион. Давал ѝ каквото му посочела с пръст. Беше ѝ купил нещо несъвсем политкоректно, но знаеше, че това е най-голямото желание на внучката му. Кукла Барби с голяма кукленска къща и собствен кукленски автомобил. Вече буквално чуваше лекцията на дъщеря си. За разглезените деца, за женското тяло, образците и идеалите, но това, за бога, бе само кукла. Нима можеше да е толкова лошо,

ако това е желанието на малкото момиченце?

Телефонът му отново извънтя, пак беше Микелсон и Мунк още веднъж натисна червения символ. Звънът на телефона се разнесе за трети път и той понечи да вдигне. *Миа Крюгер*. Замисли се с топлота за младата си колежка, но все пак отказа разговора. Време за семейството. Ще ѝ се обади по-късно. Довечера може да изпият по чаша чай в „Юстисен“. Със сигурност ще има нужда след това събитие. Да поговори с Миа. Отдавна не бе разговарял с нея и усещаше липсата ѝ.

Само преди няколко месеца я беше прибрал от един остров отвъд Трьонделаг. Беше се изолирала от света, без телефон, наложи се Мунк да лети чак до Вернес, да наеме кола и да накара местната полиция да го прекара с лодка, за да я намери. Носеше със себе си папка с материалите по случая. Тази папка я убеди да се върне в столицата.

Холгер Мунк хранеше дълбоко уважение към всички в отдела, но Миа Крюгер беше нещо много особено. Взе я от полицейската академия, преди дори да е завършила, само двайсетинагодишна, по съвет на ректора, негов отдавнашен колега. Видя се с нея в едно кафене — неформална среща извън службата. Миа Крюгер. Младо момиче в бял пуловер и тесен черен панталон, с дълга черна коса — почти като на индианка, с най-ясните сини очи, които някога бе виждал. Веднага му допадна. Интелигентна, уверена и спокойна. Сякаш разбираше, че задачата му е да я изпита, но все пак отговаряше вежливо, с искрящ поглед, *нима ме мислиш за глупава?*

Миа Крюгер бе изгубила близката си Сигри преди много години. Намерили я мъртва от свръхдоза хероин в едно мазе в квартал „Тьойен“. Миа обвиняваше гаджето на Сигри, на което се натъкнаха по случайност много по-късно при рутинна проверка на каравана край езерото Трюван — тогава до него лежеше друга жертва. В състояние на афект Миа Крюгер го уби, простреля го два пъти в гърдите. Холгер Мунк присъства лично и знаеше, че действията ѝ лесно могат да минат за самозащита, но понеже застана на нейна страна, го преместиха, а Миа приеха за лечение. След близо две години в полицейския участък в Хьонефос най-накрая върнаха Мунк като ръководител на следствения отдел на улица „Марибуесгата“. Извика и Миа, но след разплитането на случая от папката началникът в „Грьонлан“ прецени, че Миа все още показва признаци на нестабилност. Микелсон отново я отзова, осведомявайки я, че не ѝ е позволено да стъпва в офиса, преди да е разговаряла с психолог, който да удостовери, че е здрава.

Мунк отклони още едно повикване от началника в „Грьонлан“ и се взря в отражението си в огледалото. Какво го прихващаше? Минаха десет години, а ето че седеше пред старото им жилище, където тя вече живееше с друг мъж, хранейки все още някаква надежда, че нещата могат да се наредят.

Ти си идиот, Холгер Мунк. Мнозина биха отишли на терапевт.

Мунк въздъхна и слезе от автомобила. Навън бе захладняло. Лятото определено беше приключило, а сякаш и есента, въпреки че октомври едва бе започнал. Придърпа палтото си, за да му покрие по-плътнo корема, извади си телефона и отговори на Юри.

48 метра;) ХМ

Дръпна за последен път от цигарата, взе големия подарък от задната седалка, пое дълбоко дъх два пъти и бавно тръгна по чакълената алея към бялата къща.

Миа Крюгер виждаше как се движат устните на мъжа с рядка брада, седнал зад голямото писалище, но нямаше сили да слуша. Думите не стигаха до ушите ѝ. Липсваха ѝ чайките. Миризмата на вълните, които се разбиват в скалите. Тишината. За пореден път се запита защо се подлага на това. Да ходи на психолог. Да говори за себе си. Сякаш щеше да ѝ помогне. Извади драже от джоба си и пак съжали, че се е съгласила. Трябваше да откаже на мига.

Нестабилна и негодна за служба.

Проклетият Микелсон не разбираше нищо, никога не се беше сблъсквал с разследване, държаха го на поста само защото умееше да целува задника на политиците.

Миа въздъхна и отново се опита да схване какво е казал мъжът зад писалището — сега май трябваше да отговори, но не беше чула въпроса.

— В какъв смисъл? — попита Миа и се замисли за младото момиче с обръснат тил и русия бретон, което излезе през голямата врата към чакалнята, пълна със списания с безсмислени за нея заглавия. *Да оздравеем с помощта на умствени упражнения. Бъдете във форма на: 1-2-3.*

— Хапчетата — повтори сигурно за трети път психологът, облегна се назад и си свали очилата.

Знак за близост. Показваше ѝ, че е на сигурно място. Миа въздъхна и сложи дражето на езика си. Психологът явно не знаеше с кого говори. От дете прозираше душевността на хората. Затова ѝ липсваха чайките. Там няма злост. Само природа. Вълните се разбиват в скалите. Чува се тишина и нищото се простира навред.

— Добре. — Миа се надяваше това да е правилният отговор.

— Значи сте ги спрели — психологът си сложи очилата.

— От седмици не съм вземала.

— А алкохолът?

— Не съм близвала и капка от много време — излъга Миа.

Погледна часовника над главата му, стрелките тиктакаха страшно бавно и ѝ показваха, че трябва да стои тук още. За пореден път си припомни омразата си към Микелсон, а и към този психолог, чийто кабинет се намираще в най-хубавия западен квартал на Осло, но се отказа от ненавистта си към втория. Вината не беше негова. Искаше само да помогне. И казваха, че е един от добрите. Психологът Матиас Ванг. Имаше късмет — просто бе избрала едно име в интернет, след като реши да опита. Не искаше да ходи при някой от психолозите на разположение на полицията. Възможна ли бе служебна тайна в „Грьонлан“? Едва ли, не и що се отнася до нея, не и що се отнася до Миа Крюгер.

— Да поговорим за Сигри.

Миа беше свалила малко гарда, но сега отново се отдръпна. Колкото и да беше добър и мил, тя не бе дошла да говори за вътрешния си свят. Искаше да се върне на работа. Да ходи на психолог. Да вземе необходимия ѝ документ. *Прави впечатление на напълно здрава, разговаря добре, осъзнава проблемите си. Препоръчвам незабавно да се върне на поста си с пълни правомощия.*

Тя се подсмихна вътрешно и показа на Микелсон въображаем среден пръст.

Негодна за служба.

Майната ти — това, естествено, бе първата ѝ мисъл, но след пет седмици, прекарани в самота в новозакупеното жилище в квартал „Бишлет“ сред кашони, безсилна да ги отвори, пленена в тяло, виещо за хапчетата, с които толкова дълго го бе тъпкала, се предаде. Загубила бе всички обични хора. Сигри. Мама. Татко. Баба. Само тя липсваше в гробището край Осгоршран. Единственото ѝ желание бе да напусне този свят. Да се отскубне от цялото страдание. Да, но след известно време Миа прозря колко обича колегите си всъщност. След самотния ѝ престой на острова времето, прекарано на работа, ѝ внуши усещането, че е възможно, че сигурно има смисъл да поживее. Поне да опита. За известно време. Бяха чудесни хора. Добри хора. Хора, за които наистина я беше грижа.

Мунк. Къри. Ким. Анете. Лудвиг Грьонли. Габриел Мьорк.

— Сигри? — повтори мъжът зад писалището.

— Да? — Миа се бе запиляла в мислите си за момичето, което беше видяла да излиза от кабинета — часът ѝ бе преди нейния, разликата помежду им бе навярно петнайсет години, но и двете ги беше срам еднакво — *да, аз също идвам тук, аз също не съм нормална.*

— Налага се — отново се обади психологът и този път нямаше измъкване.

Сигри Крюгер.

Сестра, приятелка и дъщеря.

Родена на 11 ноември 1979 г. Починала на 18 април 2002 г.

Със силна обич и дълбока скръб.

Психологът пак си свали очилата и се облегна назад.

— Добре е скоро да поговорим за нея, не мислиш ли?

Миа закопча ципа на коженото си яке и посочи часовника на стената.

— Със сигурност — кимна тя и се усмихна. — Но ще стане следващия път.

Матиас Ванг изглеждаше разочарован, когато откри, че според стрелките на часовника сеансът е приключил.

— Да, добре. — Той остави химикалката върху бележника на бюрото пред себе си. — Другата седмица по същото време?

— Окей.

— Все пак е важно... — подхвана братият мъж, но Миа вече беше на вратата.

Холгер Мунк изпитваше известно раздразнение, но беше и някак облекчен, когато за първи път след десет години прекрачи прага на стария си дом. Раздразнение, защото се бе съгласил тук да отпразнуват рождения ден на Марион. Облекчение, защото малко го беше страх да снове, заобиколен от отдавнашни спомени, не знаеше как ще го понесе, но къщата вече не приличаше на някогашното му жилище. Бяха я ремонтирали. Бяха избили няколко стени, а другите — боядисали в нови цветове. Мунк с изненада установи, че всъщност намира променения си дом за много хубав и колкото повече се оглеждаше, толкова по-спокоен ставаше. Освен това нямаше и следа от Ролф, учителя от Хюрюм. Може би следобедът все пак нямаше да бъде чак толкова ужасен.

Мариане го посрещна на вратата със същото изражение както всеки път, когато им се налагаше да прекарат време заедно, било то по случай конфирмация, рожден ден или погребение — с любезно и приветливо *здравей*. Не го прегърна, не изрази никаква привързаност, но нямаше и горчивина, разочарование или омраза в очите ѝ както непосредствено след развода. Само резервирана, ала въпреки това приветлива усмивка, *добре дошъл, Холгер, настанявай се в хола. Аз украсявам тортата на Марион — шест свецички. Невероятно е колко е пораснала!*

Мунк си закачи палтото в коридора и тъкмо понечи да внесе подаръка във всекидневната, когато чу възглас, последван от малки, нетърпеливи стъпчици, спускащи се от втория етаж.

— Дядо!

Марион дотича при него и дълго го прегръща.

— За мен ли е? — момиченцето гледаше ококорено подаръка.

— Честит рожден ден! — засмя се Мунк и погали внучката си по косата. — Как е да си на шест години?

— Всъщност не е много различно, почти като вчера, когато бях на пет — усмихна се хитро Марион, без да откъсва очи от подаръка. — Може ли вече да го отворя, дядо? О, може ли?

— Трябва първо да изпеем песничката за рожден ден — обади Мириам, също слязла от втория етаж.

Дъщерята на Мунк се приближи до него и го прегърна.

— Много се радвам, че успя да дойдеш, татко. Добре ли си?

— Чудесно. — Мунк ѝ помогна да занесе голямата кутия в хола, на една маса, вече отрупана с подаръци.

— О, всичко това е за мен! О, не може ли да ги отворим сега? — примоли се момиченцето. Очевидно според нея вече бе чакала твърде дълго.

Мунк погледна дъщеря си и получи в отговор усмивка. Жестът ѝ го зарадва. След развода отношенията им, меко казано, не бяха приятелски, но през последните месеци изглежда омразата, която тя таеше към баща си през всичките тези години, бавно започваше да се уталожва.

Десет години. Хладни отношения между баща и дъщеря. Заради развода. Понеже той работеше твърде много. А после, неочаквано, именно работата му ги сближи, сякаш на света все пак имаше някаква справедливост. Преди по-малко от шест месеца провеждаха важно

разследване, навярно най-тежкото за отдела, а Мириам и Марион се оказаха непосредствено замесени. Душевноболен тип бе похитил петгодишното момиченце — човек би очаквал това да ги раздалечи още повече, дъщеря му отново да го държи отговорен, но се случи обратното. Мириам изобщо не му се сърдеше, само безмерно се радваше, задето отделът беше разрешил случая. Оказа се нова форма на уважение. Струваше му се, че го вижда в очите ѝ — гледаше на него по друг начин, разбираше колко е важна работата му. И двете, Мириам и Марион, ходиха на терапия при способен психолог от полицията, за да преработят ужасяващата случка, но за щастие, тя очевидно не тежеше на момиченцето. Вероятно бе твърде малко да разбере колко зле е можело да бъде. Марион, естествено, плака няколко нощи, будеше се от кошмари, но това скоро мина. На майката, разбира се, ѝ беше по-трудно — Мириам продължи известно време с терапията сама, без Марион. Вероятно даже все още ходеше, Мунк не знаеше със сигурност — не бяха чак толкова близки, та да му доверява всичко, но бяха на път да станат. Малко по малко.

— Къде е Юханес? — попита той, когато се настаниха на дивана.

— Знаеш как е, дежурен е и се обадиха от „Юлевол“. Трябваше да си тръгне. Ако успее, ще се върне. Работата не е просто нещо, когато си важна личност — смигна дъщеря му.

Мунк ѝ се отблагодари със сърдечна усмивка.

— Тортата е готова — оповести Мариане, влязла засмяна във всекидневната.

Холгер Мунк я погледна скришом. Не искаше да се вторачва, но не успяваше да отлепи очи от нея. За момент погледите им се срещнаха и на Мунк изведнъж му се прииска да я подмами в кухнята и силно да я притисне към себе си точно като едно време, но за радост се опомни благодарение на Марион, загубила вече всякакво търпение.

— Не може ли да ги отвори? Подаръците са мнооого по-важни от тъпата песен.

— Трябва да изпеем песничката и да духнем свещичките. — Мариане поглади косата на внучката си. — Освен това е редно да изчакаме всички да дойдат, за да видят какви хубави неща си получила.

Мариане, Мириам, Марион и той. Холгер Мунк не бе и мечтал за по-хубава компания за приятен следобед. Ала думите на бившата му съпруга, че е редно да изчакат всички, сякаш бяха реплика в театрално представление, податка за нещо, което предстои да се случи: външната врата се отвори и се появи Ролф, учителят от Хюрюм, с усмивка на уста и огромен букет в ръцете.

— Здравей, Ролф! — Марион се засмя и се втурна към вратата да го прегърне.

Мунк усети леко пробождане, като видя малките ръчички да се обвиват около мъжа, когото изобщо не харесваше, но бързо му мина. Момиченцето му беше по-скъпо от всичко друго на света, а за нея животът винаги е бил такъв. Дядо е сам. Баба и Ролф — заедно.

— Виж колко много подаръци получих!

Тя издърпа учителя от Хюрюм във всекидневната, за да види масата с подаръците.

— Прекрасно. — Той я помилва по главата.

— И това ли е за мен? — засмяна, Марион посочи букета в ръцете му.

— Не, това е за баба — учителят обърна глава към Мариане, която ги наблюдаваше усмихната от вратата.

Мунк забеляза погледа на бившата си съпруга. И с това се приключи. Хубавото чувство. Идилията. Мнимата идилия. Той се надигна да поздрави учителя, стисна му ръката и проследи как омразният му мъж подава на бившата му жена великолепния букет и я целува по бузата.

Слава Богу, пак го спаси Марион, чието лице беше червено от напрежение и тя отказваше да чака повече.

— Вече трябва да приключваме с пеенето — провъзгласи гръмогласно момиченцето и любезно припомни на Мунк защо всъщност е там.

Пяха бързо, защото Марион така или иначе не слушаше. Тя духна свещичките на тортата и се нахвърли на пакетите.

Само след половин час момиченцето ги бе отворило и седеше изтощено пред купа подаръци. Барбито попадна право в целта, тя се увеси на врата на дядо си и макар Мунк да очакваше неодобрителния поглед на Мириам, задето пак глези детето и не е направил добър избор, такъв не последва. Дъщеря му само се усмихваше, сякаш му благодареше, и му вдъхна усещането, че всичко е наред.

За момент стана неловко, след като подаръците бяха отворени. Мариане и учителят седяха на дивана от другата страна на масата, очакваше се да започне някакъв разговор, ала никой от тях нямаше желание да го подхване. За пореден път Мунк бе спасен, сега от телефона си. Пак беше Микелсон, вече съвсем на място. Мунк се извини и излезе на стълбите, запали жадувана цигара и отговори на повикването.

— Да?

— Вече не си ли вдигаш телефона? — избоботи раздразнен глас от другата страна.

— Семейни работи — отвърна Мунк.

— Колко приятно! — саркастично отбеляза Микелсон. — Наистина съжалявам, че прекъсвам идилията, но ми трябва.

— Какво се е случило? — полюбопитства Мунк.

— Подрастващо момиче — продължи Микелсон, малко по-спокойно.

— Къде?

— В покрайнините на Хюрюм. Намерил я е някакъв екскурзиант преди няколко часа.

— Сигурни ли сме?

— В какво?

— Че става въпрос за 233².

Мунк дръпна продължително от цигарата. Чуваше как вътре се смее Марион. Някой я гонеше из къщата, вероятно идиотът, заел неговото място. Той тръсна глава с раздразнение. Да празнува рожден ден в старата къща. Как изобщо му хрумна?

— Да, за съжаление — отвърна Микелсон. — Трябваш ми там незабавно.

— Добре, тръгвам — съгласи се Мунк и затвори.

Хвърли цигарата и заслиза надолу по стълбите, в същия момент вратата се отвори и се показа Мириам.

— Наред ли е всичко, татко? — дъщеря му го погледна угрижено.

— Какво? А, да... просто... работа.

— Добре — кимна Мириам. — Искях само да...

— Какво има, Мириам? — попита нетърпеливо Мунк, но се опомни и я погали по рамото.

— Да те подготвя за голямата новина. — Дъщеря му не го поглеждаше в очите.

— Каква новина?

— Ще се женят — избърбори Мириам все така без да го поглежда.

— Кой?

— Мама и Ролф. Опитах се да ѝ обясня, че моментът не е подходящ да го съобщи, но...

Сега Мириам го гледаше видимо разтревожена.

— Ще влезеш ли?

— Възложиха ми случай — отвърна лаконично Мунк и не знаеше какво друго да каже.

Ще се женят? Следобедът бе започнал толкова добре, той... какво си въобразяваше? Ядоса се на себе си. Какво изобщо очакваше? Идиотска работа. Но сега имаше други грижи. Нещо много по-важно.

— Значи тръгваш? — попита Мириам.

— Да — кимна Мунк.

— Почакай да ти донеса палтото — спря го Мириам и се върна с връхната му дреха.

— Поздрави ги от мен — подхвърли сухо Мунк и се запъти към колата.

— Обади ми се, става ли? Искам да поговорим за нещо важно за мен. Някой ден, когато ти е удобно — подвикна след него Мириам.

— Разбира се, Мириам. Ще ти звънна. — Мунк се завтече по чакълена аля, бързо се настани в черното ауди и запали мотора.

Нямаше и пет часът, но когато Мунк пристигна при полицейските заграждения в покрайнините на Хюрюм, бе тъмно като в рог. Показа идентификационната си карта през прозореца на колата и млад стажант му махна да продължи, явно смутен, задето го е спрял.

Мунк паркира автомобила отстрани на пътя, на няколкостотин метра от бариерата, след което излезе на студения есенен въздух. Запали цигара и се загърна в палтото си.

— Мунк?

— Да?

— Улсен, командир на оперативната група.

Мунк пое десницата в ръкавица, подадена му от непознат висок полицаи на средна възраст.

— Какво е положението?

— Жертвата е намерена на около шестстотин метра нагоре в северозападна посока от пътя — докладва снажният мъж и посочи тъмната гора.

— Кой е там сега?

— Криминалистите. Съдебна медицина. Един от вашите... Кулста?

— Колсъо.

Мунк отвори багажника на аудито, извади си ботушите и се наведе да ги обуе, но телефонът му иззвъня.

— Мунк на телефона.

— Ким е. Пристигна ли?

— Да, на пътя съм. Ти къде си?

— Горе при палатката. Вик е готов и вече губи търпение, но аз му казах да не я пипат, докато не дойдеш. Слизам да те взема.

— Добре. Как ти се струва?

— Известно време няма да спим. Този тип е извратен.

— В какъв смисъл? — Мунк усети как у него се прокрадва неприятно чувство.

Извратен тип?

Холгер Мунк имаше почти трийсетгодишен опит като разследващ убийства следовател и бе видял неща, от които другите хора биха изгубили съня си, но той самият рядко губеше самообладание, обикновено успяваше да запази дистанцирано, професионално отношение към гледките, на които се натъкваше и нямаше да се разтревожи, ако изказването бе направил някой друг. Например свръхчувствителната Миа, преживяваща дълбоко случаите, или нервозният Къри, но Ким Колсъо... Това не му харесваше.

— Да ти кажа ли, или ще видиш сам? — продължи Колсъо.

— Опиши ми го накратко. — Мунк си запуши ухото, защото една от патрулните коли на местопрестъплението изведнъж потегли и прехвърча покрай него с вой на сирени.

— Там ли си? — попита Колсъо от слушалката.

— Да. Повтори последното.

— Девойка, вероятно на шестнайсет — седемнайсет — отново се чу гласът на Колсъо. — Гола. Прилича на някакъв, как да се изразя... ритуал. Около нея е пълно с пера. И свещи...

Мунк отново си запуши ухото, понеже друг патрулен автомобил с включени сирени последва първия.

— ... във формата на някакъв символ...

Колсъо пак изчезна. Мунк погледна раздразнено командир Улсен, който говореше по телефона и ръкомахаше, сочейки някакво произшествие при загражденията.

— Не те чувам.

— Звездообразна форма — повтори Колсъо.

— Какво?

— Гола девойка. Тялото ѝ е извъртяно в странна поза. Очите са широко отворени. Пълно е с пера.

Колсъо за пореден път се изгуби.

— Не те чувам — извика Мунк с пръст в ухото.

— ... цвете.

— Какво?

— Някой е сложил цвете в устата ѝ.

— Какво е сложил?

— Губиш ми се — изръмжа Ким. — Слизам.

— Добре. Аз съм при... — извика в слушалката Мунк, но Колсъо вече беше затворил.

Мунк поклати глава и дръпна от цигарата. В този момент командир Улсен дойде при него.

— Няколко любопитни вестникари се бяха промъкнали твърде близо, но най-накрая май успяхме да отцепим целия район.

— Хубаво — кимна Мунк. — Започнахте ли да го обхождате? Бяхте ли в къщите там горе?

— Да — потвърди Улсен.

— Някой видял ли е нещо?

— Засега не ми е доложено.

— Погрижи се да получим сведения и от къмпинга нагоре по пътя. Затворен е за зимата, но караваните си стоят. Кой знае, може да имаме късмет.

Командирът кимна и се изгуби.

Мунк си obu високите ботуши и извади шапка от джоба на палтото. Хвърли фасата и запали нова цигара със студените си, зачервени пръсти — едва успя да извлече огън от запалката. Дявол да го вземе, доскоро не беше ли лято? Едва пет часът, а вече мразовита нощ.

Ким се показа с посърнало лице откъм дърветата, носеше голям фенер.

— Готов ли си за това?

Готов за това?

Поведението на Колсъо наистина не бе типично за него. Очевидно гледката горе в гората му беше повлияла по начин, който още по-силно обезпокои Мунк.

— Следвай ме плътно. Горе е дяволски непроходимо.

Мунк кимна и последва поначало пословично спокойния си колега към пътеката нагоре през гъсталака.

Мириам Мунк стоеше пред жилище на улица „Мьолергата“ и се чудеше дали да позвъни, или не.

Домът на Юлие. Една от старите ѝ приятелки. Изпратила ѝ беше няколко съобщения с молба непременно да отиде. Преди няколко години двете бяха много близки. По времето, когато се въртяха около „Блиц“³ и бяха доброволки в „Амнести Интернешънъл“, млади бунтарки, чийто живот бе пред тях, а те вярваха в смисъла на протестите срещу върховната власт. Струваше ѝ се, че оттогава е изминала цяла вечност. Друго време. Друг живот. Мириам въздъхна и бавно доближи пръст до звънеца, но го дръпна и пак се замисли. Марион бе останала при баба си и Ролф. На гости с пренощуване. Щеше да прекара там целия уикенд след рождения си ден, сама беше настояла за това. Юханес както винаги беше на работа, домът ѝ бе празно и неособено привлекателно място, но въпреки това не се решаваше да позвъни. Не че не бе ходила на купони след раждането на Марион — Боже Господи, не, водеше си социален живот, нещо друго я възпираше. Погледна си обувките и веднага си помисли колко нелепо изглежда. Рокля и елегантни обувки. Не помнеше откога не се беше издокарвала така. Вкъщи бе стояла повече от час пред огледалото, пробва различни тоалети, гримира се, размисли, съблече се, свали грима, седна на дивана, включи телевизора, опита се да намери нещо успокоително за гледане, но не се получи. Изключи телевизора, отново се гримира, направи още един тур пред огледалото с различни тоалети и ето я сега тук. Притеснена като малко момиче, за първи път, откакто се помнеше, в корема ѝ пърхаха пеперуди.

Какво правиш?

Поклати глава в отговор на себе си. *Беше щастлива.* През последните седмици многократно си бе повтаряла това изречение наум. *Щастлива си, Мириам.* Имаш Юханес. Имаш Марион. Имаш живота, който желаш. Но не можеше да престане. Не съумяваше да се отърве от непозволените мисли. Опитваше се, но те упорстваха: вечер, отпуснала глава на възглавницата, преди да заспи; сутрин, в мига на пробуждането си; пред огледалото в банята, докато си мие зъбите; когато изпраща Марион на училище и ѝ маха на раздяла зад голямата порта от ковано желязо. Непрестанно едни и същи мисли и онзи образ в ума ѝ. Лице. *Лицето.* Непрекъснато едно и също лице.

Не, не бива така.

Взе решение.

Дотук, нито крачка повече.

Пое си дъх и бързо заслиза надолу по стълбите, но в този момент вратата зад нея ненадейно се отвори и на прага се показа Юлие.

— Мириам? Къде отиваш?

Приятелката ѝ, очевидно вече подпийнала, размахваше пълна чаша червено вино и гръмка се смееше.

— Видях те от прозореца, но помислих, че си се изгубила. Ела, маса народ се е събрал тук.

Юлие вдигна чашата вино за на здравица и махна на Мириам да се върне горе.

— Обърках етажа — излъга Мириам и бавно се изкачи по стълбите и прегърна приятелката си.

— Сладурана — изкикоти се Юлие и я целуна по бузата. — Хайде, влизай.

Късо подстриганата приятелка на Мириам, с която преди няколко години делеяха всичко, я повлече след себе си в апартамента и затвори вратата с крак.

— Не, не е нужно да се събуваш. Ела, трябва да поздравим всички.

Миа я последва с нежелание в препълнената всекидневна. Имаше хора, насядали по первазите, на диваните, на страничните облегалки и по пода — малкият апартамент се пръскаше по шевовете.

— Хей, Шире — свирна Юлие. — Спри този детински пънк!

Мириам мълчеше, застанала на вратата, ръка за ръка с приятелката си, мигом се почувства прекалено наконтена и твърде биеща на очи.

— Ехо, хора — провикна се Юлие, когато едно момче с прическа „петлов гребен“ неохотно намали музиката. — Това е старата ми добра приятелка Мириам. Преминала е в лагера на снобите, затова тази вечер се постарайте да се държите като човеци, а не като маймуни. Става ли?

Засмя се силно на собственото си остроумие и отново вдигна чаша за наздравица.

— А, да, ехо, не съм свършила. Мириам е полицейска дъщеря. Правилно чухте: баща ѝ е самият супердетектив Холгер Мунк, така че си прибирайте тревата, за да не дохвърчи Отделът за борба с наркотиците. Да, Гайр, теб имам предвид.

Тя вдигна чаша към едно нахилено момче с расти и исландски пуловер, което клатеше крака от перваза на прозореца, захапало голям джойнт.

— Така, можеш пак да го усилиш. — Тя се усмихна на момчето с гребена. — Но ако ще пускаш пънк, пусни нещо нормално — „Блек флаг“ или „Дед Кенедис“ — нещо такова, нали така, Мириам?

Мириам сви рамене, най-голямото ѝ желание бе да потъне под мокета, но за щастие, очевидно никой не обърна внимание на казаното. След две секунди отново кънтеше музика и гостите се върнаха към чашите, все едно нищо не е било, а Юлие повлече Мириам през помещението към кухнята и ѝ напълни догоре чаша от кутия червено вино, оставена на плота.

— Толкова се радвам, че дойде! — усмихна се приятелката на Мириам и отново силно я прегърна. — Малко съм пияна, съжалявам.

— Няма проблем. — Мирим отвърна на усмивката ѝ и предпазливо огледа кухнята.

Лицето не беше във всекидневната, не беше и тук. Може би се бе тревожила напразно. Купон. Съвсем нормален купон. Това беше. Нищо друго. Да, бе малко прекалено издокарана. Нямаше никакъв проблем. Купон с хора на нейната възраст, които вдигаха врява до небесата. Съвсем в реда на нещата. Чудесно. Стигаха ѝ толкова лекарски вечери. Разговори за коли и вили и за названията на сребърни прибори и порцелан. Тоалетът ѝ бе неподходящ, но иначе всичко беше като едно време. Просто купон. Само това. Не правеше нищо лошо.

— Вярно ли е?

Мириам се обърна към мястото, където допреди миг стоеше Юлие, но нея вече я нямаше — приятелката ѝ се бе озовала във всекидневната, надвесена над гребена пред уредбата.

— Вярно ли е? — повтори момчето пред нея и се подсмихна.

— Кое? — попита Мириам и отново огледа помещението.

— Че Холгер Мунк ти е баща. Полицията? Разследва убийства, нали?

Въпросът донякъде подразни Мириам. Толкова често ѝ го бяха задавали, от малка се беше сблъсквала с това — *татко ѝ е полицай, не бива да издаваме нищо на Мириам* — но

когато срещна погледа на момчето пред нея, разбра, че е добронамерено и няма задни мисли. Вече не беше на осем, изоставена сама в училищния двор. Момчето носеше бяла риза и кръгли очила, погледът му бе дружелюбен и питаше просто от любопитство, не таеше лоши намерения.

— Да, той е баща ми. — За първи път от много време насам Мириам почувства, че всъщност няма нищо лошо в това да го заяви.

— Страхотно! — възкликна момчето с кръглите очила и отпи от питието си. Изглеждаше, сякаш търси какво друго да каже, но не му хрумва нищо.

— Да, готино е. — Мириам отново плъзна поглед над ръба на чашата.

— А ти с какво се занимаваш? — попита момчето.

— В какъв смисъл? — изрече хладно Мириам, почти по рефлекс, но веднага съжали.

Той просто се притесняваше и беше леко непохватен. Опитваше се да завърже разговор, може би дори да пофлиртува, нещо, което очевидно му бе непривично или пък изобщо не му се отдаваше. Мириам почти изпита съчувствие към него — бе вкопчен в чашата си с надеждата това да е неговата вечер. Облеклото му изглеждаше също толкова неуместно, колкото и нейното — бяла риза, панталони с ръб и лъснати обувки — трябваше да минат за скъпа италианска марка, но бяха евтино копие. Тръсна глава и се засрами от последното си наблюдение. Преди няколко години самата тя щеше да седи на перваза на прозореца с джойнт в устата или да е заела място сред тези върху масата — с щръкнала коса, надигнала бутилката, а сега бе в състояние да различи чифт обувки на „Скаросо“.

— Майка съм — отвърна тя с дружелюбен тон. — Учих малко журналистика и мислех да продължа, но в момента съм майка на пълен работен ден.

— Аха. — Момчето с кръглите очила ѝ отвърна с леко разочарован поглед, какъвто толкова често бе срещала в барове и кафенета.

Мириам Мунк бе красива жена и никога не липсваха интерес и предложения. „Имам почти шестгодишна дъщеря“ обикновено бе достатъчно да ги накара да се оттеглят, да се изнижат с подвита опашка.

— А ти с какво се занимаваш? — попита приятелски тя, но ентусиазмът му за флирт сякаш се бе поохладил и момчето с кръглите очила вече гледаше в друга посока.

— Дяволски добър е в дизайна на плакати, нали, Якоб?

Значи все пак беше там.

Лицето.

— Якоб, това е Мириам. Мириам, представям ти моя приятел Якоб. Виждам, че вече сте се заговорили. Много се радвам.

Лицето ѝ смигна и се усмихна.

— О, значи нея си... — Момчето с кръглите очила изглежда се посмути и изведнъж силно му се прииска да се измъкне.

— Имам нужда от... още малко — измърмори той, посочи чашата си и се изгуби.

— Нея? Така ли? Какво за нея? — усмихна се Мириам.

— О, знаеш — засмя се лицето. — Хубава рокля между другото. Приятно ми е да видя тук човек с вкус.

— Благодаря. — Мириам направи реверанс.

— И? — подхвана лицето.

— Какво и?

— Не е ли малко пренаселено тук?

— Твърде пренаселено — изкиска се Мириам.

— Чувал съм, че в „Интернашунален“ предлагат отлични маргарити — усмихна се лицето.

— Не съм вярвала някога да го кажа — засмя се Мириам, — но точно сега малко текила би ми дошла добре.

— Така да направим — смигна лицето, остави питието си на кухненския плот и спокойно я поведе към изхода през шумната тълпа.

Полицаят Йон Ларшен, известен сред приятелите си като Къри, се опитваше да отключи вратата на апартамента си, но му беше трудно да напъха ключа в ключалката.

Многократно обещава на приятелката си да престане. Дълго бяха спестявали. Повече от две години заделяха по две хиляди крони на месец: Фиджи — там копнееше да отиде тя. Три седмици в рая. Да пие екзотични коктейли с чадърче. Да се къпе сред пъстри рибки в лазурносинята вода. Да си почине от дотегналата ѝ работа, а ето че той бе провалил всичко.

Къри тихо изруга и най-сетне успя да напъха малкия ключ в почти незабележимата дупка, после възможно най-безшумно се вмъкна в апартамента. Опита се да си окачи палтото, но не улучи закачалката и остана в коридора, поклащайки се, докато се чудеше дали сам да не се заточи на дивана. Там му се налагаше да спи, когато се прибираше така — пиян като свиня, без оправдание, пръснал спестяванията им. Още една вечер покер и този път без победа, всъщност със загуба, голяма загуба, отново. Вървя му цяла вечер, но заложи всичко на силен стрейт само за да му отвърнат с флош, от другата страна на масата блеснаха зъбите на противника му и не щеш ли, всичките му жетони смениха собственика си. Оставаше му само да се напие. Защо не разбираше тя? След осем часа на масата. След като цяла вечер бе играл едва ли не като бог. Рискуваше, когато трябваше. Качваше залога, когато трябваше. Блъфираше, когато обстоятелствата го изискваха. Играчите кимаха — *тази вечер Къри играе като мъж* — но накрая всичко отиде по дяволите. Моментно високомерие, залог от почти четирийсет хиляди — немислимо беше да загуби, в края на краищата това бе неговата вечер, а после стана както обикновено.

Мамка му.

Облегна се на стената и най-накрая успя да си изхлузи обувките, заклатушка се и се насочи към дивана.

Напоследък му се бе събрало много, нима тя не разбираше? Много му се бе насъбрало, затова изпитваше такава нужда да се откъсне от всичко. Фиджи беше нейна мечта. Коктейлите звучаха добре, но трябва ли да прелетят през цялата земя за едно питие? Не обичаше особено плуването и слънчевите бани, първия ден винаги почервеняваше, налагаше се да стои на сянка. Къри дори успя леко да се разгневи, залитайки през всекидневната, стовари набитото си тяло върху белия диван от „Икеа“. Положи глава на една от възглавничките и се опита да се завие с одеяло, но не успя да го издърпа над коленете си. Събуди се от звъна на телефона, без да усети, че е спал.

— Ало?

Навън беше светло. Бледото октомврийско слънце блестеше в лицето му, не му позволяваше да се изплъзне от действителността. Беше се напил зверски и пропилял всичките им спестявания със силен стрейт срещу проклетия флош.

— Буден ли си? — попита Мунк.

— Буден? — промърмори Къри, неспособен да вдигне глава от възглавницата.

Мунк звучеше напрегнат и в изключително лошо настроение.

— Свикваме всички на съвещание. Ще можеш ли да дойдеш след час?

— В неделя? — прозина се Къри.

— В състояние ли си? — продължи Мунк.

— Аз... — направи опит Къри.

Докато спеше, му бе потекла лига. Бузата му беше мокра. Затрудняваше се да изтръгне думите от ума и устата си.

— В участъка след час?

— Разбира се — смотолеви полицаят и седна на дивана, преди тялото безмилостно да му напомни за предната вечер и да го принуди веднага да легне отново.

— Трябва само... със Сюнива... да отменя неделната ни разходка... ще излезем сред природата да подишаме чист въздух, но...

Къри предпазливо огледа всекидневната, с премрежен поглед потърси годеницата си, но тя като че ли не беше въщи.

— Съжалявам, че нарушавам семейната ви идилия, но се налага да дойдеш — каза сухо Мунк.

— Какво... се е случило?

— Не по телефона. След час, нали?

— Да, ще дойда, естествено, само да... — подхвана едрият полицай с изключително тежък махмурлук, но Мунк вече беше затворил.

Къри се вмъкна в кухнята, намери три хапчета срещу главоболие и ги прокара с почти литър вода. Придвижи се с нестабилна походка до банята и стоя под душа, докато топлата вода не свърши.

Тъкмо набираше кода на външната врата на „Марибуесгата“ 13 и се зададе Анете Голи. Къри харесваше Анете. Беше изключително тиха, не се перчеше, но бе дяволски способна прокурорка, винаги точна, не се занимаваше с глупости. Макар според някои да угодничеше твърде много на Микелсон и да целеше единствено повишение, той не бе останал с такова впечатление.

— Здравсти! — поздрави Анете и влезе пред него в асансьора.

— Мда... — промърмори Къри.

Глас, пресипнал от уиски и цигари — сега го чу и се прокашля, за да си прочисти гърлото.

— Дълга нощ? — Анете се подсмихна кисело изпод русия си бретон.

— Не... защо?

— Миришеш — отвърна тя.

— Няколко чашки, не повече — смотолеви Къри и усети как вчерашният ден се завръща с пълна сила, когато леко раздрънканият асансьор пое нагоре към третия етаж.

— Е, какво е станало? — направи опит да се усмихне той.

— Девойка, намерена в Хюрюм — отвърна лаконично Анете.

— Има ли някакви... улики? — пробва се Къри, преди асансьорът да отвори врати на техния етаж.

Анете го изгледа озадачено, поклати глава и се упъти пред него към залата.

Къри го прие като знак, че днес е най-добре да си държи устата затворена. Мина с несигурна крачка през столовата, взе си голямо кафе и старателно го пренесе в залата за съвещания.

Кимна на колегите си. Ким Колсъо, Лудвиг Грьонли, Габриел Мьорк, новата, която Мунк бе назначил преди известно време — как ѝ беше името? Нещо с Ю? Късо подстригана руса коса, със своеобразна хубост, но твърде момчешки облечена за неговия вкус. Юлва, така се казваше. Къри се настани на един свободен стол в дъното на залата и остави чашата с кафе на масата пред себе си, като внимаваше да не го разсипе.

Мунк вече бе заел мястото си на подиума и държеше в ръка дистанционното на проектора. Челото му бе набраздено от дълбоки бръчки и липсваше обичайната за заседанията усмивка.

— Ще загасиш ли лампите, Лудвиг? — помоли той и натисна бутона на дистанционното.

На стената зад него се появи снимка. Видя се голо момиче с широко отворени очи. При вида ѝ Къри подскочи. Пиянски невротизъм. Прояви се с пълна сила и той се разкая. Да беше излъгал. Трябваше да каже, че е болен. Да си остане на дивана. Усети как под ризата му се процежда пот, ръцете му се тресяха, не успяваше да овладее пръстите си. Къри се вкопчи в чашата с кафе, надявайки се другите да не забележат.

— Вчера, в 12.40, в гората в най-отдалечената част на полуостров Хюрюм, на известно разстояние от пътеката нагоре към хребета Харалдсфйеле, е намерено тяло на младо момиче — подхвана Мунк. Тялото е забелязано от Том Петершон, четирийсет и шест годишен ботаник от университета в Осло. Петершон искал да снима някакво растение и по случайност попаднал на момичето.

Къри се бе нагледал на много неща през живота си и мислеше, че донякъде е обръгнал, но това бе съвсем различно, а и пиянската нервозност не му помагаше особено. Голо момиче. Изглеждаше ужасена. Очите ѝ бяха широко отворени. Тялото ѝ бе извито в странно положение — едната ръка сочеше нагоре, а другата бе необичайно разположена надолу и настрани.

Мунк пак натисна бутона. Нова снимка.

— Според патолога момичето е удушено — възможно е това да е станало на местопрестъплението — и после е положено, както го намерихме. По-късно ще навлезем в детайлите, но може да е от полза отсега да обърнете внимание на това...

Мунк натисна бързо няколко пъти дистанционното и на екрана зад гърба му премина серия от снимки.

— Пера.

Следваща снимка.

— Свещи.

Следваща снимка.

— Перука.

— Очертанията по земята.

Следваща снимка.

— Разположението на ръцете.

Следваща снимка.

— Татуировка. Конска глава с букви „А“ и „Ф“ отдолу.

Къри се опита да отпие от кафето, но не успя да преглътне и внимателно го изплю в чашата. Вече не осъзнаваше напълно какво се случва около него. Виеше му се свят и изведнъж почувства остра нужда от чист въздух. Когато Мунк се обади, още беше пиян. Затова бе успял да се добере до службата, без да се сгромоляса, но сега отприщилата се лавина го застигаше. Трябваше да се стегне, за да не се свлече върху масата. Домашно дестилиран алкохол? Това ли беше пил? На ретината му се отпечата смътен образ — асансьор в блок в... Йостерос? Тип с брада и няколко жени на високи токчета и с твърде тежък парфюм и голяма кана алкохол. Дявол да го вземе, не беше чудно, че му е зле. А къде наистина беше Сюнива? Дали вече бе разбрала какво се е случило? Дали се беше върнала

при майка си, този път завинаги?

— И не на последно място това.

В далечината отекна гласът на Мунк.

Друга снимка.

— Цвете в устата.

— Проклет психар! — прошепна Ким Колсъо отзад.

Къри вече не издържаше. Вчерашният ден се надигаше в него и искаше да излезе от тялото му. Отчаяно надзърна към вратата, искаше да избяга, но краката не го слушаха. Седеше и дишаше тежко, отново впил пръсти в чашата с кафе.

— Временният доклад на патолога — продължи Мунк, без да обръща внимание на реакциите в залата, — показва редица странности, на които също ще се спрем по-подробно, но е добре да се отбележи следното...

Нови снимки. Къри не успяваше да разгледа всички.

— Синини по коленете и лактите. Дланите са покрити с мазоли. Освен това момичето е несъразмерно слабо. Извънредно слаба е, както можете да се убедите, почти анорексична. Причината навярно е това.

Мунк остави последната снимка на екрана и разлисти документите пред себе си.

— Според патолога в стомаха ѝ е имало само гранули.

— Какво?

В залата се разнесе шум.

— Храна за животни? — възкликна Лудвиг Грьонли.

— Да — потвърди Мунк.

— Дявол да го вземе...

— Гранули?

— Как е възможно?

— Не проумявам... — промълви новото момиче, Юлва.

Изглеждаше поразена, сякаш недоумяваше на какво е станала свидетел.

— В стомаха ѝ няма нищо, което да напомня нормална храна — обясни Мунк.

— Да, но не схващам...

— Храна за животни — повтори Лудвиг Грьонли.

— Да, но как е възможно...?

— Както ви споменах, това е само предварителен доклад — отвърна Мунк. — Вик ми обеща повече подробности утре, така че трябва да почакаме. Междувременно...

— Как е възможно в стомаха ѝ да има само храна за животни? — не спираше да пита Юлва, оглеждайки се объркано.

Мунк понечи да каже нещо, но телефонът му го прекъсна. Хвърли поглед към екрана и реши да приеме разговора.

— Здравей, Рикард. Получи ли съобщението ми? — осведоми се той високо, сякаш за да покаже на останалите защо е вдигнал телефона по време на съвещание.

Микелсон. Началникът в „Грьонлан“. Къри никога не бе чувал Мунк да се обръща към шефа си на малко име. Видя как и много от колегите около него се споглеждат и вдигат рамене в недоумение.

Мунк пъкна цигара в устата си и посочи верандата за пушачи, за да даде знак, че всички имат право на пет минути почивка.

Коленичила на пода в апартамента си пред редица шишенца с хапчета, Миа Крюгер търсеше причина да не ги отвори.

Цяла нощ бе сновала из празното жилище, без да намери покой, с часове се луташе напред-назад, обгърнала с ръце студеното си тяло, и най-накрая се строполи на дюшека до прозореца.

Последваха прекрасни сънища. За Сигри. Картината, която многократно ѝ се бе присънвала. Сестра ѝ тича на забавен каданс в бяла рокля през златножълто поле, усмихва се, маха.

Ела, Миа, ела.

Беше толкова хубаво! Донесе ѝ такова спокойствие! Такава топлина! Вдъхна ѝ чувството, че животът всъщност е хубав. Ала после изведнъж се събуди. Сред шума на града. Сред шума на действителността. Сред всепоглъщащия мрак и сега се чудеше защо бе приела да опита. Да живее. Нали беше взела решение? Затова бе отишла на остров Хитра. За да се освободи от всичко това. Не беше ли тази причината? Отдавна се бе решила, трябваше ли да преминава през всичко наново?

Ела, Миа, ела.

Добре.

Все пак трябва да опиташ.

Не.

Ела, Миа, ела.

За момент съзнанието на Миа се проясни и тя установи, че ѝ е студено и цялото ѝ тяло трепери. Загърна се със завивката и протегна тънката си ръка към едно от шишенцата. Опита се да прочете какво пише на етикета, но не виждаше буквите. Не беше светнала лампите. Не бе сигурна дали е платила сметката за ток.

Надигна се, за да намери нещо за пиене. Беше толкова послушна, разчистила бе всички шишета в опит да живее, да бъде здрава и благоразумна, скри ги най-отдолу в кош с дрехи за пране в банята.

Не пия.

Само пазя бутилките, скрити под мръсните дрехи, които би трябвало да изпера в неизползваната пералня в банята в апартамента в жилищната сграда в града в света, към който нямам желание да принадлежа.

В огледалото в банята неочаквано съзря лицето си и си припомни какво отражение бе видяла преди няколко месеца в къщата на брега на Трьонделаг.

Тогава едва намери смелост да вдигне глава и да срещне погледа си, но сега го направи, взря се в лика си, подобен на призрак, далеч зад повърхността на огледалото.

Миа Лунния лъч.

Индианка с изкрящосини норвежки очи. Дълга, черна коса се спускаше на вълни по тънките бели рамене. Белегът до лявото око. Тринайсетиметров прорез, неизличима следа. Пеперудката, татуирана над ръба на бикините ѝ, до хълбока, след нощ на младежко безразсъдство в Прага. Погали сребърната гривничка на дясната си китка. Двете със Сигри бяха получили по една като подарък по случай конфирмацията им. Детска гривничка със сърчице, котва и буква. „М“ на нейната. „С“ на тази на Сигри. Седяха заедно в детската стая

в Осторшран вечерта след края на тържеството, когато гостите се бяха разотишли, и Сигри неочаквано предложи да си ги разменят.

Искаш ли да вземеш моята, а аз — твоята?

Оттогава Миа не бе сваляла сребърната гривна.

Миа Лунния лъч.

Галеното име, дадено ѝ от баба.

Ти си много специална, наясно ли си? Другите деца също са чудесни, но ти знаеш някои работи, Миа, нали? Виждаш неща, свършено непонятни за другите.

Баба не беше истинската ѝ баба, но я бе приела като свой най-близък човек. Сигри и Миа. Миа и Сигри. Мили близначки, осиновени от възрастни съпрузи, Ева и Шире, понеже една твърде млада жена не искаше и не можеше да ги задържи.

Мама. Татко. Баба. Сигри.

Четири гроба в едно гробище — липсваше само нейният. Миа пъкна ръка в мръсните дрехи, извади една бутилка и я занесе върху постелята на пода до редицата шишенца, зъзнейки, по бельо.

Да отиде на психолог?

Майната му.

Опита се, нали?

Матиас Ванг. С рехава брадичка, с кабинет в най-хубавия западен квартал в Осло, мил и добър, умен и компетентен, образован по всички правила на изкуството, само че не разбира абсолютно нищо.

— Знаеш ли какво си мисля, Миа?

Миа отвъртя капачката.

— Не.

И долепи бутилката до устните си.

— Според мен работата ти те разболява.

Усети как топлината се разлива надолу по гърлото ѝ.

— В какъв смисъл?

Почти като в съня ѝ. Сигри в полето.

— Ами не го разбирам напълно, но в теб има нещо, не си като другите полицаи.

Миа отпи още една глътка и топлината слезе в тялото ѝ.

— Как така?

Нямаше значение, че е почти гола.

— Твърде си загрижена. Едва не те убива, така ми се струва.

Миа се загърна в завивката. Почувства се добре и защитена, приятелска подкрепа в деянието, което възнамеряваше да извърши.

— Кое, Матиас?

Пет кутийки с бели хапчета.

— Злото. Всичко, през което се налага да преминеш. Всичко, което си принудена да видиш. Всичко, което усещаш. За другите това е работа. За теб... не знам... сякаш ти го преживяваш, сякаш жестокостите се случват на теб. Много ли драматизирам, как мислиш?

Миа пак надигна шишето.

— Според мен грешиш.

Пет капачета — може да ги отвори.

— Да, естествено, не сме имали много сеанси. Изобщо не мога да твърдя, че те познавам или че знам каквото и да било. Това беше само... как да кажа... непосредствената ми интуиция коя си.

Този път Миа задържа дълго бутилката долепена до устните си.

— Да поговорим другата седмица?

Не.

— Според мен оттук може да излезе нещо, не мислиш ли?

Миа Крюгер остави бутилката и спокойно прокара пръсти по сребърната гривничка на китката си.

Не.

Не мисля.

И започна да отвинтва внимателно капачетата на шишенцата, подредени на студения балатум пред нея.

Холгер Мунк караше раздражено черното ауди към „Бишлет“. Спря на червено на „Юлеволсвайен“ и се загледа в усмихната млада двойка — бутаха детска количка през кръстовището. Как беше стигнал дотук?

Това бе той не толкова отдавна. Двамата с Мариане. Мириам в количката. И защо не успяваше да си го изкара от ума? Да се ожени? Наистина си имаше други грижи. Седемнайсетгодишно момиче. Убито и оставено голо в гората. Върху постеля от пера. С цвете в устата. А той угодничеше на Микелсон, това го разяряваше най-много. Разбра какво трябва да направи още щом се вмъкна в бялата палатка в гората и видя проснатото там момиче. *Трябваше да си върне Миа Крюгер*. Имаше забележителен екип, в това никоой не се съмняваше, най-добрите следователи в Норвегия, но никоой не беше като нея.

Клаксонът на автомобила зад него го върна към действителността. Беше зелено, а младата двойка вече я нямаше. Мунк включи на скорост и сви към стадион „Бишлет“.

Паркира и понечи да слезе, но телефонът му иззвъня.

— Мунк.

— Лудвиг е.

— Да?

— Изглежда я открихме.

— Вече?

— Така ми се струва.

Мунк бе възложил на Лудвиг Грьонли и на новата му асистентка Юлва да проверят списъка с изчезнали хора.

— Отлично, Лудвиг. Коя е?

— Трябва да се потвърди, но съм убеден, че е тя. Казва се Камила Грийн. Обявена е за издирване преди три месеца. Описанието съвпада — ръст, цвят на очите, татуировка, но... да, има нещо странно.

— Какво имаш предвид?

— Това е причината малко да се забавим — продължи Грьонли.

Мунк се подсмихна и запали цигара. Забавили са се. Откакто бе разпределил задачите на екипа не бяха минали и два часа. Почти го загриза съвестта, задето веднага беше решил, че му е нужна Миа. Разполагаше с най-добрите норвежки следователи и никога нямаше да се справи без Лудвиг Грьонли.

— Нека да чуя. — Мунк слезе от колата.

— Камила Грийн — повтори Грьонли; все едно четеше от екран. — Родена е на 13 април 1995 г. Зелени очи. Тъмноруса коса до раменете. Ръст: един и шейсет и осем. Около седемдесет килограма. Няма родители. Обявена е за изчезнала от Хелене Ериксен, управителка на нещо с име „Хюрюмлански разсадник“.

— Седемдесет килограма? — Мунк извади папката от автомобила и го заключи. — Невъзможно е да е тя. Момичето, което намерихме, е изключително слабо.

— Знам — прекъсна го Грьонли. — Но разполагам със снимката ѝ и определено е тя. Камила Грийн. Всичко останало съвпада — татуировката и другото.

Грьонли имаше предвид една от снимките от папката в ръцете на Мунк. Конска глава, под която бяха татуирани буквите „А“ и „Ф“, на дясното рамо на момичето.

— Добре. А кога е обявена за издирване?

— На 19 юли. Това е странното и затова ни отне време да я открием в регистъра.

— Кое?

— Тази Хелене Ериксен, която е съобщила за изчезването на момичето, явно я е обявила за... как се казва... неизчезнала. Само след няколко дни.

— Искаш да кажеш „намерена“?

Грьонли мълча няколко секунди, сякаш отново изучаваше екрана си.

— Не, не е намерена. Сигналът е отменен.

— Това е абсурдно. — Мунк хвърли поглед към апартамента на Миа.

И двата прозореца бяха тъмни. Опита да ѝ се обади, но тя не вдигаше, затова дойде дотук.

— ... обаче не отговаря — обади се Грьонли.

— Кой?

— Тази Хелене Ериксен. Тук е посочен телефонен номер, но не се обажда.

— Ясно. — Мунк пресече улицата. — Няма родители, казваш? Трябва някой да отговаря за нея. Какво друго знаем за момичето?

— Нямам нищо повече — отвърна Грьонли. — Само това място — Хюрюмлански разсадник.

— Какво представлява?

Мунк се приближи до входа и разгледа редиците звънци — напразно, разбира се — Миа никога не би сложила името си там. Отстъпи няколко крачки и пак се загледа в прозорците. Всъщност беше странно. Не живееше в отдалечени квартали, апартаментът му на улица „Тересесгата“ беше само на няколко минути оттук, но никога не я бе посещавал в дома ѝ. Не толкова странно, ала навярно глупаво. Хвърли фаса на земята и запали поредната цигара, отново го загложди съвестта. Откакто Микелсон я бе отстранил, се бяха виждали само няколко пъти. Кратки, едва ли не повърхностни срещи в „Юстисен“. Миа беше разсеяна, не говореше много. Навярно не бе за учудване. След всичко преживяно. Два-три разговора по телефона. Няколко чаши чай. Сигурно трябваше да направи повече за нея. Да бъде по-добър началник. Но Миа си беше такава — държеше на личния си живот, не искаше да я безпокоят и той я бе оставил на мира.

— Още нямаме много сведения, но изглежда като дом за млади хора в трудно положение — продължи рапорта си Грьонли.

— Хюрюмлански разсадник.

— Да. Имат си сайт, обаче е малко...

— От деветдесетте години — прозвуча на заден план гласът на Юлва.

— Не е актуализиран — уточни Грьонли.

— Но става въпрос за разсадник?

— Да. Доколкото виждаме. Място за младежи с проблеми — отиват да работят там или нещо такова. Както споменах, засега нямам повече информация, това е всичко.

— Чудесно — отвърна Мунк. — Продължавайте с опитите да се свържете с тази... как, казваш, ѝ е името?

— Хелене Ериксен.

— Добре, продължавайте, докато не отговори. И виж какво ще успееш да научиш за Камила Грийн. Знаеш къде да търсиш.

— Вече работим по въпроса — увери го Грьонли.

— Отлично — каза Мунк и затвори.

Отново набра номера на Миа, ала тя пак не отговори. За момент се замисли дали да не позвъни на всички звънци без име, може би щеше да улучи нейния, но вратата неочаквано се отвори и го спаси. Излезе млада жена в пъстър, износен анцуг, а Мунк успя да си хвърли цигарата и да изкачи стълбите, преди вратата да се захлопне.

Трети етаж — това знаеше. Веднъж я бе изпратил на връщане от „Юстисен“ и тя посочи нагоре:

Тук живея. Новият ми дом.

Беше пияна и го каза със сарказъм.

Дом.

Не звучеше искрено. Задъхан, Мунк се изкачи по стълбите до третия етаж. За късмет, имаше само два апартамента. На едната врата беше окачена табелка. *Тук живеят Гюнар и Вибекке.* На другата нямаше нищо.

Мунк си разкопча палтото, натисна два пъти звънеца и зачака.

Мириам Мунк се събуди в чуждо жилище. Не, не в чуждо легло — той се бе държал като джентълмен, дори не ѝ го беше предложил. Донесе завивка и постла дивана в малкия, очарователен апартамент, който изобщо не приличаше на дома на Мириам.

Този живот бе съвсем различен, напомняше на нейния, преди да забременее от Юханес: някак по-свободен живот. В наскоро купеното им, ново жилище в квартал „Фрогнер“ подът бе застлан с италиански мокет, а в банята имаше вградени лампи. Хладилникът беше снабден с машина за лед и специален кош, където зеленчуците да се запазват пресни възможно най-дълго време. Пералня с дигитален дисплей. Отоплителни панели с дистанционно управление чрез приложение за телефона, та като излязат, да се приберат на идеална температура. Новата им кола — Миа дори не знаеше марката, но имаше всичко, което можеш да си пожелаеш — джипиес, система 4x4, въздушни възглавници отпред и отзад, дивиди, подвижен покрив, багажник за ски. Апартаментът, в който се събуди, представляваше нещо съвсем друго. Стари плакати по стените, залепени с тиксо. В единия ъгъл — грамофон. Навсякъде дрехи. Когато седна на дивана, усети течение от прозореца, беше толкова студено, че трябваше да се наметне със завивката. Протегна се да вземе кутията цигари от масата.

Октомври в Осло. Зимата приближаваше и при нормални обстоятелства щеше да завърти ключа в кухнята, управляващ температурата в целия апартамент, за да е топло на Марион, когато излезе сънена от стаята си, и да не измръзне, докато закусва на кухненската маса. Съвестта ѝ отново се обади. Не беше добър човек, нали? Отиде на купона. Съгласи се да пийнат в „Интернашунален“. Отгоре на всичко прие да дойде тук, седя будна цяла нощ на чужд диван, пи червено вино и с часове разговаря за неща, които не помнеше да е обсъждала с другото. За татко. Развода. Как се е чувствала. За Юханес. Смътното усещане от последните години. Избрала го е, за да се измъкне, в знак на протест, родила е твърде млада от мъж, пълна противоположност на баща ѝ.

Мириам запали цигара, напипа телефона си в захвърлената под масата чанта и за пореден път усети смътно угризение, докато проверяваше за съобщения, само че нямаше нищо. От Юханес. Никакво „липсваш ми“. Нито „къде си?“. Едно съобщение от майка ѝ — само: „Може ли Марион да остане още една нощ? Иска утре да я изпратим на училище.“

Мириам написа отговор: „Добре, мамо, разбира се. Целуни я от мен.“ Остави телефона и заразглежда плакатите наоколо, сгущена под завивката.

Свободата на животните е наша свобода.

Спрете фермата „Льокен“.

Плакат със снимка на затворена в клетка, изпосталяла котка във ферма в Мюсен. Норвежци печелят пари, като купуват кучета и котки, държат ги в клетки и после ги продават в чужбина за опитни животни.

Така се бяха запознали.

Лицето и тя.

Зиги.

У Миа пак се прокрадна угризение, но така и не успяваше да реши. Дали да стане, да се облече, да си вземе такси до „Фрогнер“ и да се приготви да посрещне Юханес от нощното му дежурство в болницата като добра любима и добра майка, каквато е редно да бъде, или да остане завита в малкото, но преизпълнено с живот жилище, което толкова много ѝ

напомняше за някогашния ѝ начин на живот.

Спрете фермата „Льокен“.

Там се запознаха. В организацията за защита на животните на „Мосевайен“. Защото чувстваше, че трябва да направи нещо с живота си. Не само да бъде майка. Тове и Кари, прекрасни момичета — мислеха само как да се грижат за котките, които никой не иска. Да ги хранят. Да ги гаят. Стараеха се те да разберат колко са важни. Макар да ги бяха използвали за украшение и после да ги бяха захвърлили в канавката, на някои хора не им е безразлично. Някои хора ги обичат. Това ѝ беше достатъчно. Да си почине от ежедневието. Да се погрижи за някого.

После ненадейно се появи той.

Лицето.

Зиги.

Имаше много доброволци, винаги гъмжеше от народ — някои идваха само веднъж, други често се връщаха, но тя веднага разбра, че *той, Зиги*, е нещо съвсем различно.

Първия път, когато дойде, Тове и Кари се държаха почти като малки момиченца — бузите им поруменяха, сякаш ги посещаваше звезда. В началото Мириам не проумяваше защо — той не се отличаваше особено от останалите доброволци.

Изобщо.

Но сега разбираше.

Мътните го взели.

Тя се пресегна за още една цигара и докато я палеше, вратата на спалнята се отвори.

— Здравей.

— Здравей — откликна на поздрава Мириам.

— Успя ли да поспиш?

Той си потърка очите, пристъпи внимателно, седна срещу нея и се загърна със завивката, която носеше.

— Не много, но успях. — Мириам се изчерви.

— Хубаво — усмихна се той и протегна ръка, за да си вземе цигара от кутията на масата.

Зиги запали, наклони глава настрана, погледна я над жарта на цигарата с красивите си, усмихнати очи и заговори по същество:

— Какво да правим, Мириам? Какво да правим с това?

Изведнъж ѝ призля. Взираше се в цигарата си и мълчеше. Въобразяваше си, че опиянението от нощта, прекарана с човек, с когото е върна на себе си, ще отмине.

Когато се събуди. Ще изчезне.

— Имам нужда от кафе. Ти искаш ли?

С удоволствие.

— Не, време е да вървя.

Мога да стоя тук цял ден.

— Разбирам — усмихна се лицето. — Не ми се иска да те пускам, без да си закусила, но естествено, ти решаваш.

Не казвай нищо повече, защото ще остана.

— Трябва да тръгвам.

— Разбира се, направи, както смяташ за най-добре.

Когато, вече облечена, стоеше пред апартамента, Мириам Мунк осъзна, че ще бъде

трудно.

Беше се влюбила.

Сериозно.

Не наужким.

У нея се бе загнездило тежко чувство, нещо абсолютно забранено, но въпреки това ѝ се струваше съвсем редно.

Може би ако не го потърси повече?

Спря такси и през целия път към къщи се опитваше да се хване за тази мисъл.

Ще мине.

И когато си отключи и влезе в празния апартамент във „Фрогнер“, почти бе успяла да убеди себе си.

Тове ще мине.

Остави ключовете върху масичката до входната врата, съблече се на път към спалнята, плъзна тялото си под завивката и заспа още преди да е положила глава на възглавницата.

Холгер Мунк позвъни още веднъж, почука няколко пъти на вратата и вече се канеше да си тръгне, но вратата неочаквано се отвори и в пролуката се появи Миа.

— Колко е часът, та будиш хората?

Тя се усмихна кисело и го пусна да влезе.

— Неделя, четири часът — отвърна Мунк.

Свали си обувките и се огледа къде да си окачи палтото, но не видя закачалка, затова го остави на пода и последва Миа във всекидневната.

— Съжалявам за безпорядъка — извини се тя. — Още не съм успяла да подреда. Искаш ли нещо? Чаша чай? Още не пиеш алкохол, предполагам.

Мунк потърси подтекст в последното изречение, намек, че не са се виждали отдавна, че е трябвало да я посети по-рано, но не звучеше така.

— Тъкмо се канех да вляза в банята. Нали нямаш нищо против?

— Не, разбира се — кимна Мунк.

— Добре. Само две минути. Веднага се връщам.

Миа отново се усмихна накриво и изчезна в банята, докато Мунк стоеше прав на сред хола и се чудеше къде да се настани. Неподредено беше слаба дума. Обстановката напомняше на неговата стая в Хьонефос. Така и не си бе разопаковал багажа, не смогна да превърне квартирата в дом и тук беше същото. Под прозореца бе проснат дюшек със завивка и възглавница. Очевидно тя спеше там. Някои от купчините кашони, изглежда, бяха отворяни донякъде и после отново запечатани. По стените нямаше нищо и почти липсваха мебели. Апартаментът много приличаше на неговия: по негова преценка около седемдесет квадрата, с хол и кухненски бокс, врата към балкон, коридор, навярно към банята, вероятно имаше и две спални, но тя очевидно не ги използваше.

Изглежда все пак се беше помъчила в някакъв момент. Тук-там се виждаха неотворени кутии от „Икеа“, наполовина сглобен бял стол — краката му все още лежах на пода до инструкцията, беше успяла да се справи с малка масичка. Мунк тежко се отпусна на недовършения, твърде нисък, бял стол и остави папката на масичката, току-що видяното не му бе направило добро впечатление.

Тя изглеждаше ужасно изтощена. Отново. Почти като на Хитра. Тогава беше изтръпнал при вида ѝ, сега усещаше същото. Миа, по природа така силна и изпълнена с енергия, с ясен поглед, се бе превърнала в своя сянка. На пода, до дюшека, стоеше полупълна бутилка арманяк и чаша, а в един ъгъл бяха натрупани три празни кутии от пица. Мунк се почувства виновен. Трябваше да я посети по-рано. Тя не изглеждаше добре. При последната им среща онази вечер в „Юстисен“ му се бе сторила малко по-ведра, сякаш вярваше, че нещата може и да се наредят, но сега очите ѝ бяха като на Хитра. Блуждаещи. Безжизнени.

Мунк стана и си взе цигарите от палтото в коридора.

— Тук ли да пуша, или на балкона?

Последното извика към банята, но Миа бе пуснала душа и не му отговори, затова избра балкона. Стоеше на студа и наблюдаваше как се стопява остатъкът от дневна светлина и стадион „Бишлет“ потъва заедно с целия град в непрогледен мрак.

Извратено изчадие.

Мунк запали цигара и бавно пое дима.

Не и пред хората си. Никога не си го позволяваше. Трезв. Премежен. Спокоен. Конструктивен. Затова бе началник — никога не показваше на другите какво му причиняват случаите, но у него се прокрадна безпокойство: гледката в Хюрюм не му даваше мира. Разследваха много престъпления. Непрекъснато възникваха случаи. И Мунк винаги съчувстваше на жертвите, на семействата им, за ужасната трагедия, сполетяла хората, изгубили близък. Само че обикновено те се подчиняваха на някаква логика. Случайна свада с нещастен изход. Саморазправа сред известните в града престъпни среди. Ревност. Най-често случаите, върху които работеше, издаваха известна човечност. Сигурно не бе правилно да се говори за човечно убийство, но при неговата професия — никога не го изричаше на глас, ала често си го мислеше — винаги изпитваше облекчение, когато намираще разбираема логическа връзка.

Не и този път.

Това бе дело на извратено изчадие.

Мунк си взе палтото от коридора, отново излезе на балкона и запали още една цигара. Видя как Миа, увита в кърпа, се измъква от банята и се насочва към една от стаите, вероятно към гардероба или към кашон с дрехи. Пак му стана мъчно заради всичко, заради цялата ситуация. Тя се бе отказала от действителността. Беше се спотаила на остров до устието на фиорда. Той я бе върнал. Използваха я, защото се нуждаеха от нея, а после просто я захвърлиха, изоставиха я. Не, не беше прав. Не те. Микелсон я остави на произвола на съдбата. Службата. Системата. Ако зависеше от Холгер Мунк, Миа щеше да прави каквото си поиска, стига само да е на работа при него.

— По-добре пуши вътре, ако ще държиш вратата отворена.

Миа излезе с усмивка от една от стаите, облечена в тесен черен панталон и бяло поло, свали увитата на главата ѝ хавлиена кърпа и започна да подсушава косата си с нея.

— Мамка му, извинявай — засмя се Мунк. Не се беше усетил, умът му бе другаде.

Хвърли цигарата на улицата, влезе и този път затвори вратата след себе си.

— Ако още бях следователка — Миа отново се усмихна, сядайки на дюшека до прозореца, — бих заключила, че щом самият Холгер Мунк се отбива случайно в неделя следобед с папка със снимки, там, сред хората, се е случило нещо наистина ужасно, а в управлението са отчаяни и ме връщат на работа.

Мунк се отпусна на белия стол без крака.

— Струваше ми известно усилие — кимна той.

— Значи, трябва да благодаря на теб. Това ли искаш да кажеш?

Мунк пак потърси иронична нотка в гласа ѝ, но и сега не намери такава. Звучеше облекчена, дори доволна. Мъртвият поглед, който го посрещна на вратата, слабо се оживи и сякаш оценяваше, че е дошъл.

— Какво имаме? — попита тя и остави кърпата на пода.

— Веднага ли искаш да видиш, или ще чуеш какво мисля аз?

— Наложително ли е да избирам? — Миа взе папката от масата.

Мунк видя как очите ѝ се променят, когато я отвори и започна да реди снимките на пода пред себе си.

— Намерихме я вчера преди обед — подхвана той. — В най-отдалечената част на Хюрюмлане. Няколкостотин метра навътре в гората. Някакъв турист, не — ботаник, се натъкнал на нея, искал да заснеме растение, намерил я е в това положение, посред...

— Ритуал — вметна отнесено Миа.

Мунк мълчеше, докато Миа подреждаше последните снимки.

— Прави такава впечатление, но...

— Какво? — За момент Миа вдигна очи от фотографиите.

— Да млъкна или...? — Мунк имаше усещането, че ѝ пречи.

— Не, извинявай, продължавай — промълви тя, отвори шишето с арманяк, оставено на пода, и напълни мръсната чаша до ръба.

— Както изглежда и както самата ти отбеляза, явно е ритуал — подхвана Мунк. — Перуката. Перата. Свещите. Положението на ръцете.

— Пентаграма — отбеляза Миа.

— Да, и Юлва каза така.

— Юлва ли?

— Прехвърлиха Шире. А тя тъкмо беше завършила Академията, така че...

— Като мен, нали? — подсмихна се Миа и отново сведе поглед към фотографиите.

— Не, ти така и не завърши — поправи я Мунк.

— И? Каква е сделката?

— За Юлва ли?

— Не, за мен. — Миа вдигна една от снимките. — С Микелсон. Какво се разбрахте този път? Нека позная. Връщат ме, ако обещава да продължа терапията.

— Да. — Мунк се надигна.

— Пуши вътре. Тук някъде има пепелник, в някой от шкафовете там горе — посочи Миа, без да откъсва поглед от снимките.

— Камила Грийн — обади се Мунк, след като отново седна и си запали цигара. — Седемнайсетгодишна. Дете от дом. Преди три месеца е подаден сигнал, че е изчезнала от някаква институция за младежи със затруднения, разсадник.

— Цветето в устата — забеляза Миа.

— Според първия доклад от аутопсията в стомаха ѝ е имало храна за животни.

— Какво? — Миа вдигна очи към него.

— Гранули — уточни Мунк.

— Мамка му. — Тя пак се загледа в снимките.

Отпи още една щедра глътка от чашата с алкохол. Сега очите ѝ бяха далечни — много пъти я бе виждал такава. Не беше там. Беше потънала дълбоко в мислите си и Мунк имаше чувството, че присъствието му в стаята изобщо не е необходимо, можеше просто да я остави сама.

Дори не забеляза, когато телефонът му иззвъня и той излезе на балкона, за да вдигне.

— Да? Мунк е на телефона.

— Обажда се Лудвиг. Свързахме се с нея.

— С кого?

— С Хелене Ериксен. Жената, подаде сигнал за момичето. Ще дойде. Вече е на път.

Влезе вътре. Миа вече бе изпразнила чашата и отново я беше напълнила.

— Е? — заговори я Мунк.

— Какво „е“? — Тя го изгледа със замъглен поглед.

— Какво мислиш?

— Ще дойда утре. Сега искам да остана сама с тях.

— Добре. Сигурна ли си, че ще се справиш? Да ти донеса ли нещо за ядене?

Миа му махна да върви, без да вдига поглед от снимките.

— Тогава ще се видим утре.

Тя кимна разсеяно.

Мунк си завърза обувките, затвори внимателно вратата зад себе си, спусна се по стълбите, отключи колата и подкара към „Марибуесгата“.

Застаналата под уличния фенер до стадион „Бишлет“ четирийсетгодишна жена в червено ватирано яке видя как от сградата излиза пълен мъж, загърнат в бежово палто. Мъжът запали цигара и сякаш се замисли, преди да се качи в черното ауди и да потегли.

— Какво чакаме?

Момчето до нея, с двайсет години по-младо, се огледа нервно и си дръпна шапката върху ушите.

— Замръзвам.

— Стой мирно. — Жената пхна ръка в джоба, за да се увери, че още е там.

Гривната.

— Толкова ли е трудно? — Момчето запали с треперещи пръсти ръчно свитата цигара в въгълчето на устните си. — Нали щеше да ни даде пари?

Жената в червеното ватирано яке съжали, задето бе взела това младо момче — та те всъщност не се познаваха — трябваше сама да го направи, тоест да го е направила много отдавна.

Сгуши се в якето и се вгледа в апартамента на третия етаж: там блещукаше слаба светлина, значи си е вкъщи, там е, но сякаш нещо не беше наред.

— Имам нужда от боцкане — момчето се закашля.

— Стой мирно — повтори жената в червеното яке, но самата тя я усещаше.

Липсата на иглата, която да прекрати мъките и да я дари с нужната ѝ топлина.

— Покажи я! — младото момче протегна ръка.

— Кое?

— Гривната. Нали каза, че ще ни даде пари за нея?

Жената отново погледна към прозорците и показа на момчето съдържанието на джоба си.

— Това ли? — Момчето вдигна учудено гривната към светлината на фенера. — Как е възможно това да струва нещо? Прилича на евтин боклук, децата носят такива. Мамка му, да бяхме обрала някоя будка, със „Севън илевън“ щяхме да приключим за пет минути. Какво, по дяволите, ще спечелим от това? Толкова ли си тъпа?

Жената в червеното ватирано яке хвана решително гривната и я пхна в джоба си.

Сребърна гривничка, сърчице, котва и буква. М.

— Има сантиментална стойност — каза тихо тя и я усети с пълна сила, вече почти непоносимо.

Нуждата от инжекция, която да пропъди мрака в тялото ѝ.

— Сан... какво?

Момчето пак се огледа неспокойно и дръпна от цигарата.

— Защо просто не ограбим „Севън-илевън“, мамка му?! Или да поискаме доза на кредит от Лефе? Дължи ми услуга, мамка му, сигурно ще ни отпусне една инжекция. Дявол да го вземе, и той живее наблизко. Хайде, де! Господи, тази гривна едва ли струва повече от пет кинта. Как изобщо ти дойде на ума? Не, мамка му, аз се махам!

Жената в червеното яке вдигна поглед, защото се отвори врата и на верандата излезе тъмнокосо момиче. В едната си ръка държеше чаша. В другата имаше нещо, което разглеждаше. Лист хартия. Снимка. Нещо такова. Остана няколко секунди, взряна в мрака

над града, после влезе и затвори вратата след себе си.

Миа Крюгер.

Почувства се гузна, трябваше да го стори отдавна.

Много, много отдавна.

Защото онази нощ беше там.

— Хайде, де! — пак я подкани момчето, вече почти умолително, и хвърли угарката. —

Хайде да изчезваме, мамка му! Не издържам вече.

— Мълчи, не е само за парите.

— Ама нали каза, че...

— Бяхме приятелки — прекъсна го раздражено жената и за пореден път се разкаля, задето го бе довела.

Трябваше да го направи сама.

При това преди много време.

— Приятелки? С кого? С тази там горе ли?

— Не можеш ли да пазиш тишина?

— Ако сте приятелки, просто я помоли за пари! За бога, Сисе, що за идиотщина?! Защо стоим тук, казах ти, че Лефе ще ни отпусне една доза. Хайде, де!

— Не, не с нея. Със Сигри.

— Коя Сигри?

— Сестра ѝ.

Оглеждайки се притеснено, младежът извади от джоба си тънко пакетче тютюн и се опита да си свие цигара от остатъците в него.

— Мамка му, Сисе, сериозно! Не издържам повече, имам нужда от нещо сега. Ти нямаш ли? Хайде да ходим при Лефе!

— Бях там. — Жената в червеното яке не сваляше очи от сянката в апартамента над тях.

— Къде?

— Видях го.

— Какви ги говориш?

— Когато я уби.

Сега той млъкна. Стоеше с тънката цигара в уста и приготвена запалка, без да пали.

— По дяволите, Сисе, плашиш ме. Кого е убил?

Сигри.

Споменът я връхлетя.

Трябваше да го направи отдавна.

Бях там.

Когато я уби.

— Мамка му, искам само да се боцна, Сисе. Нали уж дойдохме само за малко мангизи. Да се махаме, а?

— Какво?

— Знам, че Лефе ще ни даде, по дяволите, не е далеч. Хайде, Сисе, стига с тези глупости!

Четирийсетгодишната жена внимателно сви юмрук около сребърната гривничка в джоба ѝ, усети, че е там, между пръстите ѝ, а в същия момент светлината в жилището над тях неочаквано угасна и там настана мрак.

— Хайде!

— Не можеш ли да си държиш устата затворена?!

— Дяволите да те вземат, Сисе. Махаме се, идваш ли, или не?

— Сигурен ли си, че Лефе ще ни даде една доза?

— Боже мой, длъжник ми е. Защо изобщо стоим тук? Хайде, идвай!

Жената напипа гривната в джоба на якето си още веднъж. Хвърли последен поглед към тъмните прозорци горе.

И последва неспокойния младеж към улица „Пилестреде“.

Габриел Мьорк спря пред павилиона с изложени вестници на ъгъла на улица „Марибуесгата“. Завладя го ясният спомен как за първи път стоеше тук, точно на това място, преди шест месеца, изключително притеснен от бъдещата си работа в полицията. Тогава младият хакер нямаше никакъв опит като полицейски служител, всъщност нямаше никакъв професионален опит. Получили бяха името му от Центъра за правителствени връзки — МИ-6. Дешифрира изключително труден код, качен в интернет от английската разузнавателна служба: Can you crack it? Оказа се тест за набиране на кадри и го информираха, че го е решил правилно, но за да получи работата, условието е да бъде британски гражданин. Габриел забрави за случката, ала един ден неочаквано му се обадиха. След кратко събеседване по телефона Холгер Мунк го назначи веднага.

Шест месеца — сега му се струваха цяла вечност. В началото се притесняваше, чувстваше се доста неудобно, приеха го обаче добре и сега беше важен член на екипа. Полицай? Никога не се бе виждал като такъв, но сега не можеше да живее без работата си.

Габриел извади картата си и получи достъп до жълтата сграда. Девойка. Намерена гола в гората в Хюрюм. С цвете в устата. Изтръпна при спомена за снимките. Не бяха разследвали подобно престъпление от случая с момиченцата, висящи от дървета. Тогава той едва не повърна. Първата му мисъл бе, че е допуснал огромна грешка — да приеме работата — но слава богу, бяха открили извършителя.

И той бе допринесъл за това.

После Мунк го извика в кабинета си и му благодари, заяви: *нямаше да се справим без теб, Габриел*. И Габриел се почувства толкова горд: за първи път в живота си бе част от нещо важно.

Доближи картата си до вратата на асансьора и миг преди да натисне бутона за третия етаж, чу зад гърба си познат глас.

— Изчакай ме!

Габриел се извърна и трепна при вида на устремената към него Миа.

— Благодаря — каза тя задъхана, докато вратите на асансьора се затваряха.

Миа Крюгер.

— На работа ли се връщаш?

Габриел усети как се изчервява, но се надяваше тя да не забележи.

— Да, така изглежда. Сигурно трябваше да ги пратя по дяволите, как мислиш?

— Сигурно — усмихна се Габриел.

— Добра ли се до контактите?

— Какво?

— Телефонните ѝ контакти. На Камила Грийн. Момичето в гората.

— Не — отговори Габриел. — Отнема време, но работим по въпроса. Знаеш как е. Бюрократията и всичко останало.

— Защо просто не им хакнеш системата и не ги вземеш оттам?

— Мунк обича всичко да става законно — отвърна Габриел с леко смутена усмивка.

— Знам — засмя се Миа.

Тя излезе първа в коридора, прокара картата си по четеца, задържа вратата отворена за Габриел и я затвори след себе си. В този момент се появи Мунк.

— Нали казах единайсет? Единайсет значи единайсет, а не единайсет и петнайсет.

Той тръсна глава и влезе в залата.

— Опа — подсмихна се Миа.

— Напоследък е в много лошо настроение — отбеляза Габриел, сякаш се извиняваше.

— Очевидно.

Миа явно не се бе засегнала особено.

Мунк се провикна от залата за заседания — с плътен, боботещ глас, като мечка, събудена от зимен сън — днес очевидно наистина бе в лошо настроение.

Миа Крюгер.

Габриел се радваше, че се е завърнала.

— Добре — започна Мунк, който бе заел обичайното си място пред екрана.

Габриел Мьорк забеляза усмивките на колегите си, когато Миа влезе в залата.

— Лунен лъч! — засмя се Лудвиг Грьонли и я прегърна.

Анете Голи също се приближи да ѝ подаде ръка, а засменият Ким Колсъо вдигна палец от мястото си.

— Добре — повтори Мунк. — Както виждате, Миа се върна и това адски ни радва. Ако се чудите на кого да благодарите, заслугата е моя. Държа да отбележа, че за пръв и последен път сервилнича пред Микелсон, но в случая според мен си заслужаваше.

Мунк си позволи да се подсмихне, включвайки проектора.

— Къде е Къри? — неочаквано попита той.

Тогава и Габриел забеляза, че набития полицаи го няма.

Мунк огледа залата, но му отговориха само с поклащане на глава.

— Нищо не съм чул за него — обади се Ким.

— Хубаво. — Мунк натисна бутон.

На екрана се появи снимка. Мъртвото момиче, но тук все още беше живо и се усмихваше на фотографа — напомняше на училищна снимка.

— Вчера получихме потвърждение, че момичето, намерено в Хюрюм, е Камила Грийн. На седемнайсет години. Родена е през 1995 г. Дете от дом. Майка ѝ е починала при катастрофа, когато тя е била малка, а баща ѝ е французин — някой си...

— Лоран Клеменц — изстреля Лудвиг Грьонли.

— Добре, благодаря, Лудвиг. Още не сме се свързали с него — продължи Мунк. — А и според Хелене Ериксен Камила Грийн е общувала съвсем малко с него. Гостувала му е няколко лета, но постепенно Норвежката служба за закрила на детето е поела грижата за нея.

— Извинявай, Хелене коя? — Юлва беше вдигнала ръка.

Габриел видя как Юлва поглежда скришом към Миа Крюгер, чувството му бе познато. И той го беше изпитал първия път. Страхопочитанието, когато седиш в една стая с Миа Крюгер и се притесняваш да не кажеш или да не направиш нещо погрешно.

— Не се притеснявай, Юлва. Ношга беше дълга. Съжалявам, че не всички са в течение на събитията след последното ни заседание.

Той се прокашля и отпи глътка от минералната вода на бюрото пред него.

— Хелене Ериксен... — Мунк погледна Грьонли. — Нямаме нейни снимки, нали?

Лудвиг поклати глава.

— Добре, във всеки случай Камила Грийн е израснала при няколко различни семейства, но очевидно никъде не се е чувствала у дома си.

Мунк разлисти записките си.

— Отбелязали сме четири адреса, но отвсякъде е бягала, докато на петнайсет не е попаднала в Хюрюмланския разсадник.

Явно Мунк очакваше въпроси, защото вдигна длан към присъстващите.

— Да, Хюрюмлански разсадник, ще обясня, ще обясня. Във всеки случай... докъде бях стигнал?

Потисна прозявка, изглежда не беше спал много и това вероятно обясняваше защо бе посрещнал с такова недоволство Габриел и Миа отвън, в коридора.

— Хелене Ериксен — подсказа Юлва.

— Отлично, благодаря — продължи той. — Вчера се свързахме с директорката на Хюрюмланския разсадник, Хелене Ериксен — тя е подала сигнал за изчезването на Камила Грийн преди три месеца. С Лудвиг я заведохме в Института по съдебна медицина и тя потвърди, че намереното момиче е Камила Грийн.

Мунк замълча за момент и отново погледна към Грьонли.

— Какво стана с нея?

Лудвиг въздъхна и поклати глава.

— Не беше особено добре. Изпадна в шок.

— Нали я изпрати до вкъщи?

Лудвиг кимна.

— И там имаше кой да я посрещне и да се погрижи за нея?

Лудвиг повторно кимна.

— Някакъв Паулус. Помощникът ѝ, изглежда е дясната ѝ ръка.

— Чудесно. — Мунк пак се разрови в записките си.

В залата се възцари тишина и никой не продума, преди Мунк отново да натисне бутона. Този път се появи снимка от местопрестъплението, вече я бяха виждали: момичето, Камила, лежеше гола върху калуната, в необичайна поза, с бяло цвете в устата.

— Този Паулус... — поде Мунк и за пореден път хвърли поглед към Грьонли.

— Не, още нямаме негови снимки.

— Добре, във всеки случай този Паулус е един от някогашните обитатели на Хюрюмланския разсадник, а сега, доколкото разбрахме, заема много отговорна позиция. Тази сутрин ни изпрати списъка на всички пансионери, служители, учители и другите, свързани с това място.

— Извинявай — отново се обади Юлва, очевидно леко смутена. — Хюрюмлански разсадник? Що за място е това?

— Съжалявам. — Мунк подпря чело с ръка и отново потисна прозявка. — Лудвиг, би ли обяснил?

— Окей. — Лудвиг погледна листовите на масата пред себе си. — Хюрюмланският разсадник е дом за младежи в затруднено положение. Основала го е Хелене Ериксен през есента на 1999 г. и е частна собственост, но получава субсидия от държавата. Освен това е свързан с други учреждения и инстанции — Педагогическо-психологическата служба, Регионалната секция по хранителни разстройства в „Юлевол“, психиатричната болница в Дикемарк. Проведох няколко телефонни разговора и никой не даде лоша оценка на заведението. Изглежда, децата и младежите, които не са се приспособили към никое друго място, наистина са имали полза от пребиваването си в Хюрюмланския разсадник. Някои са живели там години наред.

Той отново разлисти записките си.

— Да, не разполагахме с много време, но хората, с които разговарях, похвалиха дома и в не по-малка степен въпросната Хелене Ериксен. Изглежда е била почти като майка за тези деца и младежи. Днес ще продължа проучването, но досега не съм открил нищо, злепоставящо заведението или пък нея; тъкмо обратното.

— Отлично, Лудвиг, благодаря. Тъъ...

— Аз ли сега? — попита Ким Колсъ с кисела усмивка.

— Да, давай, Ким — подкани го Мунк.

— Отрядът ни е на място, откакто я открихме — подхвана Ким. — Чукахме по вратите, претърсихме цялата област, но що се отнася до веществени улики, разполагаме с малко. Местността е популярно място за излети, има много туристи, така че по-добре да забравим за отпечатъци от обувки, иначе ще се наложи да проверим обувките на половин Бюскерю. В околността не намерихме друго. Според мен е странно, но продължаваме да търсим. Изискахме максимален брой хора от Свелвик, Рьойкен и Санде и ще обикаляме, докато не открием следа — все някъде трябва да има нещо, което да ни е от полза. Претърсваме голям район, затова става бавно, но сме мобилизирани и още работим. Имаме, разбира се, и някакви веществени следи, но вие вече сте ги видели. Перата, свещите, цветето в устата — лилия по всяка вероятност. А, да, разполагаме и със свидетелски показания.

Прокара пръст по айпада си.

— Олга Люн, пенсионерка, живее до шосето, от което тръгва пътеката към мястото, където я намерихме. Каза, че е видяла бяла камионетка с лепенка отстрани; минала покрай къщата ѝ, по нейни думи „веднага след дневния журнал“, и се върнала по същия път, пак по нейни думи, „точно преди вечерните новини“.

Присъстващите се подсмигнаха. Не беше трудно да си представиш възрастната жена, която определя часа по редовната програма на „Ен Ер Ко“.

— Лепенка, така ли? — Миа за първи път отвори уста.

— Да, така каза.

— Лого ли?

— Вероятно това е имала предвид.

— Но не е споменала чие лого?

Ким отново потърси в айпада си.

— Не виждам да е отбелязано нещо. Получих доклада от местен служител, но мислех да отида там и лично да говоря с нея.

— Чудесно, Ким. Благодаря! Габриел?

Габриел Мьорк, потънал в собствените си мисли, се стресна, когато си чу името.

— Да?

— Списъкът с контакти?

— Изискахме го и процедурата е задействана.

— Отлично — кимна Мунк.

Габриел погледна към Миа Крюгер и тя му смигна.

— Хубаво — обобщи Мунк. — Миа?

Младата жена стана и отиде пред екрана. Мунк ѝ подаде дистанционното за проектора и седна на един стол до пюпитъра. Миа затъкна дългата си тъмна коса зад ухото, прокашля се и показа първата снимка.

— Нямах много време да ги разгледам. Получих ги едва вчера — усмихна се оправдателно тя. — Но според мен тук има някои изключително важни за нас обстоятелства. Трябва да подберем върху какво да се съсредоточим, да обмислим различните насоки.

В залата настана пълна тишина, а Миа се обърна към екрана.

— Без съмнение е планирано, при това планирано дълго време. Най-напред ми направи впечатление, че местопрестъплението много прилича на мизансцен, почти като игра е, не намирате ли?

Миа смени няколко снимки, без да дочака отговор.

— Перуката. Перата. Свещите около нея. Голотата ѝ. Позицията на ръцете ѝ. Цветето в

устага. Това е ритуал. *Жертвоприношение*. Това, естествено, беше първата ми мисъл, а вероятно и вашата. Както виждате...

Миа пристъпи към екрана и посочи различни точки на снимката.

— Разположението на свещите. Петоъгълник. Това е пентаграма. Веднага извиква асоциации, нали? Все пак е добре познат символ. Врата към... да, мрака, Дявола — в момента не правя заключения, само изброявам непосредствените си асоциации, но за мен е несъмнено, че имаме работа с човек или група хора с подобни интереси. Към окултизма. Към сатанизма.

Миа погледна присъстващите в очакване на въпроси, но всички седяха в пълна тишина.

— Разбирате ли какво имам предвид?

Някои кимнаха, но никой не продума.

— Чисто голо младо момиче, положено върху постеля от пера сред свещи, подредени под формата на пентаграма, а доколкото разбрах, липсват следи от сексуално насилие, нали?

Миа погледна Мунк и той поклати глава.

— Не е ли така? — Тя показа още една серия снимки. — Девицата — спря се на близък план на момичето, Габриел едва го понесе.

— Това е смисълът на всички подобни ритуали, нали?

Все още никой не се обаждаше.

— Не казвам, че Камила Грийн е била девствена. Малко седемнайсетгодишни момичета днес са девствени, но непременно трябва да отчетем факта, че не е била изнасилена, че е положена сред тези символи гола и *чиста*, разбирате ли?

Миа се пресегна към бутилката минерална вода на Мунк, отпи глътка и се отнесе в мислите си.

— Миа? — леко се прокашля Мунк.

— Какво? — изгледа го тя. — А, да. Извинявай.

Натисна още веднъж бутона и се появи нова снимка.

— И така — поде Миа. — Не разполагах с особено много време, за да разгледам снимките, затова в момента говоря от *външна* гледна точка. Не съм навлязла в тях, само се опитвам да разясня какво се вижда отвън. Какво ни показват? На нас, зрителите. Следите ли мисълта ми?

Вдигна глава и се усмихна на колегите си. Тук-там някои кимнаха, макар Габриел Мьорк да знаеше, че и останалите, също както и той, седят като плахи студенти на лекция.

— Добре — продължи Миа. — Значи гледната ни точка е външна. В момента гледаме отвън.

Пак натисна бутона. Появи се нова серия снимки, този път по няколко на ред — същите, които вече бяха видели.

— И така, някой я е оставил там. Гола. Положил я е. Изложил я е. Седемнайсетгодишна девойка. Камила Грийн. Затова после се запитах...

Миа се унесе за пореден път, но не за толкова дълго, че да се наложи Мунк да се намеси.

— Дали целта му не е била да я открием? Дали не ни я показва? Това е важен въпрос.

Погледна началника на отдела — в момента той приличаше на студент, както и всички останали, но все пак ѝ отвърна с кимване.

— Със сигурност — прокашля се Мунк.

— Нека сега се спрем на — да го кажем така — по-техническата страна — подхвана Миа.

Натисна още няколко пъти бутона на дистанционното, докато намери снимка не от местопрестъплението, а от училище.

— Камила Грийн е била напълно здраво, нормално момиче. Имала е, разбира се, проблеми, била е лишена от родителска грижа, живяла е в нещо като дом, този...

— Хюрюмлански разсадник — вметна Мунк.

— Точно така, но технически това няма отношение към случая. Да се върнем на миналото ѝ. Да видим...

Други снимки.

— Преди да изчезне, Камила е била с нормално тегло. Когато са я намерили обаче, е изглеждала ето така.

Габриел едва понасяше гледката.

— Слаба. Изпита. Със синини и рани по коленете.

Миа смени слайда.

— На лактите...

И още веднъж.

— По дланите. Въпросът е технически: изчезнала е преди три месеца. Тогава е била здрава тийнейджърка. После я намираме в този вид. Какво можем да кажем? Чисто технически.

Погледна към залата.

— Държали са я в плен — предположи Ким Колсъ.

— И аз мисля така. — Миа пак отпи от бутилката пред себе си.

Габриел сведе поглед. Не издържа на снимката. В плен? Забеляза, че не само на него му е непоносимо.

— Има ли въпроси? — попита Миа.

Мина известно време в тишина.

— Чудех се за това с... храната за животни — колебливо се обади Юлва.

Габриел погледна към новото момиче. Беше съвсем бледа, сякаш не разбираше на какво точно е станала свидетел току-що. Той знаеше какво ѝ е. Беше се почувствал по същия начин първия път, когато седеше в заседателната зала, гледайки снимки от свят, познат му преди това само от вестниците.

— Точно. — За миг Миа пак се унесе.

— И...? — напомни за себе си Юлва.

— Животно — изрече Миа.

— Как така?

— Не сте ли съгласни?

Тя вдигна очи към присъстващите.

— Животно ли?

— Да, не мислиш ли, Ким?

— Не знам какво да мисля, Миа — отвърна тихо Ким. — Какво имаш предвид под животно?

— Отнасяли са се с нея като с животно.

Миа пак надигна бутилката с вода.

— Но защо? — още веднъж се обади новото момиче, Юлва, с все така бледо лице.

— Ами не знам — сви рамене Миа. — Както ви споменах, получих снимките вчера. Това са само първоначалните ми размисли.

Отправи въпросителен поглед към Мунк и той ѝ даде знак да седне.

— Добре, чудесно — усмихна се, а Миа се върна на мястото си.

Настъпи продължителна тишина.

Другите познаваха Миа и бяха наясно със способностите ѝ, но новата, Юлва, сякаш все още не разбираше какво се е случило.

Мунк се изправи и отново застана пред екрана.

— Хубаво.

Пълният началник се почеса по брадата, очевидно бе получил храна за размисъл.

— Според мен ни е нужна по цигара — плесна с ръце той. — Само няколко бързи дръпвания и продължаваме. Става интересно.

Никой в залата не каза нищо, но Габриел забеляза леката усмивка на Ким Колсъ. От целия отдел пушеше единствено Мунк, така че паузите бяха само заради него.

Той си навлече палтото и излезе на верандата, а другите останаха по местата си.

— Интересно — изуми се Ким Колсъ. — Какво му става днес?

Миа сви рамене.

— Ами... — понечи да каже нещо Лудвиг Грьонли, но моментално млъкна.

— Какво, Лудвиг? — Ким погледна въпросително Грьонли, който явно не искаше да отговори.

— Може би е редно сам да го каже — смотолеви Лудвиг. — Ако изобщо е решил да сподели с нас, не съм сигурен.

— Какво? — любопитства Миа.

Лудвиг се поколеба, но все пак измъкна един от листовете на масата пред себе си и го приплъзна към нея.

— Получихме списъците преди час.

— Какви списъци?

— На служителите. В Хюрюмланския разсадник.

— Дяволите да го вземат — изруга Миа.

— Какво има? — попита Ким Колсъ.

— Ролф Люке — измърмори тя.

— Кой, по дяволите, е Ролф Люке? — Ким взе листа от ръцете ѝ.

— Гаджето на Мариане.

— Коя Мариане?

— Мариане Мунк — колебливо уточни Лудвиг.

— Бившата му жена? — изненада се Ким.

— Мда — кимна Лудвиг Грьонли. — Гаджето на Мариане Мунк. Ролф Люке. Работи там.

— О, по дяволите! — изруга и Ким.

— Нали? — промърмори Грьонли и пхна листа обратно в купчината миг преди Мунк да се върна от верандата и да си съблече палтото.

Ужасно притеснена, Исабела Юнг стоеше пред огледалото в стаята си. Никога не ѝ се бе случвало. Наистина никога. Толкова бе странно. Преди няколко месеца психологът ѝ предложи това място и тя прие, както обикновено — *whatever, не ми пука* — но сега всичко бе съвсем различно.

Цял живот постъпваше и излизаше от институции. Също и там, в Хамерфест. Наричаше го „там“, защото не беше родното ѝ място, не виждаха ли? Искаше да живее във Фредрикста (татко, но той не се бе оказал достатъчно добър родител, затова нямаше как. Не и според Службата за закрила на детето. Какво значение има, че си попийва, че невинаги е вкъщи? Тя може да си готви сама. Може да си приготви ученическата чанта и да отиде до автобусната спирка. Но не, трябвало да се премести при мама.

Мама.

Исабела Юнг потръпна при тази мисъл. За момент се почуди дали да не се гримира малко по-различно, може би е добре да си облече нещо по-хубаво, някаква блуза, не суитшърта и скъсаните панталони, макар с цялото си същество да съзнаваше, че Хелене изобщо не се вълнува от подобни неща.

Мама.

Изруга безгласно. Тази отвратителна жена не ѝ е майка. Не разбираха ли? Татко е много по-добър. Майките ги е грижа за децата им. Говорят мило. Хвалят те. Не се оплакват по цял ден. Не хулят. Не ти казват, че си грозна. Че нищо не умееш. Нищо нямало да излезе от нея. Не ставала за нищо, колкото и добра ученичка да беше, колкото и ласкаво да се изказваха за нея учителите ѝ, колкото и старателно да подреждаше стаята си. Мъмрене, винаги мъмрене, нито една прегръдка, нито една добра дума, никога. И така попадна в институция, после във втора, накрая се умори и избяга. Пропътува на стоп цялото разстояние. Сто и шейсет мили⁴. Прибра се във Фредрикста без проблеми. Толкова ли беше трудно? Намираше начин да се справя сама, стига да не ѝ се налага да живее при мама. Какво значение има, че татко е шофирал в нетрезво състояние и излежава присъда. Нали тя съумява да се грижи за себе си? Но не. Не ѝ позволиха. Отново я отведоха и този път я настаниха в Регионалната секция по хранителни разстройства в Осло, защото не се хранеше, защото бе тънка като вейка.

След този случай прати всички по дяволите.

Whatever.

Не ми пука.

Но дочу слухове. От момчетата в Регионалната секция по хранителни разстройства. Там било добре. В Хюрюмланския разсадник. Не било като по другите домове. Тъй че когато психологът ѝ го предложи, тя неохотно се съгласи и ето я — стои пред огледалото, изумена колко силно желае срещата да мине добре и да ѝ позволят да остане.

Първият ден не я обнадежди особено. Очакваше да стане както винаги, като на всички останали места. И тук имаше правила. Теренът се състоеше от главна постройка, където се намираха канцелариите и класните стаи — защото трябваше да ходят на училище, длъжни бяха, и макар програмата да не изглеждаше трудна, през последните години ѝ бе писнало от учители. Освен това имаше голям интернат, където живееха момчетата, малък — за момчетата, три обширни оранжерии, тук-там се издигаха неголеми постройки, няколко бараки за инструменти, за колите бе предвиден гараж. Първия ден Хелене разведе Исабела и

й даде карта с обозначения къде им е позволено и къде забранено да се движат. *Как ли пък не*, помисли си тя, *ще ми казват къде да ходя*. А имаше и конкретни разпоредби. Всички бяха длъжни да стават в седем часа, закуската бе в осем, после — или работа в оранжерии, или учебни занятия до обяд в зависимост от деня от седмицата. Следобед също прекарвах в труд, докато не стане време за вечеря — в шест — и едва тогава разполагаха със свободно време до единайсет часа, когато всички трябваше да са по леглата и гасяха лампите. Никой нямаше право да напуска територията на разсадника, освен ако не получи задача — например, да достави цветя по поръчка. По цял ден нямаше нито интернет, нито телевизия, само между осем и десет вечерта. И достъпът до телефоните бе ограничен. Получавах ги след вечеря и трябваше да ги върнат, преди да си легнат. След като я разведоха, Исабела си помисли „*няма да остана дълго тук*“, само че изобщо не стана така.

Не мина много време и тя намери своего рода покой. Имаше нещо в атмосферата на това място. Никой не мърмореше. Никой не се оплакваше. Тук всички изглеждаха доволни. Исабела Юнг бързо разбра, че заслугата е на Хелене. Хелене не приличаше на другите възрастни, не се държеше високомерно — *не си нормална, нещо с теб не е наред, аз знам по-добре, трябва да ме слушаш*. Изобщо не беше такава. Хелене почти винаги се държеше приветливо, но не идиотски и престорено — просто си беше такава. Ако се налагаше да ги научи или да им покаже нещо, винаги им отделяше много време, отнасяше се с разбиране и търпение, оставяше ги да пробват няколко пъти, а ако искаха да направят нещо друго, им позволяваше. Само след няколко седмици Исабела, излегнала се на леглото в малката стая, си помисли:

Искам да остана тук.

За първи път от дълго време се почувства... да, почти щастлива. В повечето други институции, където бе живяла, никой не се интересуваше с какво се занимава, стига да не нарушава правилата. Сутрин ставаше късно. Стоеше будна до колкото си поиска вечер. Прекарваше часове в интернет, гледаше сериали, клипове в Ютюб, киснеше във фейсбук, чатеше, по някое време от дългото засядане пред екрана, започваше да ѝ мъждука пред очите, все едно мозъкът ѝ повръщаше. Със сигурност не би повярвала, че ще ѝ се понрави да става толкова рано, в седем — боже мой, за да работи! Но ѝ хареса.

Усети го още с първото влизане в голямата оранжерия. Там отглеждаха орхидеи. Испита чувството, че си е у дома. Паулус отговаряше за тях. Беше много готин. Със сини очи и дълги кестеняви къдрици, изключително мил и услужлив, също като Хелене. В началото ѝ бе трудно да усвои всичко, да се научи как се правят различните неща, но след време вече нямаше търпение да стане сутрин. Понякога дори се събуждаше преди седем, от само себе си, преди будилникът да иззвъни, изгаряше от нетърпение да отиде в оранжерията.

Исабела реши все пак да не се гласи, навлече си обичайните панталони и суитшърта, огледа се за последен път и излезе от стаята. Впрочем, беше го решила отдавна, след като едно дете в училището в Хамерфест я беше тормозило за нещо — дори не помнеше за какво. *Аз съм си аз, а хората имат право и да не ме харесват*. Оттогава се стараше да живее според този принцип, макар невинаги да беше толкова лесно.

Затваряйки вратата след себе си, видя цветето на пода. Бяла лилия? Защо на пода пред стаята ѝ има бяла лилия? Известно време я изучава и чак тогава видя бележката на вратата.

Харесвам те.

Исабела Юнг бързо се огледа в двете посоки на коридора, а бузите ѝ пламнаха.

Някой е оставил цвете на земята. Залепил е бележка на вратата ѝ. Бил е там, а дори не е посмял да почука, само е оставил цветето и бележката и се е изнизал.

Харесвам те.

Отдолу имаше рисунка. Нещо, наподобяващо подпис. Който е подхвърлил цветето, се е притеснил толкова, че не се е осмелил да си напише името, а вместо това е нарисувал нещо. В началото не отгатна какво, но постепенно се досети какво би могло да бъде. Птица, рисунката определено наподобяваше птица с големи очи — навярно сова? Исабела поднесе цветето към носа си и отново огледа коридора, сърцето ѝ биеше бързо.

Харесва ме?

Таен обожател?

Исабела Юнг се върна в стаята, внимателно пъхна цветето и бележката под възглавницата, после заключи и се понесе с леки стъпки надолу по външните стълби.

Стигна едва до ъгъла на интерната и разбра, че се е случило нещо лошо.

Там стоеше Сесилие, едно от момичетата, които харесваше най-много, и разплакана прегръщаше Сюне — Сюне също ѝ беше симпатична.

— Какво има?

— Не чу ли? — изхлипа Сесилие.

— Не. Какво се е случило? Кажете.

— Намерили са Камила.

— Камила Грийн?

Сесилие кимна.

— Мъртва е. Убита. Намерили са я в гората.

— Господи! — заекна Исабела.

— Хелене иска всички да се съберем в класната стая — проплака Сесилие.

— Божичко! Но... Как...?

Прекъсна ги Паулус, викаше ги от другия край на двора.

— Момичета, Хелене ви чака. Идвате ли?

Момчето с тъмните къдрици звучеше неимоверно тъжно. Като че ли нямаше глас.

Исабела Юнг притисна към себе си Сесилие и леко я погали по косата. Прегърнати, трите бавно се отправиха към главната постройка.

Часът беше вече шест и над града се спускаше тежък мрак; Мунк и Миа пътуваха с черното аути към Хюрюмланския разсадник. Ако зависеше от Миа, щяха да потеглят много по-рано, веднага след заседанието, защото оттам трябваше да започнат — да говорят с тази Хелене Ериксен, да добият представа за живота на Камила Грийн — но Мунк беше категоричен: „не, не преди шест“.

Налагаше се да дадат на Хелене Ериксен време да уведоми всички, затова се забавиха. Да съобщи трагичната новина на обитателите на интерната, познавали Камила Грийн, преди да нахълта полицията. Затова натам пътуваха само те двамата, *а не да се струпа цялата орда с гръм и трясък*, както той се бе изразил. С това Миа бе съгласна. Група младежи с тежко минало, възможно е някои да имат и проблемни отношения с полицията, с авторитетите по принцип. Цял конвой със сирени по-скоро би навредил, отколкото да помогне, когато издирват необходимата им информация, но ако зависеше от Миа, щяха да се отправят натам много по-рано. Защото усещаше, че нещо ѝ се изплъзва. Не беше видяла нещо. На снимките. Необяснимо защо Миа чувстваше, че са притиснати. Не разполагаха с време за губене.

Твърде нетърпелива.

Навярно бе такава. Мунк бе много по-уравновесен, много по-спокоен. Макар днес да се държеше странно, благодарение на списъка, показан ѝ от Грьонли, тя бе разбрала причината за поведението му.

Извади едно драже от джоба на якето си и отвори прозореца, а Мунк запали поредната цигара, завивайки по E18. Още от пет беше тъмно — дълбок, всепогълщащ мрак, тя не го обичаше. Това време на годината. Никога не бе харесвала студа. Трайно ги обгръщаше черен покров, сякаш светът не бе достатъчно нечовечен, та бяха принудени в продължение на месеци да живеят без светлина. Миа отново потъна в топлината на съня за Сигри в полето, но го пропъди, потръпна при мисълта, че преди по-малко от двайсет и четири часа беше отворила капачето и погълнала съдържанието на първото шишенце.

Той я бе спасил. Игра на случая. Ако Мунк не беше потропал на вратата, тя вече нямаше да е тук. Пъхна пръсти в гърлото си и повърна хапчетата. Сега леко се засрами. Беше си обещала да опита, а толкова бързо се бе предала.

Миа се наведе и докосна дигиталното табло пред тях, усили отоплението докрай. За секунда се поколеба, но не виждаше друг начин, нямаше смисъл да се прави, че не знае.

— Кога смяташе да ми кажеш? — попита тя.

— Какво да ти кажа?

— Стига, Холгер, видях списъка, всички го видяхме. Недоумявам как си си го представял.

— Кое? — Мунк отново се престори, че не разбира, макар очевидно да знаеше за какво става въпрос.

— Ролф. Ролф е учител там.

Той сякаш понечи да си запали цигара, но се отказа и продължи да се взира в мрака през предното стъкло.

— Знаеш какво означава това — не можеш да работиш по този случай. Ако Микелсон разбере, ще те отстрани. Какво си въобразяваш, Холгер? Дяволски необективен си и не казваш нищо на останалите от отдела и...

— Добре, добре — прекъсна я раздражен, помълча за момент, загледан в шосето, после продължи: — Ще се женят — промълви Мунк, без да я поглежда.

— Кой?

— Мариане и Ролф.

Миа поклати глава.

— Какво общо има това с разследването?

Мунк мълчеше.

— О, хайде, Холгер. По-умен си от това — въздъхна Миа.

— От кое?

— Трябва ли да го казвам?

— Да кажеш *кое*?

Сега Мунк очевидно бе ядосан или по-скоро възбуден. Престрой се в лявата лента, задмина един камион, после се върна вдясно, пресегна се за кутията цигари в жабката и този път запали.

— Холгер — отново въздъхна Миа. — И без да съм психолог, съм наясно какво си мислиш, но е глупаво, не е ли така?

— Кое? — пак попита Мунк, макар очевидно да знаеше какво ще каже тя.

— Ако по някакъв чудодееен начин Ролф Люке се окаже замесен, Мариане, естествено, ще го напусне и тогава няма да има пречка да се съберете отново. Стига, Холгер. Холивудски филм с лош сценарий и хепиенд. Не ти подхожда.

Тя му се усмихна и се зарадва, че след известно колебание и той ѝ отвърна с усмивка.

— Понякога адски ме дразниш, знаеш ли?

— Да, да, знам. Но някой трябваше да го каже.

Мунк тръсна глава, сякаш да подчертае детинското си поведение.

— Донесе ѝ голям букет цветя — сподели той с лека въздишка.

— Съжалявам — отвърна Миа. — Но, по дяволите, десет години... Минали са десет години.

— Знам, Миа.

— И какво ще правим?

— С кое?

— С това, че е служител там, а ти си пристрастен и не бива да работиш по разследването.

Мунк натисна газта, задмина поредния камион, отново въздъхна и отговори:

— Ще го зачеркнем от списъка на заподозрените при първа възможност.

— Това ще свърши работа — кимна Миа. — Ясно е, че не е замесен.

— Разбира се, че не е.

— Значи, ще се уверим и ще го махнем от списъка.

— Точно така — потвърди Мунк.

— Според мен това е достатъчно.

— Достатъчно е, естествено.

— Проблемът е решен — кимна Миа.

— По начало нямаше проблем.

— Напълно съм съгласна — усмихна се тя.

— Къде, по дяволите, е Къри? — запита се Мунк, когато стигнаха Аскер и свиха по отклонението за областния път 167.

Очевидно искаше да смени темата и Миа с радост прие. Получила беше и потвърждението, и нужния ѝ отговор. С началника ѝ наистина ставаше нещо необичайно. Знаеше колко държи той на Мариане, но се изненада, че след десет години го приема толкова тежко, и му съчувстваше.

— Нямам представа — отвърна Миа. — Не си вдига телефона.

— Дявол да го вземе, трябва да дойде на работа! Наясно е какво ни се стовари на главата — изръмжа Мунк зад волана.

— Така е, но както отбелязах, не успявам да се свържа с него. Оставих съобщение и на Сюнива. И тя не си вдигна телефона.

— Изключено е да си позволя да загубя още един — процеди Мунк.

— Какво искаш да кажеш?

— Не чу ли?

— Кое?

Мунк я изгледа.

— Ким.

— Какво за Ким?

— Възможно е да ни изостави — въздъхна Мунк.

— О! — изненада се Миа. — Защо?

— Подал е молба да го преместят в Хьонефос.

— Ким? В провинцията? — изсмя се тя. — И защо му е да ходи там, за бога?

— И той ще се жени — измърмори Мунк. — Изглежда, напоследък е модерно.

— За кого ще се жени?

— Помниш ли онази учителка? Двете братчета?

— Разбира се — отвърна Миа. — Тобиас и Торбен. Намериха момиченцето на дървото.

Мунк кимна.

— Емилие Исаксен. С Ким се събраха, гаджета са и възнамеряват да осиновят двете момчета.

— Прекрасно! — усмихна се Миа.

Мунк се засмя.

— Да, радвам се за тях, но не и за нас. Не знам какво ще правим без Ким, а пък ако и проклетият Къри не дойде на работа...

— Ще му намериш добър заместник. Отдава ти се.

— Не му е позволено да си ходи, преди да приключим с разследването. Заявих му го ясно.

— И какво мислиш? — попита Миа, а в това време фаровете на колата осветиха една табела.

Хюрюмлански разсадник. 500 м.

— За този случай ли?

— Да.

— Нали ще си остане между нас?

— Дадено.

— Обзело ме е адски лошо предчувствие. Усещам нещо. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мрака — едва промълви Миа.

Мунк кимна колебливо, излезе от главния път и подкара по алеята към светлината, която

като че ли идваше от оранжерия, някъде там далеч.

В малкото бюро на Хелене Ериксен цареше скръб. Миа благодари мислено на Холгер, задето бе дал на светлокосата жена и на другите обитатели на интерната време да преодолеят шока. Щеше ѝ се въобще да не се бе налагало да идват, защото русата дама, седнала срещу тях, изглеждаше съсипана, почти не беше на себе си.

— Първо искам да ви благодаря, задето ни приехте толкова скоро — прокашля се Холгер и си разкопча палтото. — И разбира се, за съдействието ви снощи. Разбирам какъв шок е било за вас и съжалявам, че се налага да ви притесняваме с въпроси, които вероятно ще ви се сторят незначителни на фона на сполетялата ви трагедия. За нас е важно да започнем разследване възможно най-бързо. Знам, че това нито ще върне Камила, нито ще компенсират загубата ви, но извършителят ще бъде наказан за престъплението си, а това е нашата работа, така че...

— Разбира се — прекъсна го Хелене Ериксен.

Миа ясно долови, че тази жена е началникът тук. Имаше харизматична осанка, някакъв добронамерен авторитет.

— Чудесно — кимна ѝ Холгер. — Вече получихме списъка с всички служители и пансионери от вашия помощник...

— Паулус — подсказа Хелене Ериксен.

— Да, Паулус, благодаря — усмихна се Мунк. — Трябва ни също по-подробна информация за пациентите...

— Пансионерите — прокашля се Хелене Ериксен.

— Да, разбира се, извинете. По-подробна информация за... пансионерите. Засега разполагаме само с имената им, но ни е нужен достъп до дневниците, до предисторията, та да добием по-добра представа кои са и какво им се е случило, защо са попаднали тук, нали ме разбирате?

Хелене Ериксен се замисли за момент, но накрая кимна.

Гордата квачка бди над пиленцата си.

Уважението на Миа Крюгер към жената, която току-що беше срещнала, нарасна. Убеди се в правотата на думите на Лудвиг Грьонли за дома.

— Отлично. — Мунк си прелисти бележника. — Така, само за да изясним: подали сте сигнал за изчезването на Камила на 19 юли, но след няколко дни сте се свързали отново с нас и сте го отменили. Защо?

— Сега, разбира се, се чувствам като идиот, но Камила е такава, тоест... *беше* такава.

Хелене Ериксен замълча за момент. Миа виждаше, че се бори със сълзите си, задето се налага да говори за Камила Грийн в минало време.

— Каква? — притече се на помощ Мунк.

— Неуравновесена.

— В какъв смисъл „неуравновесена“? — попита той дружелюбно, за да я улесни.

— Не, не неуравновесена, съжалявам, думата не е точна. Специална, Камила беше специална — поправи се Хелене Ериксен. — Не обичаше правилата и авторитетите. Често изчезваше, но винаги се връщаше, щом поиска. Такава си беше. Нали разбирате?

— Разбирам — потвърди Мунк. — Да повторим — била е обявена за издирване, а после...?

— Тук правилата са изключително строги — подхвана Хелене Ериксен. — На някои им харесва, на други — не, но това е положението, при нас е така. За да получиш нещо, трябва и да дадеш, нали?

Хелене леко се усмихна.

— И... тя...? — намеси се Мунк.

— На 18 юли Камила не се появи на вечерната практика, както се бяхме уговорили, и не беше в стаята си, когато проверихме на следващата сутрин, затова съобщих, че е изчезнала.

— А каква е причината да анулирате сигнала?

— След няколко дни получих съобщение от нея.

— Какво пишеше? — поинтересува се Мунк.

Хелене Ериксен въздъхна и поклати глава.

— Да не я търсим. Била добре. Заминала за Франция да види баща си.

— И вие повярвахте? — намеси се Миа, но веднага си даде сметка, че е твърде рязка.

— Какво искате да кажете?

— Нищо ли в съобщението не ви усъмни?

Хелене Ериксен погледна боязливо Мунк.

— Не, аз...

— Никой не ви обвинява в нищо, естествено — увери я той.

— Трябваше да го усетя. — Хелене Ериксен отново сведе поглед към бюрото пред себе си. — Но тя беше малко...

— Неуравновесена?

— Не, не... употребих неправилна дума, казах ви... своенравна — светлокосата жена вдигна очи към тях. — Своенравна е по-точно. Камила не обичаше да ѝ нареждат какво да прави.

— Значи съобщението е изглеждало истинско?

— Да.

— Имате ли някакво подозрение?

— За кое?

— Кой го е извършил?

— Не, абсолютно никакво — заекна Хелене Ериксен и пак отправи поглед към Мунк.

— Някой от живущите тук или от служителите да има съмнително минало? Да му е било толкова тежко, толкова трудно, да е толкова странен, че да му достави удоволствие да положи Камила върху постелята от пера и да напъха цвете в устата ѝ?

— Не... тоест как бих могла...

Очите ѝ изразяваха ужас.

— Нищо ли не ви хрумва? — продължи Миа, без да обръща внимание на настойчивия поглед на Мунк. — Когато я видяхте, не си ли казахте: „бил е *той*“ или „*тя*“?

За момент Хелене Ериксен замълча, вперила очи в Холгер Мунк, после ги сведе.

— Не — прошепна тя, вдигна глава и се взря в двамата следователи. — Не, не, разбира се.

Мунк изгледа строго Миа и сякаш се канеше да каже нещо, но ги прекъсна потропване на вратата и вътре надникна къдрокос младеж.

— Хелене, трябва...

Младежът спря по средата на изречението, забелязал, че не е сама.

— О, извинете, аз...

— Не, не се безпокой, Паулус — насърчи го Хелене Ериксен. — Какво има?

— Някои от момичетата... но не знаех, че... — поде той и хвърли поглед към Миа и Холгер.

— Може ли да го оставим за по-късно? — усмихна се Хелене Ериксен.

— Да, разбира се, но... — заекна младежът.

— Ще почакаме — обади се Мунк. — Няма проблем.

Младежът на вратата впери поглед в Хелене, сетне бързо и притеснено извърна очи към Миа и Мунк, преди отново да погледне началничката си.

— Би било добре... сега. Ако е удобно?

— Сигурни ли сте, че можете да почакате? — попита Хелене Ериксен и отправи взор към тях двамата.

— Разбира се — кимна Мунк. — Разполагаме с цялото време на света.

— Чудесно, благодаря. — Тя се надигна от стола. — Веднага се връщам.

Вратата се хлопна зад нея и те останаха сами в малката канцелария.

Мунк погледна Миа и поклати глава.

— Понякога... — въздъхна той, но не довърши изречението.

— Знае нещо.

— Дявол да те вземе, Миа. — Мунк се хвана за челото.

— Какво? — разпери ръце Миа.

— Не можеш ли? Искам да кажа...

— Какво?

— Не е ли възможно да...

Мунк отново поклати глава и се вгледа в стената зад бюрото, от което току-що бе станала Хелене Ериксен.

— Знае нещо — повтори Миа и в същия момент вратата се отвори и високата жена се върна в стаята.

— Извинявам се за прекъсването. Докъде бяхме стигнали? — усмихна се тя и седна на стола.

— До регистъра на пациентите — с леко смущение припомни Мунк, като отново надзърна в бележника си.

— Пансионерите — поправи го Хелене Ериксен.

— Да, разбира се, съжалявам — извини се той. — Кога ще получим достъп до него?

— Трябва да поговоря с нашия адвокат — отвърна Хелене Ериксен, — за да съм сигурна, че всичко е по правилата и няма да издадем поверителна информация.

Усмихна им се. Очите ѝ се бяха прояснили.

— Чудесно. — Мунк хвърли строг поглед към Миа, почеса се по брадата и отгърна бележника си на нова страница.

В кабинета си на улица „Марибуесгата“ Габриел Мьорк седеше пред екраните със самодоволен вид. Младият хакер хранеше безрезервно уважение към Холгер Мунк, но както винаги на заседанието имаше пропуски. Възрастта му. Сигурно това бе причината. Мунк скоро щеше да навърши петдесет и пет, всъщност не беше чак толкова стар, но изглежда възпълният следовател бе забравил, че не живеят вече във времето, когато бе започнал кариерата си.

Младо момиче на седемнайсет години, Камила Грийн, бе намерено мъртво на полуостров Хюрюмлане с цвете в устата и никой не беше отворил дума за социалните мрежи. Габриел се поколеба дали да не вдигне ръка и да каже нещо, но се отказа. Мунк беше в странно настроение, навярно защото приятелят на бившата му съпруга фигурираше в списъка на служителите на разсадника. Така или иначе младежът усети, че моментът не е подходящ да дава уроци на шефа си как функционира светът днес.

По-добре да се заеме сам. Сигурно дори щяха да го похвалят. Той отпи глътка от колата до клавиатурата и захвапа поредната дъвка. Фейсбук, Туитър, Тъмблр, Редит, Инстаграм. Мунк бе изключително способен следовател — Габриел отлично разбираше защо именно той оглавява отдела на улица „Марибуесгата“ — но що се отнася до нета и как младите хора общуват помежду си, главният следовател още живееше в каменната ера.

Габриел Мьорк намери във Фейсбук много профили с името „Камила Грийн“, но нито един не принадлежеше на девойката от познатите снимки. Момиче от Южна Каролина по бикини, възрастна дама от Флорида със снимка на котката си, жена от Швеция, девойка от Унгария, но никоя не беше търсеното момиче. Странно наистина — помисли си първо той — учудващо е, че я няма във Фейсбук — но после се заигра с имената и след като пробва няколко различни комбинации, най-сетне я откри.

cgreen

Профил във Фейсбук и в Инстаграм. Това намери. Прегледа два пъти снимките в Инстаграм, опитвайки се да намери пътя към полицаия в себе си, да анализира находката си. Защото имаше нещо необичайно. Веднага забеляза. Наличното там бе твърде оскъдно. Съвсем малко публикации във Фейсбук. Незначително количество снимки в Инстаграм. Крайно нетипично за седемнайсетгодишно момиче. Няколко селфита. „Скучно ми е“ — под снимка как Камила се прозява, вероятно в стаята си в Хюрюмланския разсадник. „Утре ще яздя Уърлуинд!“ под снимка, на която показва палец нагоре и се усмихва — на същото легло и същия фон. Малко снимки на коне. Няколко лайка. Един-два коментара: „Честит рожден ден!“ и „Липсваш ми, сладуранке!“, но иначе имаше малко неща и това се стори чудно на Габриел, докато не отиде надолу и не видя датата на създаването на профилите.

30 юни.

Бяха нови. И двата — направени на една и съща дата. 30 юни. Само три седмици преди изчезването ѝ.

Габриел отпи още една глътка кола и се постара да пропъди чувствата си, да бъде полицаи, да разсъждава като Мунк. Камила Грийн бе закрила стария си профил едва три седмици преди да изчезне. Защо? Сигурно нещо се беше случило. Никой няма да си изтрие профила и да създаде нов без причина.

Габриел отново прехвърли снимките и се сепна, защото на вратата неочаквано се почука

и Миа Крюгер надникна вътре.

— Зает ли си? Сгаших ли те?

— Какво? — смотолеви Габриел.

— Тайни ли имаш? — подметна Миа.

— Какво?

— Не шмекерувай!

— Ами да — кимна Габриел, вече опомнил се. — Събирам снимки за Къри.

— Разбира се — засмя се Миа и разкопча ципа на якето си. — И какво иска този път?

— Азиатки в бюнад⁵ на камила.

За своя радост, Габриел усети как руменината се отдръпва от бузите му.

— Сериозно ли? — нахили се Миа и се намести върху бюрото.

— Не — усмихна се Габриел.

— Слава богу! — прихна тя. — Способен е на всичко, не мислиш ли?

— Възможно е — Габриел пак се смути, срещайки погледа ѝ.

— Значи я намери? — Миа кимна към снимките на екрана.

— Да — отвърна Габриел.

— Мунк не е световен шампион на интернета, нали?

— Не е — подсмихна се Габриел.

— Добре, че имаме теб — усмихна се Миа и леко го потупа по рамото.

— Ъхъ — промърмори Габриел с надежда бузите му да не пламнат отново.

— Какво откри?

Миа се вторачи в екрана.

— Профили във Фейсбук и в Инстаграм. — Габриел отвори двете страници едновременно, та тя да ги види една до друга.

— Вещината ми не стига, за да схвана. Какво гледаме?

— Профилите са нови — прокашля се Габриел.

— О! — възкликна Миа и ококори очи. — Колко нови?

— Три седмици преди да изчезне — уточни той.

— Сериозно ли?

— Да.

— И какво означава това? Според теб — ти си навътре в тези неща.

— Имаш предвид интернет?

Габриел се поуспокои. Бузите му не пламтяха.

— Какво означава ли? Какво имаш предвид?

— Ами аз не разбирам, затова не мога да кажа. Каква според теб е причината някой да си закрие профила или да си направи нов?

— Има много причини — отвърна Габриел.

— Например? — полюбопитства Миа.

— Би могло да е случайност.

— Случайност?

— Да, не е задължително да означава нещо — разясни той. — Да речем, имаш приятели във Фейсбук, но вече не искаш да си приятел с тях — трудно е просто да ги изтриеш, защото трябва да даваш обяснения. По-удобно е просто да си направиш нов профил.

Миа вдигна вежди и сви рамене. Очевидно нямаше навик да ползва социални мрежи.

— Но обикновено нещо се е случило — продължи Габриел.

— Например?

— Ами, различно. Например, ако скъсаш с гаджето си и не искаш да вижда с кого се мотаеш.

— Мотаеш се? — засмя се Миа. — Това ли правите?

— В смисъл?

— Мотаете се. Значи с това се занимавате там.

Миа изведнъж се стори на Габриел много по-възрастна от него. Въпросът подхождаше по-скоро на връстник на Мунк или на човек от предишното поколение, но в случая на Миа нямаше нищо общо с годините — осъзна го веднага. Тя не ползваше социалните мрежи. Беше публична личност. Която предпочита анонимността. Преди няколко години във Фейсбук имаше фен страници, посветени на Миа Крюгер.

— Да, когато не търсим азиатки в бюнад — засмя се Габриел.

Миа се усмихна, без да откъсва очи от екрана.

— Конце.

Тя долепи пръст до една от снимките.

— Да, очевидно е обичала да язди — кимна Габриел.

— Уърлуинд — прошепна Миа и посочи публикацията във Фейсбук.

— Да, сигурно е име на кон.

— Най-вероятно. Освен ако не е камила.

Габриел се усмихна и по бузите му пак изби руменина.

Миа стана и за секунда остана неподвижна пред екрана, сякаш се замисли за нещо.

— Добре — каза накрая тя. — Ще дойдеш ли?

— Къде?

— Взехме нещата ѝ от разсадника.

— Нещата на Камила?

— Да — потвърди Миа. — Връзва се с това тук.

— В какъв смисъл?

— Конце. Знаем откъде да започнем.

Тя постоя още малко пред компютъра, но умът ѝ явно бе другаде.

— Идваш ли? — попита най-сетне.

— Добре — съгласи се Габриел и я последва по коридора към заседателната зала.

За първи път младият хакер Скункс се намираше пред такава дилема.

Той нахлупи шапката си по-надолу върху четинестата си черна коса с широка бяла ивица по средата, на която дължеше прякора си, и пресече улицата — опитваше се да остане в сянката.

При нормални обстоятелства не би му хрумвало. Да отиде в полицията. Естествено, че няма и да му мине през ума. Разбираше се от само себе си. В неговия свят да се забъркваш с властите бе смъртен грях. Скункс се определяше като анархист и борец за свобода, подвизаващ се в интернет, и макар през последните години да бе станал по-умерен и да бе изоставил фронтвата линия на ъндърграунда в полза на изключително доходоносния си бизнес, правилата, то се знае, си оставаха същите. Без полиция. Никакви власти. Разбира се. Но сега? След видеото, което бе изгледал снощи? Не можеше да твърди, че има избор.

По дяволите!

Сложи си качулката, запали цигара и тръгна по друг път, не оттам, откъдето обикновено минаваше, излезеше ли навън. Скункс не излизаше често. Не виждаше смисъл. Разполагаше с всичко необходимо в мазето в квартал „Тъойен“. Неговият бункер. Там никой не можеше да го открие. Но сега се налагаше да си избистри ума. Отново прекоси улицата, сведе глава, защото близо до него премина кола, и спря с лице, скрито от пешеходеца, когото бе задминал, после продължи пътя си, опитвайки се да си събере мислите.

Уплаши го.

Видяното.

Мамка му, защо не се вслуша в интуицията си. И не стоя далеч от онзи сървър. Имаше нюх за тези работи, нещо като усет за опасностите — къде да влиза и къде не в интернет. Той го предупреди и тогава, но Скункс не го послуша. Предизвикателството беше твърде съблазнително. В продължение на месеци шушнеха за този сървър по съмнителните кътчета и накрая изкушението стана твърде голямо, но вече съжаляваше. Видеото, което намери там и изгледа, беше отвъд мислимото. Навремето бе виждал много екстремни работи, но това?

Дявол да го вземе!

Скункс си дръпна от цигарата, обърна се и пое обратно по същия път. Поклати глава, изумен от реакцията си. Параноик ли беше? Не приличаше на себе си. През почти десетгодишната си кариера на хакер от обратната страна на онова, което някои наричаха закон, но той не зачиташе особено, никога не бе изпитвал страх. Нито веднъж. Винаги държеше нещата под контрол. Никога не се впускаше безразсъдно в някой проект. Никога не оставяше след себе си следи. Не беше аматьор. Не си играеше както клоуните, които обичат да се промъкват тук и там и после се хвалят. Тихо изруга, хвърли фаса, отново пресече и тръгна наслуки, като постоянно се оглеждаше през рамо дали не го следят.

Когато стигна до парка „Тъойен“, Скункс усети как у него се надига младият анархист. Изобщо не страдаше от угризения на съвестта. Заради заниманията си. Гледаше на тях едва ли не като на дълг. Налагаха го способностите му. Не че се правеше на Робин Худ — задържаше всички пари — но хората, от които ги присвояваше, бяха толкова непочтени, че си го заслужаваха. Методът му бе колкото прост, толкова и гениален. Издирваше предприятие, което не харесва, намираше пробив в защитата на сървърите, събираше информация за незаконни трансакции, каквито повечето извършваха, корупция, подкупи, нарушения на

екологичните норми и всякакви други простъпки и ги изнудваше да му платят.

Скункс тръсна глава и отново го усети — анархиста в душата си. Ако норвежкият народ знаеше с какво се занимават любимите му големи компании, с които се сблъсква всеки божи ден, чиито продукти се продават във всички магазини и които се смятат за опора на обществото, как всъщност печелят парите си, как са станали толкова богати, сигурно би се разбунтувал, но случаят не беше такъв.

Опиум за народа.

Скункс не беше комунист, не беше последовател на нито една идеология, ала точно тук Карл Маркс имаше право. Дай на хората религия или идиотски забавления, за да им попречиш да осъзнаят, че са само роби на системата.

Не беше трудно. Никога не си докарваше неприятности. Щом намереше нещо — а това ставаше почти винаги — изпращаше анонимен имейл с откритието си и искаше пари, за да не го издаде на медиите. Виртуално изнудване. На идиоти, които го заслужават. Винаги се съгласяваха да платят. Работата им никога не беше чиста. Никога. Скункс изобщо не изпитваше угризения на съвестта и естествено, неизменно си получаваше парите — компаниите не желяеха за нищо на света да привличат вниманието на обществото върху нечистите си дела.

Но това бе нещо различно.

Това, което намери.

Видеото.

Мътните го взели, защо не стоя настрана?!

Не просто нелегална трансакция към бивша съветска република срещу гарантиран монопол на пазара на телекомуникациите. Не просто превод към сметката на някой вече облагодетелствал се африкански лидер с милиони от помощи, предназначени за развиващите се страни срещу ответни услуги — разработване на нефтено поле, продажба на оръжие, противопехотни мини, амуниции, за да печели норвежката компания.

Не беше нищо от този порядък.

Беше...

Мамка му!

Скункс боязливо се огледа, увери се, че наблизо няма хора, и запали още една цигара, за да си избистри главата.

Да отиде в полицията.

Не, дявол го взел.

В никакъв случай.

Но не виждаше и друг изход, а и имаше... да, имаше Габриел.

Габриел Мъорк. Започнаха заедно, отдавна, на игра. На компютрите в детската стая, вдъхновени от двамата австралийски младежи от осемдесетте, Електрон и Феникс, от времето, когато почти нямаше мрежа, а машините разполагаха само с десет мегабайта памет и процесори, не по-големи от тези на калкулаторите, обаче двамата успяха да проникнат навсякъде. НАСА, ЦРУ — беше детска игра, той и Габриел си умираха от кеф всеки път щом съумееха да разбият непревземаеми системи, но неочаквано Габриел се преориентира.

Бе прекалено добродушен. Твърде морален. Затова се раздалечиха. Габриел имаше съвсем различно отношение към дейността им, според него трябваше да използват способностите си за добри дела, не да вредят, не да създават хаос. Последния път се скараха жестоко на побира в „Тедис Софт Бар“, разделиха се като неприятели и оттогава не си

говореха. Последно чу, че Габриел започнал работа в полицията.

Божичко. Полицията. Врагът.

И все пак.

Онова видео.

Не му харесваше.

Изобщо не му харесваше.

Но точно сега нямаше представа какво друго да направи.

Изроди проклети!

Скункс пак дръпна от цигарата и за последен път се замисли.

Да, така трябва да процедира.

Габриел Мьорк. Нямаше друг начин. Скункс хвърли фасата, увери се, че никой не го следи и се запъти към бункера си.

Миа Крюгер махна на сервитьора, поръча „Гинес“ и „Йегермайстер“ и го изчака да се отдалечи, преди да отвори папката.

„Лори“. Старият, достопочтен бар на „Хегдехаугсвайен“. В последно време бе възобновила посещенията си тук, когато апартаментът ѝ — само на няколко минути път — ѝ се стореше твърде самотен и студен.

Беше си харесала ъглова маса в дъното на локала, където бе възможно да се скриеш, да останеш сам с мислите си, а животът наоколо да се усеща. Миа обичаше това място открай време. Идваше тук като студентка. Сепарета с червени кожени дивани и бели покривки на масите. Сервитьори в бели ризи и папийонки. Разнородна клиентела — от костюмирани бизнесмени до художници и писатели в износени дрехи. Можеше да се спотаиш и не на последно място — беше от малкото заведения в Осло, където не свири музика. На Миа ѝ допаднаше тишината тук, приглушените гласове и звънът на чаши, без вечните натрапчиви песни от високоговорителите.

Отпи голяма глътка бира и се загледа в първата снимка. Голо момиче. Камила Грийн. На седемнайсет години. Положена в пентаграма от свеци. Върху постеля от пера. С руса перука. Миа допи бирата и усети ефекта от алкохола, поръча по още едно от двете питиета и извади химикалка и бележник от чантата си.

19 юли. Три месеца.

Слаба. Охлузвания и мазоли.

Храна за животни в стомаха.

Изчезнала три месеца преди да я открият.

Гласовете наоколо постепенно заглъхваха, а тя потъваше все по-дълбоко във фотографиите.

Така е било.

Някой я е държал в плен.

Тук. В Норвегия. Докато обикновените хора са ставали сутрин, махали са на близките си на раздяла, ходели са на работа, бърбурели са си на обяд, вземали са децата си от детска градина, вечеряли са, вършели са къщната работа, гледали са новини, лягали са си по леглата, гасили са нощните лампи в очакване на следващия обикновен ден, седемнайсетгодишната Камила Грийн е била затворена някъде, почти уморена от глад, уплашена до смърт, съвсем сама.

Миа Крюгер отново отпи глътка „Гинес“, стисна устни и с всички сили се опита да го отблъсне, да не му позволи да я прати там, където бе пребивавала допреди по-малко от двайсет и четири часа. Онзи мрак.

Ела, Миа, ела.

Не.

Да, ела, Миа.

Не, не сега.

Можем да бъдем заедно.

Не, Сигри, трябва...

— Още едно?

Застаналият пред нея сервитьор я върна към действителността.

— Какво?

— Искате ли още? — попита възрастният мъж с папийонка и посочи празните чаши на масата.

— Да, благодаря. — Миа успя да наподобява вяла усмивка.

Възрастният сервитьор кимна вежливо, веднага се върна с още две чаши и се изгуби в помещението.

По дяволите.

Миа пхна папката със снимките в чантата си и с треперещи пръсти изпразни малката чашка ликьор.

Дяволите да го вземат.

Изглежда го бе изгубила. Онова, необикновеното. Способността да вижда скритото за другите. Причината Мунк да я вземе от Полицейската академия, преди дори да е завършила. Сигурно психологът с рехавата брадичка е прав.

Според мен работата ти те разболява.

Твърде си загрижена.

Едва не те убива, така ми се струва.

Миа остави химикалката върху бележника и си облече якето. Учтиво кимна на портиерите и се шмугна на тротоара, за да подиша чист въздух. Седна на един стол отвън и се загледа в двама пияни предприемачи, които пушеха и обсъждаха някаква сделка от деня.

Гласи я.

Беше се опитала да пропъди тази мисъл, но сега я обземаше крадешком.

Гласи я. Руса перука. Цвете в устата. Разкрасява я. Приготвя я. Камила. Гола е. Девицата. Трябва му за нещо. Има нещо, което не виждаме.

Миа се запрепъва покрай портиерите към масата си и отново допря химикалката до листа.

Той?

Или са повече от един?

Махна на сервитьора и той дойде с пълни чаши. Усети как умът ѝ се отприщва в синхрон с отнемания нервността на тялото ѝ алкохол. Химикалката тръгна по-леко по листа. *Тук има нещо.* Телефонът ѝ вибрираше на масата, на дисплея пишеше „Холгер“, но тя го остави да си звъни.

Нещо не сме забелязали.

Миа отпи от бирата и се опита да проникне по-надълбоко.

Перуката. Защо ѝ е сложил перука? Камила не беше светла. Затова ли? Руса? Руса ли трябваше да бъде? Защо? На седемнайсет години. Млада. Скандинавка. Руса. Слаба? Дали я беше държал гладна, защото искаше да е по-слаба? Затова ли я е държал в плен? За да изглежда така ли? Именно така? Сега химикалката на Миа се стрелкаше бързо по листа, а помещението беше изчезнало. *Трябва да изглежда така. Иначе няма смисъл. Не може да я положи между свещите, ако не изглежда по този начин. Затова лежи там. Перуката. Руса и слаба. Не е тя. Не бива да бъде себе си. Там не лежи Камила. Там лежи друг. Кой? Кой си ти?*

Без да забележи, Миа изпразни чашата с „Йегермайстер“, а ръката ѝ продължи да пише.

Дар.

Свещите и перата.

Това е опаковката.

Цветето.

Тя е подарък за някого.

— Още?

Миа объркано вдигна очи от бележките си, не разбираше къде е. Намираше се близо до нещо, някъде там дълбоко, но действителността пак я пробуди.

— Още едно? — попита сервитьорът.

— Да — отвърна припряно тя и се опита да се върна на същото място, но чувството си бе отишло — само пияни хора с халби по сепаретата — и чак сега забеляза колко много е изпила, едва виждаше дисплея на телефона си.

Мунк.

Звънял е шест пъти.

И е изпратил съобщение.

Къде си? Обади се.

Набра номера му и опита да се свърже, чувайки далечния сигнал. Миа не съумяваше да определи какво, но имаше нещо у Мунк. Предизвикваше угризения у нея. Задето пие толкова много. Задето е потисната. Задето просто иска да си отиде. Той ѝ възлагаше големи надежди — сигурно затова. Ясно си спомняше срещата им в кафенето, когато я бе взел от Полицейската академия. Опитваше се да ѝ внуши, че ще има *огромен* късмет, ако я назначат в новооткрития отдел, но през цялото събеседване желанието му да я привлече на всяка цена бе очевидно и тя изобщо не се притесни и не изпита неудобство. Холгер беше чудесен. Затова го харесваше толкова много. Не обичаше да споделя чувствата си, но бе почти прозрачен. Поне за нея. Беше мил. Прекрасен човек. Навярно затова така я гризеше съвестта. Дарбата ѝ. Беше заложил на Миа. Вярваше в нея.

Ела, Миа, ела.

Сервитьорът се върна с още алкохол. В този момент в слушалката се чу плътният глас на Мунк.

— Да — избоботи той.

— Да?

— Какво да?

— И аз това питам. Звънял си — смотолери Миа — надяваше се да звучи задоволително трезва.

— Да — отвърна разсеяно Мунк, сякаш се занимаваше с нещо друго и е забравил, че е звънял.

— Има ли нещо ново?

— Ъ-ъ-ъ, да, извинявай.

— Какво е станало?

— Преди няколко часа получих две обаждания — от „Дагблуде“ и от „Ве Ге“ — поде той — този път, без да се бави. — Мълвата е плъзнала, така да се каже — утре ще отпечатат снимки от местопрестъплението. Вероятно всеки момент ще ги пуснат в интернет.

— От местопрестъплението ли? — учуди се Миа. — Как са се добрали до тях?

— Един дявол знае! — изръмжа Мунк. — Но очевидно не можем да направим нищо, затова трябва да сме готови. Говорих с Анете и тя ще действа чрез „Грьонлан“. А утре в девет е насрочена пресконференция — ще започнем оттам. И да...

Мунк пак замълча, като че ли обмисляше думите си.

— Какво?

— Държим нещата под контрол, но е важно да...

— Кое е важно?

За момент пак стана тихо.

— Не бива да биеш на очи — изстреля Мунк, сякаш се боеше да го изрече.

— В какъв смисъл? — попита Миа.

— Налага се да те държим настрана.

— Как така настрана?

— Все пак официално не си се върнала на работа. Знаеш какво е положението. Става въпрос за теб и ако вестниците научат, че участваш в разследването, макар че си отстранена...

Раздразнение обзе Миа. Тя се пресегна, взе халбата с бира и отпи голяма глътка.

— Там ли си? — попита кротко Мунк.

— Да, тук съм — отвърна троснато тя.

— Става ли?

— Микелсон ли те погна?

— Да, но...

Очевидно Мунк изпитваше неудобство от цялата ситуация и Миа не виждаше причина да му се цупи. Знаеше, че ако е по силите му, ще направи всичко за нея.

— Не се притеснявай, Холгер. — Тя успя да се успокои. — Ще бъде невидима, ако това искаш. Няма проблем.

— Благодаря. — Мунк не скри облекчението си. — Знаеш...

— Знам — увери го тя. — Неуравновесена съм и злепоставям службата.

— Не, Господи, не исках да кажа това...

— Не се притеснявай, Холгер — повтори Миа и беше искрена.

Защо да говори с вестниците? Преследваха я седмици наред след случката преди няколко години, когато застреля Маркус Скуг, гаджето на Сигри. Не беше възможно да излезе от апартамента си, накрая се принуди да се скрие в хотел в квартал „Майорстюа“. Не, в никакъв случай. Като се замисли, нямаше никакъв проблем да остане в сянка.

— Благодаря — отдъхна си Мунк.

— No stress, не мисли за това, Холгер. Значи, тази нощ ще са в интернет, а утре — на първа страница?

— Така изглежда — промърмори Мунк, щастлив, задето е сменила темата.

— Но няма да покажат снимки на трупа, нали?

— Не, не. Шайка идиоти са, но даже и те имат някакъв морал, колкото и да е учудващо.

— Какво ще публикуват тогава?

— Само местопрестъплението.

— Снимка от мястото, където е намерена?

— Не споменаха подробности, но предполагам, че разполагат с пентаграмата, свещите, перата, където е оставено тялото. Лешояди проклети!

— Има ли начин да разберем откъде ги имат?

— Снимките ли?

— Да.

— Възложих задачата на Лудвиг. А, да, между другото...

Миа отново отпи от бирата и в същия момент съзря познато лице, изникнало откъм входа. Набит булдог с гола глава беше влязъл в пререкание с един от портиерите, който

очевидно не възнамеряваше да го пусне в бара.

— Лудвиг получи резултатите за перата.

— Какво? — Миа се надигна.

— Перата от местопрестъплението — уточни Мунк. — От сова са.

— Сова ли? Всичките пера ли?

— Да, така изглежда. Не знам как правят разлика, но...

— Ще продължим утре — прекъсна го Миа. — Тук възникна нещо. Става ли?

— Моля? Да, добре. Съвещание в десет.

— Хубаво.

— Чудесно и благодаря за... знаеш за какво — измърмори Мунк.

— Няма проблем — приключва разговора Миа и се упъти към вратата, където бе настъпила суматоха.

— Миа! — ухили се Къри, щом я съзря, и протегна ръце към нея.

— Не може да влезе.

— Не съм пиян, мамка му — изфъфли той и изтръгна ръката си от хватката на едрия портиер.

— Всичко е наред — успокои ги Миа. — Идва с мен, само да си взема нещата.

— Не съм пиян, мамка му — повтори Къри и изведнъж се препъна в собствените си крака и се строполи възник на пода.

— Достъпът му е забранен. Не искаме да го виждаме повече тук — строго заяви портиерът, когато Миа се върна с чантата си.

— Как така забранен? Дори не съм влязъл вътре. И не съм пиян. Ще ме видиш пиян и тогава...

— Хайде, Къри. — Миа се усмихна извинително на охраната и изведе колегата си от бара.

Мъжът с бялата велосипедна каска не обичаше да излиза от къщата, но днес му се налагаше, защото хладилникът беше празен. Надяваше се покупките от последното ходене до магазина да му стигнат за по-дълго време — не помнеше точно кога бе напазарувал, но не беше много скоро. Впрочем не беше ли във вторник, или през април? Не, не беше през април, беше сигурен — април идва след март, а март мина отдавна. През март дойде боклукчийският камион да извози всичко, което бе изхвърлил в зеления контейнер до бараката. Не, не през април, вторник: във вторник идваха да приберат боклука — тогава се криеше в банята, така че знаеше. Не през март. Вторниците се криеше в банята, да не би да влязат в къщата и да искат да използват телефона или да отидат до тоалетната — защото веднъж го бяха направили. И боклукчията с ръкавиците опика ръба на тоалетната чиния и му се смя, задето носи колхозна каска вкъщи. Оттогава се криеше в банята винаги когато идваха.

Всеки вторник. През март. Не, не само през март. През всички месеци. Октомври. Сега е октомври. Отгърна календара преди няколко дни. Да, точно така, помнеше добре. От септември на октомври. За септември имаше снимка на чайка. Чайката вече я няма, сега има лисица. Страшно хитра лисица с бяло връхче на опашката — намигна му, когато, седнал на кухненската маса, довършваше последната консерва риба тон. Тя го наведе на мисълта, че хладилникът е празен и макар изобщо да не му се иска, скоро пак ще трябва да подкара колелото до магазина и да се надява да не му се смеят както обикновено.

Скришом. Така му се надсмиват. Не когато е вътре, никога, дори понякога се правят на дружелюбни. Младата с дъвката и другата жена на касата любезничат, като им покаже списъка с продукти. Съпровождат го и му помагат да слага покупките в кошницата: сухар, скумрия в доматен сос и котлети — тогава не се смеят. Нито когато плаща, макар да не успява да извади от портфейла си сума, съответстваща на показанията на касовия апарат. Не, преструват се на вежливи и му помагат да преброи парите. После. Когато си тръгне от магазина, уж е подкарал колелото към къщи, но тайно надзърта иззад контейнера с празни бутилки или иззад автомобила с надпис „Магазин за хранителни стоки Хюрюмлани“ — тогава му се смеят, хият се, удрят се по коленете заради неизменната му велосипедна каска. Пътят във всяка посока отнема двацет и четири минути, ако не е хлъзгаво, а днес е, затова бе малко по-притеснен от обикновено, когато отключи колелото и го забута внимателно надолу към шосето.

Този път му отне почти трийсет и пет минути. Толкова се хлъзгаше. Беше октомври, септември бе минал, но на практика зимата беше настъпила. Сигурно вината е негова. През изминалата седмица мъжът с бялата каска си го помисли неведнъж — напълно възможно е вината за студа да е негова. Небето се затопля — беше чел за това — ледът на Северния и на Южния полюс ще се стопи, ако не сортираш правилно боклука. По принцип беше много стриктен: остатъците от храна — в контейнера за органични отпадъци; пластмасата — в този за пластмаса; никога не смесваше картон и хартия с остатъчния отпадък и старателно миеше както кутиите от мляко, така и консервите и чак след това ги изхвърляше, но преди няколко седмици се разболя. Болеше го главата и се унасяше в трескави сънища посред бял ден. Тогава просто забрави, хвърляше всичко в една и съща кофа, а когато осъзна грешката си, вече беше твърде късно. Четири дни не яде нищо с надеждата така да изкупи провинението

си, но започна да му се вие свят и се наложи все пак да хапне. Когато се събуди на следващата сутрин, дворът бе покрит със слана, оттогава се потеше много под мишниците и се криеше зад завесите в кухнята, забележеше ли светлини надолу по пътя — страхуваше се да не са разбрали какво е сторил. Да не го отведат. Слава богу, никоя кола не отби към къщата. Обикновено не отбиваха. По правило не идваше никой. Само боклукчийският камион, във вторник, когато се криеше в банята, иначе постоянно си стоеше сам в малката бяла къща.

Мъжът с бялата каска прихвана предното колело на велосипеда към стойката с помощта на катинар, а задното овърза с веригата, която носеше в раницата си. Отне му няколко минути да се увери, че и двете колела са здраво закрепени, и едва тогава пое по дългия път към входа. Никога не влизаше направо, не, веднъж опита — стана много лошо — беше се отнесъл и просто отвори вратата и се вмъкна в магазина и не, не мина добре. Вътре имаше вълци, огромни, сиви вълци с големи очи и грамадни муцуни. Толкова се уплаши, че събори стойката за слънчеви очила, и излизайки, налетя на вратата. После дойде линейката и отново му се присмиваха — всички сестри и лекари, които му зашиха лицето с игла и конец. Вследствие на тази несполука научи, че е най-добре да бъде предпазлив. Затова винаги вървеше, описвайки малка дъга, свиваше покрай стъклените врати, та да надникне вътре, после рязко се отклоняваше към рекламните плакати, защото там можеш да се престориш, че разглеждаш промоциите за деня, без да ставаш за смях. Наденички за грил по 19,90. Три пакета пелени на цената на два. Днес нямаше вълци. Мъжът с бялата каска си отдъхна облекчен, но за всеки случай изчака няколко минути и надзърна вътре още няколко пъти, за да е сигурен, преди да събере смелост и да направи последните тежки крачки до входа.

Посрещна го звънче, както винаги, но вече беше подготвен и не се уплаши. Взе кошница от поставката и огледа помещението. За щастие беше празно, нямаше нито вълци, нито оголени зъби, само младото момиче с дъвката седеше на касата, скрито зад някакво списание. Мъжът с бялата каска извади от джоба си списъка на необходимите му продукти и се запромъква възможно най-бързо между лавиците. Мляко. Да. Яйца. Готово. Филе от сьомга. Ето го. Вече се чувстваше по-добре, не се затрудни да сложи в кошницата нещата от списъка, никое от тях не се възпротиви, както ставаше понякога. Банани. Да. Картофи. Да. Пиле. Да. Идваше му да се усмихне — днес имаш късмет, виждаш ли колко добре мина? Обичаше пиле, но то невинаги влизаше в кошницата, понякога му се налагаше да яде само картофи, днес обаче изобщо не му създаваше мъчнотии. Пилето днес се даваше, с удоволствие влезе в кошницата, напълно доброволно скочи от хладилната витрина и доволно се отпусна между морковите и картофеното пюре.

Момичето остави списанието и направи голямо розово балонче, не го гледаше тъпо, всъщност се поусмихна. Мъжът с бялата каска усети как сърцето му заби по-силно под подплатеното яке, когато започна да нарежда покупките на лентата. Беше се досетила. Че днес е неговият ден. Че не той е виновен за времето.

— Торбичка? — попита момичето, след като маркира всички продукти на касата.

— Не, благодаря — щастливо се усмихна мъжът с бялата каска и тъкмо посегна да прибере покупките в раницата си, когато не щеш ли, ги видя.

На поставката пред касата.

Вестниците.

О, не.

— С карта ли ще платите, или в брой?

Вцепенен, мъжът с бялата каска не можеше да помръдне.

И на двете заглавни страници.

Снимката.

Откъде ги...?

— Извинете, как искате да платите?

— Моля?

— С карта или в брой? — повтори момичето и го погледна.

— Пилето дойде доброволно — промърмори той, без да откъсва очи от вестниците пред него.

— Какво имате предвид? — попита момичето.

— Пилето — натърти мъжът.

— Да? — изрече неуверено тя.

— Дойде доброволно. Невинаги прави така.

— А, добре — кимна девойката на касата. — Но с карта ли желаете да платите, или в брой?

— Не, имам раница.

— Раница ли?

— Не ми трябва торбичка.

— Аха... добре... но... как ще платите покупките?

— Не съм виновен.

— За какво говорите?

— Не аз убих котката.

— Котката ли?

Очите на момичето с дъвката се промениха.

— Нито пък кучето.

— Кучето? Но как... с карта ли ще платите, или...?

Ето, че се появи вълк. Дебел вълк с очила. От една врата в дъното на магазина. Вълкът се приближаваше все повече, а единственото желание на мъжа с бялата каска бе да избяга от магазина, само че краката му не го слушаха, бяха залепнали за бетона.

Затвори очи и си запуши ушите с пръсти: днес е вторник и е най-разумно да се скрие в банята, особено през март, защото тогава идва боклукчийската кола, не, не през март, през октомври — така каза лисицата.

Мъжът с бялата каска отвори очи — не беше вълк. Беше любезният човек. Любезният човек с брадата, собственикът на магазина.

— Пилето влезе доброволно в кошницата — съобщи мъжът с бялата каска, когато любезният човек с брадата погледна момичето на касата, което само сви рамене.

— Проблем с плащането ли има?

Момичето с дъвката почука с пръст върху слепоочието си и поклати глава, но любезният човек с брадата я изгледа строго и тя веднага си дръпна пръста.

— Хайде да приберем нещата ти, Джим — подкани го любезният собственик и му помогна покупките да влязат в раницата.

— Не съм убил кучето — боязливо промълви мъжът с бялата каска.

— Сигурен съм, че не си — увери го любезният мъж с брадата, съпроводи го до вратите, а те се отвориха леко, почти от само себе си.

— Не мисли за парите днес, Джим, ще платиш друг път, става ли?

Любезният човек му се усмихна и не се изсмя гръмогласно, показвайки зъбите си,

въпреки че той с мъка отключи катинара на колелото си.

— Знаеш, че с удоволствие бих ти донесъл покупките къщи, нали? Само се обади и идваме.

— Много е важно да се справяш сам.

— Разбира се. А ти се справяш чудесно, Джим. Но ако има нещо, просто звъни. Съгласен ли си?

— Връчето на опашката на лисицата е бяло, затова е октомври — обясни мъжът с бялата велосипедна каска, завъртя бързо педалите и подкара колелото към къщи, като този път постави нов рекорд — под двайсет и две минути, макар че беше много, много хлъзгаво, особено по средата на пътя.

Къри се събуди от писукащ звук някъде в далечината и се пресегна към будилника на нощното шкафче, за да го прекрати. Пръстите му напипаха копчето отгоре и писукането секна. Той потъна отново в сън; усмихнат, придърпа завивката и се претърколи към Сюнива, за да усети топлината на тялото ѝ. Обичаше да лежи така. Този момент, тези няколко кратки минути, когато се преструваха, че не се налага никой от тях да става за работа. Когато изключваха будилника, уж никъде не трябва да ходят, свободни са и решават сами: ще правят каквото си искат — без принуда, без началници, само те двамата под завивките. Меката ѝ топла кожа се опираше до неговата, когато мушваше нос в ямката на врата му и си стгушваше в него, сякаш в очакване той да се грижи за нея. Къри я придърпа по-близо до себе си. Осъзна го още щом я видя: искаше я: жената с дългата червена коса и прелестна усмивка, която винаги купуваше кафе от същото място като него, всяка сутрин, той на път за полицейската академия, а тя — за работата си като медицинска сестра. Един ден събра смелост да я покани на кино и за голяма негова изненада тя се съгласи.

Къри отвори очи и погледът му се плъзна по купчина кашони върху гол балатум в апартамент, който категорично не беше неговият, и тогава действителността бавно се завърна. Беше заспал с дрехите на тънък дюшек, не вкъщи, не, със сигурност не се намираше вкъщи — тя бе сменила бравата, именно това направи, за да не може да си отваря вече със своя ключ. Писукането не преставаше. Объркан, Къри се надигна бавно от тънкия дюшек и полузаспал последва звука в коридора и право срещу лицето на мъж, застанал пред вратата на жилището на Миа.

— Миа Крюгер? — попита мъжът с рядка брада и погледна листа в ръката си.

— На нея ли приличам? — промърмори Къри, още беше пиан.

Два дни пианство. След като му бе заявила, че не желае повече. Сюнива.

— Ъъъ, не. — Мъжът се огледа, очевидно изненадан от гледката, на която се бе натъкнал.

Майната ти, Йон. И този път съм сериозна, дявол да го вземе. Писна ми, мамка му. Всички пари? Всичките ни пари? Знаеш ли колко много работих? Даваш ли си сметка?

— Според вас приличам ли на Миа Крюгер?

Къри усещаше собствената си миризма, но се надяваше непознатият отвън да не я долови. Две денонощия запой в едни и същи дрехи, без да ходи на работа, изобщо не му пукаше.

— Мога да дойда по-късно. — Мъжът в работни дрехи изглеждаше почти разстроен. — Но в мазето има плесен...

— Какво? — Къри едва стоеше прав, тесният коридор се полюшваше под краката му. — И това е последният апартамент... — продължи нисичкият човек на вратата. — Жилищният съвет...

— Окей. — Къри сграбчи една закачалка, понеже подът заигра още по-бързо под краката му.

След няколко минути се намираше пред стадион „Бишлет“ с обувки и връхна дреха. Даде ключа от апартамента на мъжа в работни дрехи, помоли го само да го пусне в пощенската кутия. Прерови джобовете на якето си и намери кутийката тютюн, натъпка една доза под горната си устна, като междувременно махна на свободно такси, пъпцецо по улица

„Бишлетгата“ край стадиона.

В асансьора беше тясно. Беше го вземал милион пъти, но днес бе различен — наподобяваше херметично затворена кутия. Зарадва се, когато вратите най-сетне се отвориха и го пуснаха да се измъкне.

— Ехо?

Предпазливо, с несигурна крачка, Къри влезе в работното помещение, но там цареше пълна тишина. Отиде в стаята за почивка, взе чаша от кафе машината, долепи я до устните си, отпи от киселото кафе и с несигурна крачка се отправи към заседателната зала.

— Здравсти! Все пак дойде.

В коридора ненадейно насреща му изникна Юлва.

— Какво искаш да кажеш с „все пак“? — усмихна се Къри и като отпи отново от кафето, се опита да изглежда трезвен, което явно му се удаде.

— Миа каза, че си болен и няма дойдеш. Това имах предвид. — Юлва закрачи пред него по коридора.

— Да, малко. Грип — прокашля се Къри. — Но не се въздържах да не дойда, не ми се лежеше вкъщи. Как върви тук, има ли нещо ново?

Той последва Юлва до кабинета ѝ, наблюдаваше я как набира нещо на клавиатурата, но внимаваше да стои на достатъчно разстояние, та да не усети тя каква миризма излъчва тялото му.

По дяволите.

Извади си телефона от джоба да провери дали няма повиквания, но нямаше нищо: гробна тишина, нито дума от Сюнива, макар да ѝ бе звънял милион пъти и оставил също толкова съобщения.

Хайде де, трябва да поговорим.

Ще си вдигнеш ли телефона?

Ще ми се обадиш ли?

Звънни ми, става ли? Когато е удобно.

Липсваш ми.

Звънни ми. Please.

— Анете беше на пресконференция тази сутрин в девет, а Мунк проведе общо съвещание в десет. Миа осведоми ли те за всичко, или аз да те информирам?

Юлва се усмихна, оправи си очилата и отиде на компютъра до прозореца, където написа нещо.

— Не, не. — Къри отпи от кафето. — Напълно осведомен съм, естествено, но къде са всички?

— Искаш ли да ти преразкажа накратко срещата от сутринта. Макар че си в течение на всичко, разбира се.

Къри се усмихна и ѝ кимна в отговор. Тази, новата, не беше толкова лоша все пак. Въпреки че се облича като момче и не му е съвсем по вкуса. Последва я в залата за съвещания.

— Какво знаеш? — Юлва посочи голямата дъска до прозореца. — Разбра ли за Анерш Финста?

— Какво? — не схвана Къри.

Юлва се почеса по главата и се обърна към него.

— Да започна ли отначало?

— Ъъ, да, благодаря. — Той си придърпа стол.

— Какво знаеш?

— Голо момиче, удушено в гората, с цвете в устата.

— Камила Грийн — уточни Юлва.

— Идентифицирали сме я?

— Да — продължи момичето, слава богу, без да го кара да се чувства като идиот, защото не е разбрал. — Камила Грийн, седемнайсетгодишна, настанена в нещо от рода на halfway home⁶, рехабилитационен център за млади хора, била е лишена от родителски грижи. Всички подробности ли искаш, или...?

— Не, не, разкажи накратко — усмихна се Къри.

— Добре. — Юлва отново се обърна към дъската. — Значи — Камила Грийн. От този център, „Хюрюмлански разсадник“, подали сигнал за изчезването ѝ, но после го анулирали, защото получили съобщение, че е добре и да не я търсят.

— Какво съобщение? — полюбопитства Къри, полицаят у него се пробуждаше.

— Есемес. — Момичето свали един лист от дъската и го остави пред него.

— Това телефонните контакти ли са? — попита Къри.

— Да — кимна Юлва. — Габриел го получи вчера от „Теленур“. Странното или по-точно това, което Мунк, Ким и Миа дълго обсъждаха днес е, че съобщението е изпратено от разсадника.

— Как така? — учуди се Къри.

— Габриел разбира от тези неща, но... да, обясни, че... как се казва... мобилна клетка?

— Да?

— Камила изчезнала и те подали сигнал — разясни Юлва. — Но после получили от нея съобщение, че е добре, да не я търсят.

— И съобщението е изпратено от това място — Хюрюмлански разсадник?

— Мда — кимна Юлва. — Според тази мобилна клетка.

Той стана и пристъпи към дъската с всички снимки.

— И какво? Спомена някакво име, имаме ли вече заподозрян?

— Анерш Финста. — Юлва посочи с пръст черно-бяла фотография на мъж на средна възраст с каска за езда пред постройка, наподобяваща конюшня.

— Кой е той?

— Татуировката — припомни Юлва.

— Каква татуировка? — Сега Къри се почувства малко глупаво.

Двудневен запой, по чаша във всяка ръка, самосъжаление — съвсем банални неща, а в това време престъпник бродеше на свобода и разследването вече беше напреднало, а той не бе допринесъл с нищо.

— АФ — виждаш ли?

— Да. — Къри последва с поглед пръста ѝ върху снимката.

— И глава на кон.

— Да.

— Анерш Финста. Камила много е обичала коне. Този Финста има център за езда недалеч от разсадника, където е живяла.

— И? — попита Къри.

— В архива ни пише: „На шейсет и шест години. Обвинен в сексуално посегателство. Накарал две момичета от центъра по езда да се съблекат до кръста и ги снимал с един от конете. Момичетата били на дванайсет и четиринайсет години.“

— Дяволска работа...

— Така е — кимна Юлва.

— И? Какво е станало?

— Обвинението не довело до нищо. Добър адвокат, несъстоятелни доказателства, знам ли, но във всеки случай засега сме се фокусирали върху него. Камила е членувала в клуба му по езда. И доколкото разбрах, била много талантива. Готвела се е да влезе в младежкия национален отбор.

— Нашата жертва?

Юлва потвърди.

— В момента Миа е там, останалите са в Хюрюмланския разсадник.

— Има ли някакви коли в гаража? — попита Къри.

— В смисъл?

— Всички служебни автомобили ли взеха?

— Ами нямам представа. — Юлва го поведе през коридора. — Да отбележа ли, че си на работа, или предпочиташ да се водиш болен?

— Мислех, че от „Грьонлан“ се занимават с тези неща.

— Нищо подобно! — въздъхна Юлва. — Така е, като си нов в екипа, нали?

— Говори с Анете — смигна Къри, намери свободен ключ в шкафчето, остави празната чаша в кухнята и слезе с асансьора в гаража.

Бързо пропуснаха Мунк да мине покрай огражденията на отклонението към Хюрюмланския разсадник и когато го посрещна порой от светкавици, много се зарадва, че бе изпратила Миа в центъра по езда.

Поклати глава и хвърли поглед към огледалото за обратно виждане, подкарвайки по алеята към разсадника. Рано тази сутрин му се бе обадила Хелене Ериксен и не преувеличаваше. Репортери бяха превзели мястото: *като ято скакалци са, нахлуват навсякъде. Момчетата са уплашени, какво да правим?*

Мунк паркира пред главната постройка, слезе от черното ауди и се усмихна. Хелене Ериксен започваше да му допада. Скакалци. Сякаш репликата беше негова.

Запали цигара, а в това време Ким Колсъо се приближи към стълбите пред голямата бяла сграда.

— Цирк. — Ким посочи с глава дъното на алеята.

— Ситуацията е под контрол — увери го Мунк. — Как е положението тук?

— Добре. — Ким се поогледа. — Разполагаме с две класни стаи и офис. Малко е допотопно, но работим. Грьонли очевидно е доволен, че е излязъл от участъка, Двойния Йенсен е тук, съставих списъка, както поиска, та двамата да се заемем с най-важното.

Мунк бе помолил управлението в „Грьонлан“ за подкрепление и Микелсон преразпредели към тях екип от Крипос, националната служба за борба с организирана и друга тежка престъпност — Йенсен и Йенсен, известни като Двойния Йенсен. Мунк едва ли щеше да избере точно тях, но както и да е, имаха нужда от още хора.

— Къри пътува насам, ще го сложим при тях — измърмори главният следовател и пое дълбоко цигарен дим, за да скрие от Ким силното си раздражение.

— Така ли? Миа не спомена ли, че е болен?

— Очевидно е оздравял.

— Чудесно. — Ким изкачи стълбите и влезе в импровизираната стая за разпити, последван от възпъления си шеф.

— Кого ще изслушаме първо? — попита Мунк, след като си свали палтото и разтърка ръце, за да ги стопли.

Навън още беше студено. Мунк си спомни за Миа. Той изобщо не обичаше студа и мрака, но на младата му колежка ѝ беше много по-зле. Мракът обземаше ума ѝ и не я оставяше до пролетта. Отърси се от тази мисъл и прочете първото име от списъка, който Ким сложи пред него.

— Бенедикте Рийс? — Мунк погледна въпросително колегата си. — Разбрахме се първо да разпитаме този Паулус.

Ким сви рамене.

— Грьонли го пое.

— И защо?

— Той настоя.

— Момчето? Паулус? Защо?

— Когато дойдохме, стоеше насред двора — отвърна Ким. — Май не беше спал много. „Мислите, че съм аз, защото съм такъв, какъвто съм. Моля ви, разпитайте първо мен.“

— Виж ти!

— Затова остави на Лудвиг да го поеме. Да успокоим душичката на момчето.

— „Защото съм такъв, какъвто съм“. Какво ли иска да каже с това? — почуди се Мунк.

— Вероятно предполага, че сме видели досието му — отбеляза Ким.

— Не бяха ли само дреболии? — попита главният инспектор.

— Да, да. Притежание на малко количество хашиш, взлом в магазин, вкарал открадната кола в канавката — всичко на по-ранна възраст. Нищо чудно да е извършил и неща, за които не знаем. Във всеки случай, както сам разбираш, има угризения на съвестта, затова Грьонли го разпитва. Още е вътре.

— Добре. — Мунк прелисти книгата пред себе си. — А коя е тази Бенедикте Рийс?

— Последно тя е видяла Камила Грийн жива. Сигурно ще ни довери нещо важно. Хелене Ериксен се опитала да го изкопчи от нея, но тя отказва да си отвори устата, преди да ѝ позволят да говори с полицията.

— Виж ти! — Мунк вдигна вежди. — Хубаво, нека влезе.

Миа сви към двора. Анерш Финста вече чакаше на стълбите. Център по езда „Хюрюм“. Отвън много напомняше разсадника, който вчера посетиха с Мунк. Дълга алея с величествени брези, заобиколена от заскрежени поля, водеше към видимо добре поддържаната база: прекрасна, масивна бяла сграда, покрит с чакъл двор, изключително красива постройка от червени тухли, вероятно оборът. Миа Крюгер слезе от колата и я обзе приятно чувство. Не се виждаше открито море, не това беше причината, но все пак мястото ѝ напомняше остров Хитра. Тук цареше покой.

Прекрасен, очевидно поддържан с любов център по езда сред омиротворена и красива природа.

— Здравейте! — поздрави мъжът на стълбите и се спусна да я посрещне. — Анерш Финста.

— Миа Крюгер. — Миа пое студената му ръка, явно дълго бе стоял навън.

Мъжът на средна възраст срещу нея се усмихна.

— Да, знам коя сте. При други обстоятелства бих казал, че посещението ви е чест за мен.

— Наистина ли? — любезно отговори Миа и се опита да разбере дали това не е опит да я обезоръжи, да я предразположи, но не забеляза нищо такова. На пръв поглед Финста приличаше на владението си — грижовен към външния си вид, без това по някакъв начин да изглежда преднамерено.

— Каква трагедия! — възкликна той, след като я въведе в помещение, служещо за дневна, както се стори на Миа.

Посочи ѝ стол и се усмихна колебливо.

— Да ви предложи ли нещо, или...

— Или направо да преминем към въпроса? — отвърна на усмивката му тя и окачи коженото си яке на стола.

— Да — кимна Финста, сякаш бе очаквал и се бе надявал на този отговор.

Издърпа стола срещу нейния, седна и за момент сведе поглед към бялата покривка, после някак си събра смелост, без Миа да е отронила и дума.

— Ясно ми е, естествено. — Той нерешително вдигна очи към нея.

— Какво ви е ясно? — попита Миа.

— Подозирате мен.

— Кой го е казал?

— Не мислите ли, че съм аз? — изненада се Финста, леко облекчен.

Миа изпита съжаление към възпитания, спретнат мъж, седнал срещу нея. Имаше тъмни кръгове под очите и нервно потропваше по масата. Очевидно събитията от последните дни го бяха засегнали тежко.

— Точно в момента не мислим нищо, всички хипотези са възможни — обясни Миа. — Но, вие, разбира се, сте познавали Камила. Тя е била ученичка тук...

— О, не — възрази Анерш Финста.

— Как така не?

— Не бих я нарекъл ученичка.

— Какво искате да кажете?

— Камила беше...

Финста се облегна на стола, сякаш се мъчеше да намери точните думи.

— Беше какво?

— Необикновена — изрече накрая той. — Не беше ничия ученичка, да го формулираме така.

— В какъв смисъл?

— Не беше възможно да кажеш на Камила какво да прави. Беше изключително своенравна, имаше силна воля.

Слаба усмивка озари лицето на Финста. Погледът му се зарея, все едно я виждаше някъде в далечината.

— Значи, не е била ваша ученичка в центъра по езда?

— Моля? О, беше, по документи, но не можеше да ѝ наредиш какво да прави. Чудесно момиче. Не ще и дума. Разбрах го още първия път, когато Хелене я доведе. Случвало ли ви се е? Срещали ли сте хора... малко по-обаятелни от останалите, с някакво...

Финста не намираше точния израз и се взираше в бялата покривка.

— Обичахте ли я? — попита Миа.

— Моля? Да, всички обичаха Камила.

— Вие също.

— О, да.

— Много ли я обичахте?

— О, да — повтори Финста, но изведнъж се осъзна и разбра накъде бие Миа.

— О, не, не, не по този начин...

Спретнатият мъж млъкна, сякаш изчакваше следващия въпрос.

— Септември 2011 г. — започна Миа.

— Да.

— Знаете за какво говоря.

— Разбира се. — Финста все още не я поглеждаше.

— Две ваши ученички на 12 и 14 години...

— Знам.

— Снимки на момичета, голи до кръста, на фона на кон.

— Не се гордея с това — позапъна се той.

— Но сте го направили? — попита Миа.

— Човешко е. Всеки може да сгреши, нали?

Вдигна очи към нея и Миа усети как симпатията ѝ към този човек се превръща в отвращение.

— Да сгреши? Значи според вас не е нередно да се снимат малки момичета голи. Това ли казвате?

— Какво? — изненада се Финста.

— Отишли сте в обора. Взели сте фотоапарат. Възползвали сте се от властта, която имате над невинни деца, за да ги накарате да ви позират без дрехи, и трябва някак да ви бъде простено? Това ли се опитвате да кажете?

За пръв път Миа усети как алкохолът от предишната вечер размътва ума ѝ. Проклетият Къри. Държа я будна до късно през нощта. Сюнива. Хазарт. Не му беше за първи път и със сигурност нямаше да е за последен. Най-накрая го накара да си легне, но не успя да го събуди, когато часовникът иззвъня. Сега я връхлетя. Неусетно. Стана раздразнителна и

сърдита, поведението ѝ не бе достатъчно професионално.

— Вие сте педофил и се оправдавате — така ли да го разбирам?

— Какво? — изуми се Финста.

— Чухте ме.

— Как така? Не. Това не е вярно.

— Такава информация имаме за вас — отвърна късо Миа.

— Боже господи! Не разполагате ли с всички документи?

Мунк не беше предал на Миа всички подробности, но тя не каза нищо.

— Снимали сте две голи момичета с кон. С това разполагаме.

— Не, не, не — отрече Финста. — Нима нямате всички детайли от онзи идиотски процес? Би трябвало да ги имате.

Беше взела и хапчета. За да заспи. Седя цяла нощ с Къри. Оставаха три часа до съвещанието. Изпи нещо в банята и изпадна в несвяст, без да помни как е положила глава на възглавницата.

— С какво не се гордеете? — Миа се прокашля и се стегна.

— За какво говорите? — Финста изглеждаше напълно отчаян.

— Казахте, че не се гордеете с това, което сте направили — припомни му Миа.

— Естествено. Изневерих ѝ.

— На кого?

— На бившата ми съпруга — той я погледна озадачен. — Не го ли пише във вашите архиви?

Миа си прочисти гърлото, ядосана на Мунк. Изпратил я беше тук, без да я запознае с подробностите по делото срещу човек, очевидно извънредно честен и порядъчен.

— Пише го — излъга Миа, — но бях длъжна да попитам.

— Така ми отмъсти.

— Аха.

— Разбра за всичко. Искаше да си отмъсти, задето ѝ изневерих. После си призна. Прекратиха делото.

— Да, да, уведомени сме, но трябваше да попитам.

— Да, разбира се — съгласи се Финста.

— Съжалявам — искрено се извини Миа.

— Ами да. — Сега спретнатият мъж се поусмихна. — Но вече се разкайвам. Не постъпих добре. Не съм такъв, но...

— Не е моя работа. — Миа се постара да му отправи най-милия поглед, на който бе способна.

Главоболието ѝ се разрази с пълна сила. Глупавият Мунк. И проклетият Къри.

— Каква трагедия! — Анерш Финста сведе очи към ръцете си. — Беше толкова необикновена. Просто беше такава. Да...

— Често ли идваше тук?

— Камила ли? Да, понякога почти всяка вечер. Беше едно от малкото момичета със собствено шкафче. Казах ли, че беше изключително талантива? Когато дойде първия път, на практика не се беше качвала на кон. Помня...

— Шкафче ли? — прекъсна го Миа.

— Да — кимна той. — Някои от най-запалените момичета имат шкафче. Държат си всичко тук, така е най-удобно.

— Може ли да го видя?

— Разбира се.

Той стана, поведе я извън сградата и ѝ показа пътя до обора.

Тази мисъл често спохождаше Исабела Юнг, но татко все казваше да не съди прибързано и тя се опитваше да следва съвета му, да не оставя първото впечатление от някого да бъде решаващо. Сега обаче бе убедена в правотата си: не понасяше физиономията на Бенедикте Рийс.

Бяха се събрали в стаята с телевизора и чакаха да ги извикат един по един да разговарят с полицията и естествено, Бенедикте Рийс влезе първа. Настоя да бъде първа, защото *познавала най-добре Камила*, била ѝ *най-близката приятелка и последно тя я видяла жива* — Исабела Юнг беше убедена, че това са измишльотини, защото Бенедикте Рийс нямаше други близки освен самата себе си. Исабела не беше срещала толкова самовлюбен човек, най-добрата ѝ приятелка навярно бе собственото ѝ отражение в огледалото и точно в момента ѝ идваше да каже на тази кучка да си затвори човката, но от уважение към другите в стаята се въздържа. Последните дни бяха сериозно изпитание за всички. Исабела Юнг беше корава, цял живот се оправяше сама, но някои други не приемаха така леко, че идиличното местенце се бе превърнало в змийско гнездо. Навсякъде сновяха полицаи. И всички тези журналисти. Преди да сложат ограждения, се стичаха отвсякъде и няколко момичетата стигнаха до нервен срив. Слава богу, лека-полека униформените изчезнаха и останаха само цивилни следователи. Ежедневието беше нарушено. Всичко се бе преобърнало с главата надолу. В класните стаи отекваха въпроси, но не за административните области на Норвегия или за глаголите в английския език, а за Камила Грийн. Както стана ясно, Бенедикте Рийс влезе първа и сега, току-що излязла, се пъчеше в тясната стаичка с телевизора.

— Казах им го, както си беше — разправяше тя, — Камила и аз бяхме гъсти, всичко си делихме и ако аз не знам, значи никой не знае. Схващате ли?

— Какво да знае? — попита тихо Сесилие.

Изплашеното дребно момиченце от Берген се беше свило в ъгъла на дивана с възглавница в скута, сякаш имаше нужда да се скрие, да се вкопчи в нещо.

— Добър ден! Никой не знае какво се е случило, по дяволите. Тъпа ли си, или какво?

Бенедикте Рийс допря показалец до слепоочието си, а Исабела вече едва се сдържаше.

— И ти какво им каза? — Обади се Венке.

Исабела не я познаваше добре. Къса тъмна коса, множество татуировки, от Осло, попечена от нейните приятелки. Според слуховете била гадже на някакъв рокер от „Бандидос“ и я хванали в опит да внесе хероин в детска количка на кораб от Дания, но ако Исабела бе научила нещо тук, то беше да не вярва на слухове. Имаше чувството, че всички в дома се опитват да се направят на по-печени, отколкото бяха, с изключение на Сюне и Сесилие, момичетата, с които тя дружеше най-много.

Сова?

Случиха се толкова много неща и така бързо, че почти забрави бележката на вратата на стаята ѝ. Бялата лилия.

Харесвам те.

Рисунката отдолу.

Сърцето ѝ подскочи, когато я видя. Таен обожател. Харесваше я, именно *нея*. Можеше ли да е...? Дали бе от този, от когото мислеше, че е?

Непоносимата физиономия на Бенедикте Рийс, оказала се по неизвестна причина

съвсем близо до нея, я откъсна от мислите ѝ.

— И ти няма да кажеш нищо, нали?

Бенедикте я сочеше с пръст и кой знае защо всички момичета бяха обърнали поглед към нея.

— Какво? — не разбра Исабела.

— Господи, глуха ли си? — въздъхна Бенедикте:

— Не — спокойно отговори Исабела и отново устоя на изкушението да стане и да зашлеви този дразнещ индивид в лицето.

— Казах, че никой от нас не бива да я издава, трябва да си го обещаем, по дяволите, не е ли така?

Огледа се и получи одобрението на присъстващите. Дори уплашената до смърт Сесилие кимна леко зад възглавничката.

— Какво да не издаваме? — отново попита Исабела.

— Че се измъкваше и ходеше в гората — въздъхна и Венке, седнала на прозореца със запалена цигара, макар всички да знаеха, че пушенето тук е строго забранено.

— През нощта — уточни София.

— Не знаех — каза Исабела.

— Понеже отскоро си тук. И само за твое сведение — не си въобразявай, че Паулус те харесва, само защото ти помага с орхидеите. Паулус помага на всички с *орхидеите*, нали?

Бенедикте се изсмя гръмогласно, последвана от Венке и София.

— Аз със сигурност обещавам да не казвам нищо — прошепна Сесилие, притиснала възглавницата почти до лицето си.

— Добре — кимна Бенедикте.

— Защо да не издавам нищо? — Исабела усети как у нея се надига негодувание.

— Защото аз казвам така. — Бенедикте пхна показалец в лицето ѝ.

— Ще правя каквото си поискам, по дяволите! — изправи се Исабела Юнг.

— Няма или ще...

Вратата се отвори и предотврати избухването на Бенедикте. В стаята влезе Хелене.

Светлокосата директорка изглеждаше изтощена. При нормални обстоятелства щеше да смъмри Венке, задето седи на прозореца с цигара в уста, но не и днес.

— Исабела? — повика я Хелене Ериксен със слаб глас.

— Да? — отзова се момичето, обръщайки се към нея.

— Твой ред е. Искат да говорят с теб.

На Миа Крюгер наистина ѝ се щеше да е спала повече, да не е прекарала цялата нощ в утешаване на Къри, тогава сигурно щеше да е по-силна, да подходи по-разумно. Защото щом Анерш Финста отвори вратата на обора, тя изведнъж пак стана на шестнайсет.

Мястото ѝ напомняше за Сигри.

Миа застана на прага, неспособна да помръдне крака.

— Ключовете от шкафчето, разбира се. Съжалявам — извини се собственикът на центъра по езда.

— Няма проблем — усмихна се Миа.

— Почакайте тук, веднага се връщам.

— Не бързам. — Миа отстъпи на няколко крачки от вратата, а Финста се завтече обратно през двора.

Два пъти в седмицата. На задната седалка на татковото волво. Център по езда близо до Хортен. Гледаха я, цялото семейство, а Сигри се усмихваше върху черния кон, косата ѝ се вееше под каската. Сигри обожаваше ездата. Гледката и миризмите възродиха спомени и кой знае защо на Миа ѝ се догади.

Защо бе толкова...?

Изведнъж усети, че вече не издържа. Закрета покрай стената, едва успя да заобиколи ъгъла и избълва. Повърна. Съдържанието на стомаха ѝ не беше много, но искаше да излезе. Миа се превиваше и се бореше за въздух.

Какво става с нея, по дяволите?

Причерня ѝ пред очите. Скоро не беше яла почти нищо. Само пи. Яде хапчета. Не се грижеше за себе си.

— Тук ли сте?

Миа успя да се съвземе достатъчно, за да си придаде усмихнато изражение и да се върне зад ъгъла.

— Ето ви! — спретнатият мъж протегна ръка с връзка ключове. — Имам...

— Бих искала само да използвам тоалетната за момент — процеди Миа през стиснатите си устни.

— Разбира се — кимна ѝ Финста, — веднага вдясно след входната врата. — Елате, ще ви покажа.

— Не се безпокойте, ще я намеря. — Миа прекоси двора възможно най-бързо, заключи се в малката баня и коленичила пред ниската тоалетна чиния, се опитваше да си поеме дъх.

Мамка му.

С мъка успя да се надигне, изплакна си устата и лицето на мивката и се загледа в отражението си в огледалото. Беше мъртвешки бледа — същински призрак. Миа Крюгер рядко се плашеше, но сега усети как у нея се прокрадва страх. Тялото ѝ бе реагирало. Мощно. Само при спомена за Сигри в обора. Сигри на гърба на прекрасното конче.

Трябва да поговорим за Сигри, не мислиш ли?

Навярно все пак беше прав. Психологът. Беше ѝ изпратил съобщение. *Пропуснахте последния сеанс, да назнача ли нов?* Тя обаче не отговори. Защо да отговаря? Върнала се бе на работа. Затова беше там. Не да излага живота си на показ. Миа остана пред огледалото, докато не се почувства отново нормално. Изглежда е добре все пак да го направи. Да се

разкрие. Цялата печал. Цялата горест. Мъката. По мама, по татко, по баба. По Сигри. В аптеката до мивката намери шише „Вадемекум“ и си изплакна старателно устата. Не, за бога. Отново се погледна в огледалото и поклати глава.

Няма да оголва душата си пред някакъв психолог, дявол да го вземе.

Отново си изплакна лицето.

Естествено, че няма.

То се знае.

Това е само случайност. Недостатъчно сън. Прекалено много напрежение. Разследването и отгоре на това проклетият Къри. Няма нищо общо с психиката ѝ. Всичко е под контрол. Миа кимна на отражението си.

Пълн контрол.

Остана няколко минути пред огледалото, докато си възвърна цвета, и за пореден път прекоси площадката.

— Всичко наред ли е? — попита Анерш Финста и я погледна загрижено.

— Моля? — Миа го последва в обора. — Да, разбира се. Това ли е нейното шкафче?

Отново беше полицайка.

— Да — отвърна мъжът. — Да го отворя ли?

— Няма смисъл да го гледаме отвън, нали? — смигна му тя.

Той се засмя. Подрънка с връзката ключове, докато намери нужния, а в това време Миа си извади латексовите ръкавици от вътрешния джоб на якето.

— Да го отворя ли? — попита Финста, след като отключи шкафчето.

Очевидно беше любопитен какво съдържа.

— Ще ви извикам, ако имам въпроси — усмихна се Миа и го изчака да излезе от обора, преди да отвори вратичката.

Червено яке за езда. Чифт черни ботуши до коляното. Бежов панталон на закачалка. От вътрешната страна на вратата на шкафчето беше залепено листче. Малка ръкописна бележка.

Харесвам те.

Отдолу имаше рисунка.

Птица.

Знаеше го подсъзнателно, но не бе намерила време да го обмисли, защото Къри ненадейно се беше стоварил в „Лори“ — казаното от Мунк снощи. Пера на местопрестъплението.

Пера от сова.

Миа си извади телефона от якето и набра номера на Мунк. Не ѝ вдигна, затова набързо написа съобщение. Обади ми се, веднага.

Харесвам те.

Рисунка.

Птица.

Сова.

Миа откри един бонбон в джоба на коженото си яке и остана усмихната пред шкафа.

Не би следвало да е изненадан, но все пак го порази — светлината в небето сякаш отказваше да пробие, дори по пладне. Холгер Мунк запали цигара и продължи да наблюдава как жарта оцветява в оранжево студените му пръсти; отново го завладя мисълта, която в последно време го спхождаше често: тук не е било предвидено да се заселват хора. Толкова на север. Било е историческо недоразумение. Заблуда. Норвежците са наследници на народ, объркал се някъде в миналото, защо иначе биха избрали този студ, този мрак, когато светът е пълен със слънце и плажове, с плодородна земя, с райски градини? Нищо тук не му напомняше за съществуването им, докато стоеше в студения двор с вдигната качулка на палтото и се опитваше да открие някаква логическа нишка в часовете разговори с момичетата. Дотук никое не бе казало нещо, за което да се хванат при разследването. Всички бяха уплашени до смърт и макар че момичетата бяха различни, общото между тях бе неособено голямото им желание да говорят с полицията.

Мунк се сгуши в палтото си и дръпна от цигарата, в този момент вратата на основната постройка се отвори, Хелене Ериксен слезе по стълбите и се приближи.

— Можете да пушите и вътре, ако искате. — Тя опита да се усмихне, но очевидно трябваше да поработи повече над това.

Когато я видя за първи път, изглеждаше разстроена и събитията от последните дни не помагаха, разбира се, с нищо. Искрицата живот, която тогава бе забелязал в очите ѝ, съвсем беше угаснала и Мунк искрено я съжали.

— Бих ви предложила и кафе — продължи тя колебливо — Денят беше дълъг за вас, а и за всички нас.

— Приключих с кафето — отвърна вежливо Мунк — Но чаша чай ще ми дойде добре.

— И това имаме — усмихна се директорката, качи се пред него по стълбите и го заведе в малко помещение на първия етаж.

— Това е стаята ми за свободно време — съобщи светлокосата директорка, след като Мунк се настани. — Понякога е добре да разполагаш с място, където да се усамотиш.

Холгер Мунк преметна палтото си на страничната облегалка на стола — тази жена, която съвсем наскоро беше срещнал, му допаднаше все повече. Помага на хората. Управлява дом за деца в затруднено положение. Добър човек с голямо сърце.

— Няма особено голям избор. — Хелене Ериксен му поднесе купичка с пакетчета чай.

— Не се безпокойте — кимна Мунк. — Само нещо да пропъди студа от тялото ми.

— Да. — Тя седна срещу него.

Мунк избра напосоки едно пакетче и наля в чашата вода от електрическата кана, която Хелене Ериксен бе оставила пред него.

— Може ли една? — директорката посочи кутията цигари на масата.

— Разбира се.

— Всъщност не съм пушачка — оправда се тя, поднасяйки цигара към устните си. — Отдавна ги отказах, гадно нещо са, но сега...

— Разбирам. — Усмихнат, Мунк се наведе над масата да ѝ запали цигарата.

Хелене Ериксен се облегна назад и издиша дима към тавана. Сякаш се замисли, нещо ѝ тежеше на сърцето, искаше ѝ се да му го разкаже, но нищо не последва.

— Близко сме — успокои я Мунк. — Скоро ще ви оставим на спокойствие, свършихме

много работа, днес разговаряхме с повечето свидетели от списъка.

— Открихте ли нещо ново? Помогнаха ли ви разпитите?

— Не мога да обсъждам подробности с вас. Разбирате, надявам се — отвърна Мунк. —

Но да, според мен имаме каквото ни трябва.

— Чудесно — усмихна се Хелене. — Ако мога да направя още нещо за вас, ще ми бъде приятно. Винаги. Само кажете.

— Благодаря ви, Хелене. Много ни помогнахте. Оценяваме го.

— Радвам се. — Тя отново дръпна припряно от цигарата, после я смачка в пепелника и пак се усмихна на Мунк. — Преди пушех по двайсет на ден, но вече не мога повече от няколко дръпвания.

Хелене Ериксен се загледа в празното пространство, а в съзнанието на Мунк изведнъж изплуваха думите на Миа от първия разпит тук.

Знае нещо, което не казва.

Той си прочисти гърлото, смачка угарката от своята цигара и стана.

— Благодаря за чая, но е време да продължим. Имаме още имена в списъка.

— Да, разбира се. — Директорката го съпроводи на излизане от стаята.

— Само още нещо — каза Мунк, вече в коридора.

— Да?

— От списъците на пенсионерите и служителите разбирам, че всички са тук днес.

— Да.

— Само... — подхвана Мунк.

— Да?

— Само за един не съм съвсем сигурен. Възможно ли е да е тук, но да не са ми го изпратили за разпит?

— Да? За кого става въпрос?

— Ролф Люке — прокашля се Мунк.

— Ролф ли? — учуди се Хелене Ериксен.

— Да, разбрах, че е учител при вас.

Тя изглежда не схвана какво има предвид.

— Ролф? В списъка ви ли е?

— Да. Не трябва ли?

Хелене поклати леко глава.

— Не, не, той отдавна напусна.

— Но преди е бил учител тук?

— Да, обаче само за кратко. Беше... да, способен, бих казала, с удоволствие щях, разбира се, да го оставя на работа, но според мен не го влечеше. Не искам да кажа нищо лошо за моите момичета, но от академична гледна точка нивото не е изключително високо, ако ми позволите да се изразя така. Ролф Люке, струва ми се, имаше по-големи амбиции. Ако се налага да говорите с него, ще го уредя. Имам му номера някъде, да го потърся ли?

— Не, не — усмихна се Мунк. — Просто проверявам списъците ни.

— Добре — кимна Хелене.

Джобът на сакото на Мунк се разтресе. Беше изключил звука на телефона си заради разпитите, но както винаги, бе забравил да спре вибрацията. На дисплея се изписа името на Анете Голи.

— Да — вдигна Мунк.

— Май го хванахме. Говори ли с Миа? Опитала се е да се свърже с теб. Намерила е нещо в центъра по езда, но вече няма значение.

Талантливата прокурорка говореше толкова бързо, че Мунк не разбра половината ѝ думи

— Какво казваш?

— Хванахме го — повтори Анете Голи.

— Кого?

— Имаме самопризнание.

— Какво?

— Да — продължи Голи, — току-що дойде. Под стража е. Намира се в „Грьонлан“.

Призна за убийството.

— Идвам. — Мунк натисна червения бутон, взе си палтото подмишница и се затича към черното ауди на площадката.

Мунк отвори вратата и видя, че Миа вече е там, в стаичката до залата за разпити. Анете Голи се беше облегла на стената със скръстени ръце и усмивка на уста. Миа седеше на един стол, гризеше ябълка, още несъблякла коженото си яке, и по изражението на младата си колежка той веднага разбра, че не е напълно убедена.

— Какво имаме? — попита Мунк.

— Джим Фюглесанг⁷ — отвърна Анете Голи. — Трийсетгодишен. Живее в Ръойкен. На четирийсетина минути с кола от Хюрюмланския разсадник. Яви се на рецепцията преди по-малко от час. Призна, че е убил Камила Грийн.

— Фюглесанг? Това ли е истинското му име? — Мунк се загледа в мъжа, седнал в съседната стая.

— Да. Проверих го в регистрите. Вписан е. Не са измишльотини. По-рано е бил пощенски служител. В момента е на инвалидна пенсия, не знам защо, възложих на Лудвиг да проучи.

— Защо е с колоездачна каска?

— Не иска да я сваля — вдигна рамене Анете Голи.

— Не ми се вярва да е той. — Миа отхапа от ябълката. — Хайде де, Холгер. Вестниците разгласиха случая тази нощ. Колко пъти сме го виждали? Хората искат да си признаят. Бог знае защо, но някои правят какво ли не, за да им обърнат внимание. Честно казано, не разбирам защо сме тук. Не получи ли съобщението ми, Холгер?

Мунк имаше чувството, че младата му колежка е страшно раздразнена.

— Цял ден вода разпити — оправда се той.

— Рисунката от центъра по езда. — Миа не сваляше поглед от мъжа с бялата каска.

— Каква рисунка? — попита Мунк.

Миа не отговори.

— Анете? — извъртя се Мунк.

Светлокосата прокурорка поклати глава. Самата тя бе раздразнена от твърдението, че напразно е извикала Миа и Мунк. Държеше папка, която очевидно не бе показала на Миа, чакаше да дойде и Мунк.

— Не съм малоумна. — Анете постави две снимки на масата пред тях. — Джим Фюглесанг. На трийсет и две. На инвалидна пенсия. Носи колоездачна каска и отказва да я сваля. Идва тук. Признава за убийството. Да, разбира се, и аз не съм толкова наивна, ясно ми е, че се правят фалшиви самопризнания. Нямахме да ви се обадя, ако не носеше това.

Тя посочи с пръст току-що извадените снимки. За пръв път Миа откъсна очи от мъжа в съседната стая и се взря във фотографиите.

— За бога! — възкликна Мунк.

— Нали! — тържествуващо възкликна Анете Голи.

— Какво по...? — Миа се обърна към Анете.

— Нали? — повтори тя, скръствайки ръце пред гърдите си.

Две снимки. Не съвсем на фокус, но изображението беше съвсем ясно и не беше никакво съмнение.

— Не разбирам — промълви Миа.

— Казах ви, че го хванахме — усмихна се Анете Голи.

— Хубаво — изправи се Мунк. — Да чуем какво има да каже извършителят.

Габриел Мьорк седеше в заседателната зала, а Лудвиг Грьонли лепеше снимки на стената. Не каза на никого, защото не искаше да изглежда като превъзбудено момченце, но младият хакер бе прекарал страшно вълнуващ ден на работа, сигурно най-хубавия, откакто го бяха назначили.

Пуснаха го извън участъка. Присъства на разпитите в Хюрюмланския разсадник, по принцип привилегия на Мунк, Миа, Ким Колсо, но важноста на случая или може би по-скоро количеството свидетели, които трябваше да разпитат наведнъж, бе принудил Мунк да изпрати там всички, всички, с изключение на Юлва — тя държеше фронта в участъка и очевидно много им завидя, когато тръгваха.

Габриел я разбираше. Първите месеци той също се чувстваше изключен — руганите и кодовите думи на останалите от отдела, неща, непонятни за него, но сега беше различно. Един вид кръщение. Усмихна се на себе си и отпи глътка от колата на бюрото, а в същия миг влезе Юлва и си придърпа стол до неговия.

— Значи все пак продължавате? — попита момичето с късата прическа и се взря в Грьонли, който тъкмо бе закачил снимка на една от пансионерките в разсадника и отбелязал името ѝ отдолу.

Исабела Юнг.

— Защо „все пак“? — попита Габриел.

— Ами нали го заловихме?

— Не сме сигурни — отвърна Лудвиг Грьонли, залепи още една снимка и написа под нея име.

Паулус Монсен.

— Анете май е напълно убедена — възрази Юлва, отново давайки повод на Габриел да изпита приятното чувство, че не е най-новият член на екипа; Лудвиг се обърна и изгледа късо подстриганото момиче.

— Случвало се е много пъти — обясни ѝ възрастният мъж и взе още една снимка от масата.

— Кое? — не схвана Юлва.

— Хората да поемат отговорност за убийство, което не са извършили. — Габриел хвърли поглед към опитния следовател до стената.

— Именно — потвърди Грьонли и закачи поредната фотография на стената до другите.

Бенедикте Рийс.

— Тя очевидно е съвсем сигурна — подхвърли Юлва и пъкна дъвка в устата си. — Анете Голи.

— Това би бил най-добрият вариант — усмихна се Лудвиг, окачвайки нова снимка над останалите.

Хелене Ериксен.

— Чухте ли нещо? — попита Юлва.

— Още не. — Грьонли залепи още една фотография.

Сесилие Маркюсен

— Надявам се да е той. Да разкриваме вече извършителя. — Младото момиче направи балонче с дъвката.

— Разбира се, но докато не получим потвърждение, е добре да са пред очите ни. Много народ.

Той въздъхна и се загледа в почти готовия колаж от снимки.

— Много гадно — кимна Юлва.

— Мислиш ли? — погледна я Лудвиг Грьонли.

— О, не — извини се младото момиче. — Не стената ти, нямах нея предвид, а целия случай. Гадно е, че са толкова много хората. Не знаеш откъде да започнеш, нали разбирате?

Усмихнат, Грьонли окачи и последната фотография и отстъпи една крачка назад, за да прецени дали е достатъчно прегледно.

— Кои са тези? — Юлва погледна любопитно снимките по стената.

— Хелене Ериксен — надигна се Лудвиг. — Директорката и основателка на дома.

Юлва кимна.

— Паулус Мортенсен. Да кажем, дясната ръка на Хелене. На двацет и пет. Бивш пансионер, сега е нещо като момче за всичко.

— Ясно.

— Двама учители — продължи Грьонли, като ги посочи. — Карл Ериксен. Ева Дал.

— Що за хора са? — попита Юлва.

— Мунк и Ким разпитваха учителите, така че засега не знаем. Жалко е обаче.

— Кое е жалко? — не разбра младото момиче.

— Че не анализирахме резултатите и не ги обсъдихме всички заедно. Имам чувството, че тук е малък хаос, но както и да е.

Побелелият мъж отново отстъпи назад и се загледа в снимките.

— Само момичета ли са? — полюбопитства Юлва.

— Моля? — Грьонли се бе вгълбил в мислите си.

— Обитателите. Домът само за момичета ли е?

— Не, по принцип не — отвърна Грьонли. — Нали така, Габриел?

— Не, домът е предвиден и за двата пола. Има и къща за момичета, и къща за момчета, но в момента там по някаква причина живеят само девойки. Не стана ясно защо, нали, Лудвиг?

Той хвърли поглед към Грьонли, който поклати глава и се почеса по врата.

— Значи, тези осем момичета са обитателките на дома? — посочи ги Юлва.

От джоба на Габриел се разнесе писукане. Той внимателно измъкна айфона си и го погледна. Искеше да чуе какво казва Лудвиг, но при вида на полученото съобщение от стаята се изпариха и снимките, и колегите му.

Феникс до Електрон, там ли си?

Отне му няколко мига да осъзнае какво е прочел.

Скункс?

Не помнеше откога не бе получавал вести от стария си приятел. Бързо написа отговор.

Тук Електрон. Какво става?

Не минаха много секунди, преди да му отговорят.

Отвън съм. Важно е.

Отвън?

Габриел бързо написа следващия есемес.

И този път отговорът дойде светкавично.

„Марибуесгата“ 13. Имам нещо за теб. Момичето с цвете в устата.

Момичето с цвете в устата?

Камила Грийн?

Какво общо има с това Скунс, по дяволите?

Габриел стремглаво се изправи, смотоледи някакво извинение пред двамата си колеги, бързешком се измъкна от стаята и с все сила се втурна надолу по стълбите.

— Десети октомври. Часът е 17.05. На място е началникът на Отдела за убийства на „Марибуесгата“ 13 Холгер Мунк и следовател Миа Крюгер.

— Бихте ли казали пълното си име? — Миа помоли мъжа с велосипедната каска и посочи диктофона.

Тя беше видимо превъзбудена и леко раздразнена и на Мунк му се искаше да ѝ каже да се успокои, но се сдържа.

— Джим — отвърна мъжа.

— Пълното ви име — повтори Миа и отново посочи диктофона.

— Това е името ми — боязливо възрази мъжът и погледна към Мунк.

— Пълното ви име, име и фамилия.

— Джим Фюглесанг — отговори мъжът с бялата каска и пак заби поглед в масата.

— Знаете, че имате право на адвокат, нали?

— Моля?

— Адвокат — повтори Мунк. — Искате ли на разпита да присъства адвокат?

— Пилето доброволно влезе в кошницата — каза човекът с велосипедната каска.

Миа погледна към Мунк, а той вдигна рамене.

— Значи се отказвате от правото си на адвокат?

Мъжът от другата страна на масата изгледа Мунк, сякаш не разбираше какво го пита.

— Аз я убих — заяви той и изведнъж изправи гръб.

— Кого? — Миа се приведе напред.

— Кого? — повтори Джим Фюглесанг, сякаш не разбираше въпроса ѝ.

— Да, Джим, кого убихте?

Беше се поуспокоила. Нещо у човека пред нея не ѝ позволяваше да се гневи. Очевидно не знаеше в какво се е забъркал.

— Кого убихте, Джим? — за пореден път попита тя, вече с по-мек тон.

Нямаше причина да се държат заплашително. Изглеждаше достатъчно уплашен и объркан.

— Онази във вестника.

— Коя във вестника, Джим? — намеси се спокойно Мунк.

— Онази върху перата.

— Камила ли?

Мина известно време, преди да се чуе отговор.

— Да — колебливо потвърди Джим Фюглесанг и отново сведе поглед.

— Познавахте ли я?

— Кого?

— Камила Грийн.

Мъжът с бялата каска като че ли все още не разбираше за кого говори Мунк, но въпреки това кимна.

— Значи я познавахте? — обади се Миа. — Откъде?

— Беше през лятото — отвърна мъжът срещу тях. — Там имаше катеричка. Обичам катерички.

Мунк хвърли крадешком поглед към колежката си, а тя само поклати глава.

— В гората ли? — попита тя. — Там ли видяхте Камила? Съвсем случайно?

Джим Фюглесанг се подсмихна и изглежда мислено се пренесе другаде.

— Харесват ми опашките им — толкова са пухкави и меки! И когато правят така с ръчички. Като държат шишарки. Знаете — когато ядат.

Пак се усмихна и стисна зъби.

— Значи, видяхте катерица в гората? През лятото? — въздъхна Мунк; започваше да губи търпение.

— О, да, много катерици — не спираше да се усмихва мъжът. — Обикновено има по големите борове до езерцето. Знаете ли къде е червената лодка?

— Там ли я видяхте? — попита Миа. — При езерцето?

— Кого? — за пореден път не схвана Джим Фюглесанг.

— Слушай... — въздъхна Мунк, но Миа сложи ръка на рамото му и го прекъсна.

— Отишли сте при езерцето да гледате катериците?

— Да, обикновено там се събират.

— И сте били сам?

— Да — отвърна Джим Фюглесанг. — Така ми е най-приятно.

Мунк не разбираше какво цели Миа, но я остави да продължи.

— Значи Камила, момичето от вестника, не е била там?

— Не, не беше там, само катеричката. Първо си помислих, че има малки, защото ми се стори, че видях бебе-катериче, но само в началото, после се виждаше единствено голямата... ако малко приклекнеш.

Джим Фюглесанг приведе леко глава, внимателно се заозърта в едната и другата посока и допря показалец до устните си.

— Тихо, защото веднага ще избягат.

— Значи, при езерцето? — усмихна се Миа. — Там ли ги засне?

Тя отвори папката, извади двете снимки, показани им от Анете Голи, и внимателно ги побутна през масата.

На това мъжът с бялата каска реагира — отклони поглед от снимките и се взря в стената.

— Мария Тереса — промълви той и започна да си удря главата през каската.

— Камила. — Мунк вече не успяваше да се сдържи.

— Мария Тереса — повтори Фюглесанг, сякаш напът да изпадне в пълно умопомрачение. — Четири бели камъка.

— Камила — повиши тон Мунк.

— Четиринайсет минути при хубаво време. Шестнайсет минути на връщане.

— Слушай — разгневи се Мунк, но Миа пак положи ръка на рамото му.

— Веднъж в градината ни дойде катеричка — меко заразказва тя. — Когато бях малка. Сложихме слънчогледови семки в хранилката за птици и когато отидохме да проверим дали са долетели птички, вместо тях видяхме катерица.

Джим Фюглесанг престана да се удря по главата, но все още гледаше към стената.

— Аз и сестра ми — разказваше Миа. — Оставяхме семки и тя се връщаше. Заставахме на прозореца, зад пердето, и чакахме, а тя идваше всеки ден по едно и също време. Но знаеш ли кое ни затрудни най-много?

— Не. — Джим Фюглесанг се обърна към тях с любопитство.

— Да решим дали да я кръстим Чип или Дейл.

Мунк недоумяваше какво цели Миа с тези глупости, но я остави да продължи.

— Близначката ми искаше да е Чип, а аз предпочитах Дейл.

— Чип и Дейл съсипаха елхата на Мики Маус — засмя се Джим Фюглесанг.

— Знам — усмихна се Миа.

— Така и не ги хвана и страшно се ядоса. Беше я украсил толкова хубаво за Коледа, а те унищожиха всичко.

— Именно. Така и не решихме, но се радвам, че я снимахме.

— Катеричката ли? — попита Джим.

— Да — потвърди Миа. — Окачихме снимките в нашата стая, та всяка вечер да ги гледаме, преди да си легнем.

— Дейл е дебелият, страшно е смешен — ухили се мъжът с каската и за момент сякаш пак щеше да потъне в себе си, но Миа го измъкна.

— И ти обичаш да снимаш, нали?

— Да — закима Джим.

— Ти си направил тези снимки, нали? — кротко попита Миа и спокойно постави длан върху фотографиите на масата.

— Да. — Мъжът с каската успя да ги погледне.

— Знаеш ли какво трябва да направим, Джим?

— Не.

— Да забравим за Камила. Момичето върху перата.

— Така ли? — изненада се Фюглесанг.

— Да, да забравим за нея, не е толкова важна — продължи Миа. — Не си убил Камила. Защо да я убиваш? Дори не си я познавал, а и си добър човек, никога не би направил нещо подобно, нали?

— Не, никога — заяви Джим Фюглесанг.

— Не си я познавал, нали?

— Не, никога не съм я виждал.

— Само малко си се уплашил, когато си видял вестниците. И не е за учудване. И аз щях да се уплаша. Ти би ли се уплашил, Холгер?

Миа погледна Мунк и се усмихна. Холгер само вдигна рамене.

— Да, разбира се — прокашля се той.

— Виждаш ли, Джим? Всички щяхме да се уплашим. Страх те е било, защото си направил снимките, нали?

— Не бях аз — изхлипа Джим.

— Разбира се, че не си бил ти.

— Не съм убил котката.

— То се знае, че не си убил котката.

— Нито пък кучето.

— Естествено, не си убил кучето. Никога не би причинил зло на никого, нали, Джим?

— Не. — Джим изтри една сълза.

— Според мен е много мило от твоя страна.

— Кое?

— Че ни донесе снимките. Помагаш ни. Разбира се, че не си бил ти. Само че бихме искали да знаем къде си ги направил, нали разбираш?

— Снимките на кучето и на котката ли? — попита мъжът с каската.

Две фотографии. Почти еднакви. Свещи, подредени във формата на пентаграма. Постеля от пера. На едната лежеше котка. На другата — куче. Лапите им бяха разположени в същата неестествена поза като ръцете на Камила Грийн. Една нагоре. Една надясно и надолу.

— Близо до катеричката ли ги видя? — тихо попита Миа.

— В магазина имаше вълци — отново започна да бълнува мъжът с каската.

— Джим? — повика го Миа. — При езерцето ли? До червената лодка?

Изглежда отново бе загубил самообладание при вида на снимките.

Започна да си удря главата и се вторачи в стената.

— Мария Тереса — промърмори той.

— Джим? — Миа се опита да го накара да се опомни.

— Четири бели камъка.

— Джим, помниш ли къде направи снимките?

— Червената лодка. — Той заудря по-силно каската.

— Камила — припомни Мунк, очевидно напът да изгуби търпение.

— На същото място ли? — попита Миа. — По същото време?

— Мария Тереса — повтаряше мъжът. — Четири бели камъка. Пилето доброволно влезе в кошницата.

— Джим? — не се отказваше Миа. — Къде направи снимките? Кога? От едно място ли са? По едно и също време ли?

— Във вторник е най-разумно да се скриеш в банята — мъжът с бялата велосипедна каска явно окончателно бе изпаднал в умопомрачение.

В същия момент на вратата се почука и Анете Голи надникна в стаята.

Миа Крюгер погледна раздражено светлокосата прокурорка.

— Грьонли се свърза с тях. — Голи кимна на Мунк. — Може ли да поговорим в коридора?

Мунк погледна Миа, а тя тръсна недоволно глава.

— Добре.

Възпълният следовател стана, излезе от стаята и внимателно затвори вратата след себе си.

За щастие в „Юстисен“ нямаше много хора и си намериха маса, където да не ги безпокоят. Мунк, естествено, би предпочел да седнат отвън, за да пуши, но беше твърде студено.

Той си свали палтото и се настани срещу Миа, вече вгълбила се в записките си и с чаша бира на масата пред нея. Поръча си минерална вода и за момент се замисли дали не беше редно първо да обсъди разпитите с целия екип, но в тези мигове имаше нещо, винаги ги бе харесвал. Той и Миа в „Юстисен“. Достатъчно бе, че повика всички за ранно съвещание на следващата сутрин. И без това денят беше изключително тежък за целия екип.

— Е?

— Какво „е“? — Миа пресуши халбата, без да вдига очи от листовете на масата.

— Джим Фюглесанг. Не е нашият човек, тук сме единоподушни.

Миа поклати глава, явно не ѝ се говореше.

— Не, естествено — отвърна тя, без да го поглежда.

Пациент от болницата в Дикемарк. Лекуван периодично. Оставили са го да се прибере вкъщи, но под лекарско наблюдение. Както винаги, Лудвиг Грьонли бе взел необходимите телефони, бе намерил точните хора и макар Мунк за миг да се бе поколебал дали да не задържи Джим Фюглесанг за през нощта, накрая реши да го остави под опеката на хората, дошли да го вземат.

— Мамка му, не разбирам тези снимки! — Миа за първи път вдигна поглед от записките си.

Тя махна на келнера и поръча още една бира и „Йегермайстер“. Седеше, захапала химикалката, с поглед, зареян някъде в пространството.

— Въпреки че съм виждала много странни неща.

— Същият ритуал, но с котка?! И с куче?! — възкликна Мунк и се загледа в нея.

Холгер Мунк бе един от най-умелите следователи в Норвегия, когато се касаше за убийства, но понякога го налягаше чувството, че не е нищо повече от помощник на Миа Крюгер и работата му е единствено да я насочва към точната следа. Той въздъхна, прииска му се да запали цигара и изведнъж се сети, че е забравил да отговори на съобщението, изпратено му по-рано днес от Мириам.

Татко, искам да говоря с теб. Важно е. Ще ми се обадиш ли?

Щеше да почака. Веднага се бе изпарила от ума му, щом намериха тялото на Камила Грийн в гората.

— Същата поза. Същият петогълник от свеци. Същата постеля от пера. Котка. И куче. Но да оставим това засега. — Той отпи глътка от бутилката пред себе си.

— Моля? — Миа се върна към действителността.

— Казах да го оставим засега — повтори Мунк.

— Защо? — попита Миа.

— Какво имаме? Две снимки. От същото място. Свеци. Пера. Котка. Куче. Дори лапите им са наместени под същия ъгъл като ръцете на Камила Грийн. Нали така? С това разполагаме.

— Да — отвърна тя.

Изпразни чашата с „Йегермайстер“, отпи глътка бира и остави химикалката на масата.

— Добре. С какво друго разполагаме? — попита Мунк.

— Бележката от шкафчето на Камила — отговори Миа. — Изпратих ти снимка, получи ли я?

Мунк кимна.

— „Харесвам те“. И сова.

— Рисунка на нещо, наподобяващо птица — поправи я Мунк. Не успях да различа дали е сова.

— А перата от сова?

— Да, да. Но както отбелязах, това е само предварително наблюдение. Криминалистите работят по уликите.

— И все пак... — Миа отпи от бирата.

— Напълно съм съгласен — кимна Мунк.

— Значи разполагаме и с това.

— Списъкът с контакти от Габриел — обади се Мунк.

— Точно така. Съобщението, че е добре, е изпратено от разсадника.

— Не непременно от самия разсадник.

— От същата мобилна клетка ли?

— Камила е изчезнала. И някой е взел телефона ѝ и е изпратил съобщение, че всичко е наред, от място близо до това, където са я видели за последно.

— Ако не го е изпратила тя — допълни Мунк.

— Вярваме ли в това?

— Ами не знам. Само се опитвам да обобщя фактите.

— Хубаво — съгласи се Миа. — Но нека за момента да предположим, че не го е изпратила тя.

— Твърде е възможно.

— В такъв случай знаем, че човекът, когото търсим, е имал достъп до разсадника.

— Или живее в съседство — отбеляза Мунк.

— Точно така.

— Значи и това изяснихме.

— Да.

Мунк видя, че Миа потъва в мислите си и се възползва, за да се извини и да отиде да пуши.

Навън имаше много хора — трепереха под отоплителните лампи — но Мунк намери една свободна и извади телефона от джоба на палтото си.

Искам да говоря с теб. Важно е.

Със студените си пръсти набра номера на Мириам, ала повикването му бе пренасочено към телефонния секретар.

Здравейте! Свързахте се с Мириам Мунк. За съжаление, в момента не мога да отговоря...

Мунк набра номера още няколко пъти и все попадеше на секретаря. Изпуши си цигарата и се върна при Миа. Вече беше поръчала поредната бира и още един „Йегермайстер“ и седеше, превила слабите си рамене над бележките.

— Ами този Финста...? — поде Мунк, за да я пробуди.

— Какво?

— Анерш Финста. Онази история със снимките на момичетата...

— Човек никога не знае, естествено — отвърна Миа, — но ми се стори свестен. Личеше си по мястото, нали разбираш? Всичко е изрядно, за всичко се е погрижил. С много любов — вижда се дори по постройките, разбираш ли?

Мунк не разбираше съвсем, но се доверяваше на думите ѝ, макар че очите ѝ започнаха да помътняват от алкохола.

— Значи, това за бившата му жена е вярно?

— Един бог знае, но поне ми се стори, че казва истината.

Тя затрополи с пръсти по масата и затъкна дългата си, тъмна коса зад ухото.

— Значи не е заподозрян.

— Не, заподозрян е, но според мен не е най-вероятният извършител. Кого си отбелязал ти?

— В списъка ли?

— Да. От разсадника.

Мунк се почувства изтощен. Денят беше дълъг.

— Хелене Ериксен — започна Миа. — Подозираме ли я?

Мунк се съсредоточи и се замисли.

— Много я харесвам, но е заподозряна.

— Онзи Паулус?

— Със сигурност остава в списъка — кимна Мунк.

— Ами тези момичета? — Миа погледна листа. — Исабела Юнг, Бенедикте Рийс, Сесилие Маркюсен?

Началникът ѝ потисна една прозявка.

— Рано е да се каже. Ако питаш мен, всички са заподозрени. Ще видим след съвещанието утре.

Миа довършваше чашата „Йегермайстер“, когато на телефона ѝ пристигна съобщение.

— Мамка му! — изруга тя.

— Какво? — зачуди се Мунк.

— Къри — въздъхна тя.

— Какво е направил този път?

— Пиянствал е — отново въздъхна Миа. — Няма къде да спи. Пак.

— Неприятности вкъщи? — Мунк допи минералната вода.

— Пак се е скарал със Сюнива — промърмори Миа и поклати глава. — Явно този път е сериозно.

— Виж ти! — кимна Мунк.

— Извинявай, не знаех какво да ти кажа.

— Не съм вчерашен, но...

— Но какво?

— Как да се изразя — поде Мунк. — Знам, че обичаш Йон, но ми трябва хора, на които да разчитам.

— Ким се маха. Къри отсъства. Май накрая ще останем само двамата с теб — смигна му Миа.

— Точно в момента това не е най-големият ми проблем — изправи се главният

инспектор.

— Тръгваш ли си вече? — учуди се Миа.

— Да, трябва да поспя. Ще продължим утре.

Той си облече палтото, в това време телефонът му се раззвъня. Потисна още една прозявка и погледна апарата. Габриел Мьорк. За секунда се почуди дали да го остави да си звъни, но все пак вдигна.

— Мунк е на телефона.

От другата страна цареше тишина.

— Ало!

Все още нито звук.

— Там ли си, Габриел? Какво става?

Миа вдигна поглед от бележките.

— Налага се да дойдеш.

— Какво има? Какво се е случило?

— Налага се да дойдеш — повтори Габриел.

— Къде да дойда? — попита Мунк.

— Трябва да ти покажа нещо.

Способният млад хакер звучеше, сякаш не е на себе си.

— Не може ли да почака до утре?

— Не — промърмори Габриел. — В никакъв случай.

— Наистина ли?

— Да.

— В участъка ли си?

— Да.

— Добре, тръгвам. — Мунк затвори.

— Какво има? — поинтересува се Миа.

— Габриел. Обади се от участъка. Настоява да отида там. Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — кимна тя и изпразни халбата.

Сюнива Рьо изкачи последните няколко стъпала, прибра връхната си дреха в гардероба. Извади си униформата от шкафчето и въздъхна, докато я обличаше. Работеше тук почти осем години и в началото тесните, старомодни униформи ѝ се струаха сладки, но сега започваше сериозно да ѝ писва. Не само от облеклото, а изобщо от работата.

Сюнива въздъхна и отиде в стаята за отдих да си направи чаша кафе.

Фиджи.

Лазурносиньо море, палми и свобода.

Спестяваха почти година и тя толкова се радваше. Само студ и мрак миналата зима, без почивка, дори пропуснаха лятната отпуска, пое всички възможни смени, но нямаше значение, защото през януари щяха да заминат за Фиджи. За цял месец.

И ето че той пак се издъни, мамка му! Проигра парите. Напи се и проигра парите. За пореден път. И на нея вече ѝ дойде до гушата. Изключително много обичаше Къри, тук нямаше съмнение, но силите ѝ вече свършиха. Когато се запознаха, се колебаеше — той бе малко непохватен и самонадеян, не точно както си бе представяла любимия си, но бързо го преодоля. Събраха се. Подхождаха си, въпреки че той невинаги беше идеален. Работеше по всяко време на денонощието, ала Сюнива търпеше, не възразяваше. Дори за пиенето си затвори очите, но това...

Не, дяволите да го вземат. Това беше прекалено.

Екскурзия до Фиджи.

Не. Това преля чашата. Изгони го и се чувстваше доволна. Апартаментът си беше неин. Нейният баща им даде парите, когато преди няколко години им се прииска да си купят общо жилище. А сега беше само неин. И беше прекрасно.

Сюнива излезе с чашата кафе от стаята за почивка и се приготви за сутрешното съвещание. Нощното дежурство бе приключило, сутрешната смяна щеше да започне и всички щяха да обсъдят събитията от изминалата нощ. „Света Хелена“ беше учреждение, където стари хора идваха да прекарат последните си дни или седмици, или месеци и беше общо взето спокойно място. Тук посещение на лекар. Там промяна в дозата на лекарствата.

След съвещанието отдели време за още едно кафе, преди да се захване със сутрешната обиколка. Имаше нужда. Днес ѝ предстоеше да навести Турвал Сюн.

Лудият енорийски свещеник.

Така го наричаха. Не знаеше защо, но имаше нещо в този старец, някаква тъма в погледа му, всеки път я завладяваше неприятно усещане в негово присъствие.

Сюнива се насили да се усмихне и внесе закуската в стаята му. Слава богу, енорийският свещеник спеше и тя остави подноса на шкафчето до леглото. Сандвич със съомга и каперси. Чай от лайка с мед и чаша портокалов сок. Това не беше обичайното меню в „Света Хелена“.

Сюнива тъкмо се канеше да излезе, когато неочаквано енорийският свещеник отвори очи.

— Няма да отида на небето — възкликна старецът и се втренчи в нея.

Червенокосата медицинска сестра се стресна не на шега.

— Разбира се, че ще отидете — усмихна се тя, след като се съвзе.

— Не, съгреших.

Старецът изглежда съвсем бе загубил разсъдъка си.

— О, Господи, проси ми. Отче мили, не знаех, не знаех, позволи ми да изкупя греховете си.

Мъжът вдигна нагоре кокалестите си ръце и немошно простена към небето.

— Защо никой не чува?

В медицинския картон на енорийския свещеник пишеше „три пъти 10 мг диазепам, 0,5 мг морфин интравенозно“. Сюнива хвърли поглед към системата и видя, че е празна. Дежурният не бе идвал и не беше допълнил лекарствата. Тя се надигна, поклати ядосано глава и свали банката от статива.

— Не — неочаквано изпъшка старецът.

Сюнива го погледна.

— Не, не — повтори енорийският свещеник и посочи с изкривения си пръст пластмасовата банка в ръката ѝ.

Отне ѝ няколко секунди да разбере какво се опитва да каже.

— Не желаете ли да ви вливаме лекарства?

Старецът поклати глава и посочи книгата на нощното си шкафче.

— Библията? Искате ли да ви почета?

Енорийският свещеник отново поклати глава и впери в нея вече по-ясен поглед.

Промърмори нещо, отначало неразбираемо за Сюнива, но когато го повтори, тя схвана, че трябва да отвори шкафчето.

Върна банката на статива, заобиколи леглото, приклепна пред шкафчето и го отвори. Вътре имаше вестник. Стар брой на „Ве Ге“. Сюнива го извади и му го показа.

— Това ли?

Старецът кимна.

— Тя — посочи той.

— Коя е тя? — попита Сюнива.

— Децата горят — прошепна старецът с помътнял поглед.

— Турвал? — Сюнива положи ръка на челото му.

Пареше.

— Турвал?

Не последва отговор.

Старецът вече не беше буден. Клепачите му бавно се отпуснаха, а изкривеният пръст, с който бе посочил снимката във вестника, висеше безжизнено от леглото.

Сюнива Рьо върна вестника, откъдето го бе взела, оправи завивката на стария енорийски свещеник, влезе в склада и извади оттам нова банка, прикачи я към измършавялата, набръчкана ръка, увери се, че старецът спи дълбоко, внимателно затвори вратата след себе си и продължи сутрешната си обиколка.

Габриел Мьорк седеше напълно неподвижно в дъното на залата за съвещания. Не беше спал в продължение на двайсет и четири часа, но не се чувстваше уморен. През нощта беше повърнал няколко пъти и стомахът му бе празен, но кой знае защо, не изпитваше и глад. Намираше се в шок, беше ясно. Снощи Скункс го бе потърсил — ненадейно се появи пред бюрото и настоя да се срещнат — а любопитството на Габриел, естествено, бе огромно, но нищо не беше в състояние да го подготви за това.

Наглед напълно изтощен, Мунк стоеше прав до проектора. Някои от тях не бяха спали. Миа и Мунк останаха с Габриел цяла нощ. Анете Голи дойде в три, малко след нея се появи и Къри. Все още не го бяха видели само Ким Колсъо, Юлва и Лудвиг Грьонли и сега се канеха да изгледат ужасния филм и честно казано, Габриел се съмняваше, че ще издържи.

— Както на всички ви е известно — прокашля се Мунк и плъзна поглед по притихналата аудитория, — снощи стар колега на Габриел го е потърсил. Името му е...

Мунк бързо погледна Габриел.

— Скункс — промълви младежът.

— Отдавнашен колега, хакер, намерил видеозапис. Някъде в нета, на неясно кой таен сървър. Доколкото разбрах, въпросният хакер не обича особено полицията, затова нека благодарим на младия Габриел, че записът попадна в ръцете ни.

Присъстващите се обърнаха към него и кимнаха. Габриел оценяваше опитите на Мунк да му помогне да се почувства по-добре, но нямаше особен ефект. Какво ли не бе виждал Габриел Мьорк през живота си при всичките си приключения из интернет, включително в Тъмната мрежа, ала нищо не можеше да се мери с това. Отново му се доповръща. Прималя му. След задачата в Хюрюмланския разсадник се бе почувствал толкова печен — беше се издигнал в йерархията, вече не беше начинаещ — сега обаче се върна в позицията отпреди шест месеца, когато чакаше отпред на тротоара: малко момче, което повръща при вида на ужасяващи сцени от видеоклип — съвършено непрофесионална реакция. Отпусна ръце в скута си и се опита да диша спокойно, помъчи се да се стегне, държеше на всяка цена да бъде несломим в очите колегите си, макар да му се струваше, че май е твърде късно.

— Както знаете — продължи Мунк, — когато открихме Камила Грийн, физическото ѝ състояние бе силно влошено в сравнение с момента на изчезването ѝ. Беше изключително слаба, измършавяла, имаше мазоли и следи от охлузвания по цялото тяло. При аутопсията се установи, че в стомаха ѝ се съдържат само гранули, тоест храна за животни, и сега ще видим защо благодарение на Габриел и на колегата му.

Габриел забеляза как Юлва го поглежда със смесица от любопитство и ужас в очите. Новоназначеното момиче определено се чувстваше страшно неудобно и очевидно и на него изобщо не му се искаше да е тук.

— Ще загасиш ли лампите, Лудвиг? — помоли Мунк.

Грьонли стана и угаси светлината; в залата настана пълна тишина, а Мунк натисна бутона и на екрана пред тях започна филмът.

Габриел вдигна очи и се насили да гледа. Може би сега щеше да успее да последва примера на Миа и Мунк. Да наблюдава с полицейски поглед. Да търси улики. Да се опита да разбере. Не както първия път, когато го гледа като обикновен човек, свидетел на унижението и отчаянието на една седемнайсетгодишна девойка.

Началните кадри бяха черни. Сякаш някой бе снимал в съвсем тъмна стая. После се появяваше тя, Камила Грийн, и Габриел, който тази нощ гледа видеоклипа няколко пъти, още не можеше да повярва на очите си. Приличаше на мазе. В началото цареше непрогледен мрак, но после постепенно проникна светлина и освети голямо колело. Виждаше се подобие на клетка. Като тези за мишки или хамстери, но всичко беше много по-голямо, пригодено за хора. Камила Грийн се намираще във въртящо се колело — в началото Габриел не разбираше какво се случва, но после му стана ясно: момичето лазеше на четири крака в голямото, тежко колело и тогава се включваше светлината. Беше затворена в мазе. В клетка. На тъмно. И за да светнат лампите, трябваше да се движи. Да пълзи, за да завърти гигантското колело.

Габриел отвърна поглед, когато Камила внимателно се изправи в колелото в опит да го задвижи по-бързо. Тогава се видя надписът на стената.

Избраницата.

Докато Камила Грийн отчаяно се мъчеше да върти тежкото колело все по-бързо, някой бе изписал белите букви върху сивата стена зад нея.

Избраницата.

Габриел вдигна очи към екрана в момента, когато Камила беше успяла да се изправи и да задвижи колелото с шеметна скорост. Поставяше крак пред крак възможно най-бързо и стабилно и в началото Габриел недоумяваше: защо младото, слабо момиче продължава да тича с всички сили, нали лампите светеха? Но не щеш ли се отвори дупка и оттам нещо започна да се изсипва и да пада на пода.

Храна.

За това трябваше да тича толкова бързо.

За да получи храна.

Габриел не можеше да гледа.

Гранули.

Едва се удържа да не повърне пак.

Камила Грийн е била затворена в мазе. В клетка. Трябвало е да тича в колело, за да получи светлина. За да получи храна.

Храна за животни.

Не можеше повече. Не издържа на гледката. Габриел закри устата си с ръка и излезе тичешком от стаята, бутна вратата към банята и коленичи пред тоалетната чиния. Стомашната киселина бликна и потече от устата му, а по цялото му тяло се стичаха вадички пот.

— Добре ли си, Габриел?

Младият хакер не успя да отговори, дори не бе забелязал кога вратата зад него се е отворила и в тясната баня е влязла Миа.

Младата жена подложи малка хавлиена кърпа под чешмата и му я подаде, после седна на колене до него, а той охлади лицето си със студената тъкан.

— Добре съм — простена.

Не точно в тази светлина искаше да се представи пред Миа Крюгер — нещастният младок не понася тежестта на работата — но сега беше малко късно за подобни размисли. Нощта бе твърде дълга. Габриел успя полека-лека да се изправи, пусна водата и седна на

тоалетната чиния, като държеше студената кърпа до лицето си.

— Най-добре се прибирай — подкани го милата му колежка. — Ще поговорим по-късно.

Габриел прокара още веднъж приятно хладния плат по челото си, не схващаше напълно какво има предвид Миа.

— За какво? — промърмори той и я погледна.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Знам, че е трудно, но трябва да разберем.

— Какво? — почуди се Габриел.

— Откъде го има.

— Откъде го има ли?

— Къде е намерил видеоклипа. Твоят приятел. Скункс. Наложително е да научим възможно най-скоро.

— Да — кимна Габриел, макар да беше наясно, че е невъзможно.

Скункс бе изплувал от сенките и изчезнал също толкова бързо, колкото и се бе появил. Мина много време, откакто двамата бяха близки приятели, но Габриел знаеше едно със сигурност: Скункс ненавижда всяка власт и никой не умее по-добре от него да заличава следите си в мрежата. Нито щеше да им сътрудничи по какъвто и да било начин, нито Габриел имаше представа как да го намери.

— Мунк ти поръча такси, чака те долу. Поспи малко, ще поговорим след няколко часа.

Миа му се усмихна и отново ласкаво постави ръка на рамото му.

— Да те изпратя ли до долу?

— Не, добре съм — надигна се момчето.

— Хубаво. — Тя го погали по гърба. — Обади се, когато се събудиш.

— Добре — кимна объркано Габриел, взе си якето от коридора и слезе с асансьора до таксито, което го чакаше отвън.

Къри отпи глътка кафе, в това време Миа се върна в заседателната зала и седна.

— Всичко наред ли е? — осведоми се Мунк.

— Ще се оправи — увери го тя.

— Добре. — Началникът на отдела сякаш не знаеше какво друго да каже.

Според информацията, достигнала до Къри, Мунк и Миа бяха тук от снощи и на почти петдесет и пет годишния следовател липсата на сън наистина му личеше. Застанал до проектора, Мунк преглътна прозявката си и си разтърка брадичката.

— Ъъ, да — промърмори той, но не продължи.

Къри го разбираше. Спа у Миа на дюшек върху пода, след като изпи почти половин шише уиски. Направи стотина опита да се обади на Сюнива — без успех — и накрая се предаде, остави се на алкохола. Изпадна в несвяст и едва чу телефона, който се раззвъня в три часа.

Вече бе напълно изтрезнял, поне така се чувстваше, и в жилите му се смесваха почуда и ненавист. Кой извратен идиот прави такива неща? Да затвори момиче в гигантска клетка. И да я държи там в продължение на месеци. Принуждава я да пълзи в голямо колело за светлина. За храна. Гневът все повече завладяваше тялото му и не го свърташе на едно място, докато Мунк продължаваше да търси точните думи там, до проектора, с вид на човек, готов да даде всичко на света, за да отпусна глава върху възглавница.

Къри се смяташе за изключително корав, но дори и той не знаеше къде да се дene първия път, когато видеото тръгна на екрана — мракът, бавно отстъпил пред светлината, ненадейно изникналото ужасено лице на изнемошялата Камила Грийн.

— Има ли въпроси? — попита Мунк, след като изгледаха клипа. — Преди да анализираме видяното.

Огледа присъстващите, но никой не продумваше.

Всъщност нямаше причина да задават въпроси. Всички видяха едно и също нещо. Къри отпи от кафето и се опита да не позволи на надигащата се в тялото му ярост да вземе връх.

— Миа? — Мунк предостави мястото си до проектора на тъмнокосата си колежка — тя сякаш изобщо не бе засегната от липсата на сън.

— Така. — Миа натисна един бутон. — Навярно някои от вас искат да изгледат филма повече от веднъж — възможно е, разбира се, на сървър е качено копие, но сега ще обърнем внимание на детайлите. Както видяхте, трае около минута. Извадихме отделни кадри и забелязахме подробности, които ни бяха убегнали, но според нас е важно да се осмислят.

Миа го впечатли. Къри, естествено, таеше уважение към нея от край време, в това нямаше съмнение, но сега наистина видя какво означава да потиснеш чувствата си и да извадиш на преден план полицая у себе си. Когато им показваше кадрите на екрана, прозираше остротата на ума ѝ.

— Защо Камила е била толкова слаба, когато са я открили? Вече знаем. Защо е имала мазоли и синини по коленете? Знаем. И не на последно място: защо аутопсията показва, че стомахът ѝ съдържа само храна за животни. И това знаем. Можем да зачеркнем всички тези въпроси. За някои от вас навярно е трудно да проумеят какво се е случило, на какво сме свидетели, но аз избирам да гледам от положителната страна. Колкото повече знаем, толкова по-лесно ще хванем този изверг или тези изверги. Не е ли така?

На Къри не му беше ясно защо Миа държи подобна реч, всичко това бе очевидно, но след

малко разбра, че думите ѝ са насочени към Юлва, новата. Първоначално имаше вид на човек, който всеки момент ще припадне, но сега се бе поуспокоила.

— Добре — поде Миа и за момент се умисли, после заговори отново. — Знаем два факта. Първо: Камила Грийн е била затворена в мазе. Била е принудена да живее като животно. Навярно в продължение на няколко месеца. Второ: в някакъв момент извършителят — или извършителите — са я убили, принесли са я в жертва чрез своеобразен ритуал.

Миа отново натисна бутона, после още веднъж, редувайки две снимки: Камила в подземие и на поляната в гората.

— И така, първият въпрос е какви са подбудите? Има ли връзка, един и същ ли е мотивът. Разбирате ли?

Погледна присъстващите, но никой не отговори, затова просто продължи.

— За едно и също престъпление ли става въпрос? Камила е затворена в мазе, отнасяли са се с нея като с животно. Няколко месеца по-късно Камила се появява гола, положена наред пентаграма от свещи. Мотивът същият ли е? Има ли логическа връзка?

Отново насочи поглед към аудиторията и Къри изведнъж осъзна защо красивата следователка не изглежда уморена като Мунк, който като че ли всеки момент щеше да се строполи. Имаше нещо в кръвта ѝ. Къри изпитваше угризения. Беше така мила да го остави да рухне на дивана и не беше нарочно, стана, без да иска — нямаше как да не забележи белите шишенца в боклука под умивалника в банята. Хапчетата.

Къри отпи от кафето и реши да не мисли за това. Миа е възрастен човек. Животът си е неин. Да прави каквото си иска, той само се надяваше да не се сгромоляса на подиума пред тях, понеже думите извираха от устата ѝ почти несвързано, а и установи, че не само той с мъка следи мисълта ѝ.

— Не казвам, че не е така — продължаваше Миа, — но трябва да си задаваме въпроси. Защо я е държал за заложница? Защо я е оставил гола в гората? За едно и също престъпление ли се касае? Мотивът същият ли е?

Тъмнокосата следователка се повтаряше.

— Да, добре, това във всеки случай бе първата ми мисъл. Трябва да го имаме предвид.

— А какво е твоето мнение, Миа? — попита Ким Колсъо, първи той отвори уста.

— Не знам — отвърна Миа и се замисли, преди да подеме отново. — Но не изглежда ли странно? Не виждам логиката. Разбирам, че за някои от вас е още рано, но...

Къри съобрази, че повечето му колеги също започват да забелязват. Тя не беше съвсем на себе си. Имаше нещо — Къри не съумяваше да го определи — но със сигурност беше взела нещо, което я поддържаше на много по-високи обороти от обикновено.

— Не виждам причина — поде Ким Колсъо. — Защо да са две различни престъпления? Два различни мотива? Говорим за ненормален изрод. Ненормални изроди. Някой е изпитал наслада от това, да я държи в плен. Някой се е възбудил да я гледа гола, да я души, да разпръсне пера под тялото ѝ и да го обгради със свещи. Не намирам разликата.

— Може и да си прав — рече Миа и пак се замисли. — Но тук има нещо, нещо особено, аз просто...

Тя се почеса по главата и отпи от бутилката вода на масата пред нея.

— Хубаво, да оставим това. Имайте го предвид, ако може да помогне на някого. Страшно много други въпроси стоят за разглеждане, така че този сигурно само ви обърква. Не се занимавайте с него. — Тя щракна бутона още няколко пъти. — Обърнете внимание на колелото. Прилича на колело за хамстери, но в по-голям размер. Не ми се вярва да може да

се купи от магазин или греша? Дали някой го е направил специално? Дали не е например от някой цирк? Колелото. Трябва да разберем.

Нова снимка.

— Надписът на стената зад нея. *Избраницата*. Защо? В смисъл защо Камила? Защо именно тя е избраницата.

Нова снимка.

— Клипът. Говоря за самия клип. Защо са я заснели? За лично ползване ли? Все пак е намерен на сървър. Дали е споделен с някого? Дали това е причината да я държат в плен? За да я снимат? И после да показват видеото?

Пак отпи от водата. Вече беше очевидно. Не спираше да говори, а очите ѝ бяха големи като чинии.

— Надявам се да научим, когато Габриел се събуди и се свържем с този...

Тя погледна към Мунк, толкова омаломощен, че за първи път, откакто го познаваха, не прекъсна съвещанието нито веднъж, за да отиде да пуши.

— Скункс — промърмори той.

— Точно така — кимна Миа и продължи. — Има, разбира се, още много въпроси, но технически погледнато, това е най-важното: Откъде се е взело колелото? Защо „избраницата“? Такава ли е била? Или само е търсен... ефект. Но ако е така, ако е *вярно*, защо? Защо точно Камила Грийн е избраницата? И...

Изгуби си мисълта, ала Къри ѝ помогна.

— Самият видеоклип.

— Да, точно така, благодаря, Йон. Клипът. Защо е заснет? Защо се намира на сървър? Не е ли малко рисковано — да се съхранява и да се разпространява подобно нещо?

Миа се усмихна, затъкна косата си зад ухото и погледна присъстващите.

— Има ли въпроси, или забележки дотук?

Трябваше да постии малко, Миа, помисли си Къри, но не го изрече на глас.

Юлва колебливо вдигна ръка. Видимо се бе посъзвела от първоначалния шок.

— Каза, че... сте открили нещо?

— Точно така, благодаря. — Миа бързо се приближи към макбука и отвори предварително подготвен файл. — Ще ви пусна откъс от видеозаписа. Приблизително на четирийсетата секунда. Да видим дали ще забележите.

Тя натисна клавиш на компютъра и ето че седемнайсетгодишната девойка отново оживя на стената пред очите им. Камила Грийн. Бе изскочила от колелото и седеше, коленичила на пода. Пред купчинка гранули. Ръцете ѝ усърдно се стремяха да заграбят колкото е възможно повече. Преди светлината да угасне. Затова ли се тресеше така — нямаше време? Или просто беше толкова гладна?

Храна за животни, Боже мой.

Дяволска работа.

— Видяхте ли това? — нетърпеливо попита Миа и погледна колегите си след края на краткия откъс.

Къри се огледа, но всички само клатеха глава, с изключение на Мунк — той едва държеше очите си отворени, но естествено, знаеше за какво говори тя.

— Добре — продължи Миа. — Ще го пусна още веднъж и този път се опитайте да не гледате Камила на предния план. Знаем, че е трудно, но все едно не е там. Дръжте под око стената зад колелото. Долу в десния ъгъл.

Тя отново натисна бутона на макбука и краткият клип започна отначало. Къри се постара да спази указанията ѝ — да откъсне очи от малкото, слабо момиче на колене на преден план. И изведнъж го видя.

— Shit! — изруга Юлва до него.

— Господи! — промърмори Ким Колсъ.

— Точно така — кимна Миа, почти триумфално, когато откъсът свърши.

Холгер Мунк бавно се надигна от стола като мечка, която не е спала зимен сън. Очевидно силите му бяха на привършване, не му оставаха много.

— Чудесно — прозина се той, толкова изтощен, че се затрудняваше да си облече палтото. — Но сега трябва да си почина. Ще се видим за съвещание довечера. Да кажем в шест или може би... да, въ... добре.

Възпълният началник си вдигна качулката, заклатушка се през помещението и се изгуби в коридора, без да затвори вратата след себе си.

Мириам Мунк се чувстваше слаба. Надяваше се да мине — всичко, от което се опитваше да стои настрана — но през последните дни единствената ѝ мисъл бе за него. Лицето. *Зиги*. И ето че седи в кафене в квартал „Грюнерлъока“ със смесица от гъделичкащо очакване и угризения. Тайно място за срещи. Място, където нямаше обичай да се отбива. Тук никой познат няма да изникне неочаквано. Марион пак беше при баба си и Ролф — за това Мириам Мунк не изпитваше вина, момиченцето обичаше да ходи при баба, положението с Юханес беше по-зле.

Една сутрин преди няколко дни замалко щеше да се изтърве. Ненавиждаше нечестността. Потайността. Трябваше да каже нещо. Как се чувства. Лежаха в леглото, и двамата се бяха събудили рано, Марион все още не бе станала и Мириам изведнъж си помисли: *трябва да кажа нещо сега*, но тогава телефонът му иззвъня, *дали не може да дойде малко по-рано*, и моментът отлетя.

Мириам поръча още една чаша чай и се върна на масата. И четвърт. Закъсняваше. Тя, естествено, бе подранила, нетърпелива като ученичка преди първа среща — в трамвая я полазиха тръпчици, не я свърташе на едно място и ето, от известно време вече седеше тук, смутена. Сякаш всички виждаха, че е сама и очаква някого, а не ѝ е позволено. Мириам взе вестник, за да има какво да прави, зад какво да се скрие, и разлисти страниците, без да обръща внимание на съдържанието им.

Момичето в гората, естествено. Това беше основната тема. Намерили я гола, в неестествена поза, жертва на ритуал или нещо такова, в гората, в най-външната част на полуостров Хюрюмлане. Камила — така се казваше. Камила Грийн. Живяла в дом за младежи. Мириам остави вестника. Не можеше да понесе мисълта за убитото момиче. Беше твърде жестоко. Страниците гъмжаха от подробности от горе до долу, не издържаше. Бе твърде уязвима. Седнала така, се чувстваше почти прозрачна.

Това бе причината да избяга от къщи на рождения ден на Марион. Татко. Понеже са намерили момичето. Сега се почувства виновна — за всички години, през които се отнасяше зле с него. Обвиняваше го за развода. Голо момиче и пера и свещи на земята в гората. Не е за чудене, че му се налагаше да отсъства. Ето, сега наистина се почувства слаба. Мириам стана и си поръча бира вместо чай, рядко пиеше следобед, но сега имаше нужда. Трябваше да си поуспокои нервите.

Изпи още една бира, преди той най-сетне да дойде — накрая Мириам малко му се ядоса, всъщност се чудеше дали да не си тръгне, но раздразнението ѝ мигом се изпари, когато ласкавата му усмивка се промъкна през вратата и той се отпусна на стола срещу нея.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Зиги.

— Не се притеснявай — усмихна се Мириам.

— Благодаря, съжалявам. Бира ли ще прием? Искаш ли още една?

Мириам се поколеба. Три бири толкова рано следобед. Имаше уговорка да вземе Марион преди часа ѝ за сън. Но шестгодишното момиченце със сигурност нямаше да има нищо против да остане при баба си. А Юханес, естествено, щеше да работи до късно.

— Защо не? — отново се усмихна тя.

Зиги отиде на бара да поръча.

Отново я налегнаха угризения.

Какво всъщност прави тук?

Нали е щастлива. Не е ли?

Юханес, Марион и тя. Мириам никога не си бе представлява нещо различно. Дори не ѝ бе хрумвало. Допреди... да, допреди шест седмици. Оттогава не ѝ излизаше от ума.

Зиги внимателно сложи двете бири на масата и седна.

— Извинявай, че се забавих толкова много. Сестра ми се обади, семейни работи, няма да те отегчавам с тях.

— Не ме отегчаваш, с удоволствие ще те изслушам. — Мириам отпи от бирата.

— Сигурна ли си? — изненада се Зиги.

— Напълно — усмихна се Мириам. — Все пак трябва да си говорим за нещо.

Тя му смигна и младото момче отвърна на усмивката ѝ. Малка шегичка между тях. Това беше хубавото. Така общуваха, откакто се запознаха. Никога не се възцаряваше тишина.

— Какво? — подсмихна се Зиги и я погледна.

— Нищо — засмя се Мириам.

— Кажу ми, де! — подхвърли закачливо младежът.

— Честно. Няма нищо. Разкажи ми за сестра си. Нещо лошо ли се е случило? А колко братя и сестри имаш всъщност?

Той я погледна изпитателно. Облегна се назад и впери поглед в Мириам, сякаш се замисля за нещо. Преценяваше я.

— Не знаеш кой съм, нали? — попита той.

— Как така? Знам, естествено — възрази Мириам.

— Не, не в този смисъл — продължи Зиги. — Не знаеш кои са родителите ми. Наистина не знаеш.

Тя не схващаше за какво говори.

— Ами ти никога не си разказвал за тях. Не че аз... Така стоят нещата, че... Беше необходимо да... Искам да кажа — нали ние тъкмо...

Мириам се заплете в думите си и се почувства неловко.

— Не това имах предвид — подсмихна се Зиги. — И аз самият не знам какво точно искам... Тоест какво искаш ти. Знам какво искам аз.

— И какво искаш? — Мириам не смееше да го погледне.

— Мисля, че си наясно — отново се подсмихна той и сложи ръката си върху нейната.

Тя обърна длан и погали пръстите му. Тогава вратата в дъното неочаквано се отвори и Мириам инстинктивно дръпна ръката си, макар че лицето на влезлия не ѝ беше познато.

— Съжалявам — извини се Зиги. — Не исках да се почувстваш неудобно заради мен.

— Не, не, не е заради теб, просто... знаеш как е.

Мириам го погледна. Зиги ѝ отвърна с кимване, показа ѝ, че я разбира напълно. За това разговаряха онази нощ в неговия апартамент. Не, грешеше. Той вече я бе уверил, че не е проблем. Дъщеричката ѝ.

— И така: семейството ти — каза Мириам, за да смени темата.

— Ти сериозно ли?

— Сериозно какво?

— Не знаеш кое е семейството ми.

Мириам навярно изглеждаше като въпросителен знак, защото момчето се засмя.

— Имаш сестра — поде тя. — Знам само това. Не си ми казвал повече. Трябва ли да се срамувам от нещо? Толкова ли бях пияна онази нощ? Да не би да си казал нещо, което да не

съм разбрала?

— Да се срамуваш? Боже мой, не, и за мен е облекчение, впрочем не ми се случва често някой да не знае за семейството ми. Да пием за това!

Мириам наистина изгаряше от любопитство — очевидно нещо ѝ се бе изплъзнало.

— Сега ще трябва да ми кажеш — засмя се тя.

— Не е страшно — успокой я Зиги. — Дори е много приятно да не ме свързват с тях. Както споменах, струва ми се, че е за първи път.

Той отново вдигна бирата си за наздравица.

— Бих искала да знам всичко — призна Мириам. — Честно казано, постоянно мисля за теб.

Не можеше да повярва, че изрича последното. Навярно заради алкохола. Пак се смути, но ѝ беше все едно.

— И аз бих искал да знам всичко за теб. — Зиги леко се приведе над масата към нея. — И също мисля за теб. Сигурно не бива и нямам представа какво ще правим, но това е положението.

Сърцето ѝ заби силно под пуловера, когато той ѝ се усмихна и отново я погали по ръката ѝ.

Дявол да те вземе, Мириам!

Какво правиш?

Тайна среща?

В кафене в „Грюнерлъока“?

С момче, което почти не познаваш?

— И кое е това твое тайнствено семейство? — попита засрамено тя, като пак смени темата, за да им бъде малко по-лесно.

— Какво знаеш за мен? — Зиги пак се облегна назад.

— Казваш се Симонсен — отвърна Мириам.

— Именно.

— О! — възкликна тя.

— Аз съм Зиги Симонсен.

Започна бавно да ѝ просветва. Симонсен?

— Не са ме кръстили Зиги, да го кажем така — обясни младежът. — Йон-Сигвар. Това име са ми дали. Трябвало е да се казвам Сигвар, разбира се. Както е при всички поколения.

Усмихна ѝ се под тъмния си бретон.

— Карл-Сигвар Симонсен?

Зиги кимна.

— Той ли е баща ти? Богаташът?

— Мда — потвърди Зиги.

— Съжалявам — промърмори с лека усмивка Мириам.

— Съжаляваш? Защо, по дяволите, ще съжаляваш? Почитания!

Младежът вдигна бирата си към нея.

— Не чета списание „Се-о-Хьор“ — извини се тя. — И за жалост, твърде малко вестници.

— Хей, казах ти: много се радвам — засмя се момчето. — Щастлив съм, че пред теб мога да бъда себе си, а не...

Той потъна в мислите си, сякаш нещо му тежеше, светлият му, ясен поглед се изпълни с

непознат за нея мрак.

— Син на милиардер? — пошегува се Мириам, за да разведри атмосферата. — Значи съм ударила джакпота.

Той се опомни. Усмихна се и впи в нея красивите си сини очи.

— Това каквото си мисля ли означава?

— Какво?

— Ще го направим ли?

— Какво да направим? — предпазливо попита Мириам, макар и отлично да знаеше какво има предвид хубавото момче.

— Ти и аз — ръката му отново се пресегна към нейната. — Ще опитаме ли? Ще се осмелим ли?

Този път Мириам не се дръпна. Прекрасната му ръка докосна нейната.

— Мисля, че имам нужда от още една бира — отвърна плахо тя.

— Лунен лъч! — нахили се мъжът на вратата. — Чудех се кога ще дойдеш. Очаквах да се появиш, след като видях снимката във вестниците. Влез, влез.

Миа Крюгер прекрачи прага и последва слабия мъж с конска опашка в апартамента.

— Не е нужно да се събуваш, тук не държим на това. Нещо за пиене? Или нещо друго?

Миа знаеше за какво намеква. В малкото жилище тегнеше миризма на марихуана.

— Извинявай за безпорядъка. Рядко имам гости, предпочитам да стоя сам.

— Не се безпокой — усмихна се Миа, премести купчина вещи от края на дивана и седна там.

— Добре, добре. — Мъжът с конска опашка се отпусна с усмивка на стола срещу нея. — Нищо ли не мога да ти предложа? — протегна ръце към масата. — Получих чудесна стока от Афганистан. От самия извор. Забранена е в трийсет страни, хе-хе, но все пак е добра. Мека като масло. Тук някъде имам и нещичко от Мароко, ако предпочиташ по-спокойно пътуване. Сигурна ли си, че не мога да те изкуша?

Себастиан Ларшен ѝ се усмихна. Тя се изненада, че отговори веднага на запитването ѝ. Не обичаше посещения, но точно сега очевидно много се радваше да я види.

— Не, благодаря. Не докосвам дрога, знаеш — отвърна с усмивка Миа и я усети насериозно.

Нуждата от сън.

— Твоя воля. Но нали не възразяваш аз да се нагостя?

— Както искаш — сви рамене Миа.

Себастиан Ларшен. Социален антрополог. Бивш преподавател в Университета в Осло. Блестящ ум, бързо се бе издигнал в йерархията, докато не го изхвърлиха, задето продавал марихуана на студентите. Миа го беше използвала за някои предишни случаи, но постепенно от ръководство ѝ отказаха окончателно. Полицията не искаше да я свързват със Себастиан Ларшен и тя добре ги разбираше — миризмата в дома му и усмивката на устата му бяха очевидна причина.

— Мина невероятно много време, Лунен лъч. Радвам се да те видя! — не спираше да се усмихва той. — Мислех, че съвсем сте ме забравили.

— Беше доста напрегнато. — Миа пак усети умората.

Мунк ѝ бе наредил строго: *отдъхни си малко*, но тя не успя да приспи тялото си. Предпочете да вземе забранените таблетки и да остане будна.

Откакто намериха Камила, Миа си мислеше за Себастиан Ларшен. Окултното. Ритуали. Не познаваше човек, който да разбира от тези неща повече от мъжа срещу нея.

Той си имаше собствен блог — така преживяваше, след като го изритаха. Конспиративни теории. Общо взето с това се занимаваше. Тя го следеше, не постоянно, но влиза няколко пъти. *Нови доказателства: американците не са стъпвали на Луната. Зона 51: Свидетели: „видяхме извънземните“*. Такива неща.

— Сигурна ли си? — попита Ларшен и дръпна от бонга пред себе си. — От самия извор, имам си човек в Непал.

— Не, благодаря — отново поклати глава Миа.

— Както желаш — усмихна се мъжът с конска опашка и издишайки, изпълни помещението с дим.

Секти. И окултното.

Това бе областта, спечелила му място в университета. Беше голям авторитет. Обиколи света, за да чете лекции. Докато не стана известна слабостта му или по-точно казано, либералното му отношение към тези субстанции.

— Знаеш защо съм тук, нали? — попита Миа, а очите ѝ се затваряха.

Пъхна ръка в джоба си и напипа белите хапченца, които биха ѝ дали още малко енергия, ако вземе едно, но не го направи. Стига. Налагаше се скоро да поспи.

— Разбира се — потвърди Себастиан и я погледна сериозно. — Всъщност се радвам, че си тук. Надявах се да дойдеш.

— Какво мислиш?

— За снимките във вестника ли?

Миа кимна.

Себастиан Ларшен прокара ръка през косата си и я подръпна.

— Хм... как да кажа, не е лесно да се прецени от снимка във вестника. Имаш ли още нещо за мен?

— Може би — отвърна Миа. — Но първо ти трябва да ми дадеш нещо?

— Значи вече не ми се доверяваш?

Миа се подсмихна и посочи бонга с глава.

— Ти би ли?

Ларшен се засмя.

— Виждам, виждам. Окей.

Отиде да седне на бюрото с компютъра и написа адреса в лентата на браузъра.

— Интересно е, трябва да призная.

Той намери снимката от вестниците. Горската пръст. Пера. Петоъгълник от свещи.

— Това, разбира се, е пентаграма, но вече ти е ясно — отбеляза Ларшен и погледна към Миа.

Тя кимна.

— Сега забелязвам перата. — Той отново обърна поглед към екрана — но подредбата на свещите е известна — пентаграма — мнозина я използват, съществува от хилядолетия. Ако обаче искаш да ти помогна, ще трябва да ми дадеш малко повече информация.

Миа виждаше любопитството му. У него се беше събудил социалният антрополог, но тя все още не бе убедена, че е разумно да му покаже снимките, които носеше в чантата си. Камила Грийн. Голото ѝ тяло, наложено върху изображението пред тях.

— А днес?

Беше преуморена. Премигваше, за да задържи погледа си върху екрана.

— В смисъл?

— Пентаграмата. Да кажем, че се касае за ритуал. Кой днес извършва такива обреди?

— Откъде да започна?

— От най-същественото — отвърна Миа.

— Значи не разполагаш с друго, което да ми покажеш?

— Ако трябва да посочиш някого, съвсем спонтанно, изхождайки от тази снимка, кой ще е той? — попита Миа, без да обръща внимание на любопитството му.

Ларшен пощрака на клавиатурата и отвори друг сайт.

— О.Т.О. — Той посочи екрана.

— Какво? — не схвана Миа.

— Ordo Templi Orientis.

— Какво е това?

— „Прави каквото искаш“ да бъде целият Закон. Любов е законът, любов, подвластна на воля.

— Не те разбирам. Какво каза?

— Ordo Templi Orientis — повтори Ларшен. — Основан е през 1895 г. като тамплиерски орден, скъсали са с църквата. Запозната ли си с Алистър Кроули?

— Да — потвърди Миа.

— Телемското учение?

— Не съвсем.

— Сатанизма?

— Да, разбира се.

— Както споменах, О.Т.О. е основан през 1895 и според мнозина човекът зад него е Алистър Кроули, но не е така. Алистър Кроули не се е присъединил преди 1904, когато...

— Какво каза преди това?

— Моля?

— Телемското учение.

— „Прави каквото искаш“ — повтори Ларшен, извърщайки се към нея.

— Какво означава това?

— Според теб какво означава?

— Не знам.

— Не забравяй, че Църквата по онова време... — започна Ларшен, но Миа нямаше сили за цяла лекция.

— Накратко.

Ларшен я погледна и поклати глава.

— Ти попита — засегна се той.

— Извинявай, Себастиан. — Миа положи ръка на рамото му. — Денят беше дълъг. Какво казваше за тази организация...

— Ordo Templi Orientis — кимна Ларшен.

— Действа тук, в Норвегия?

— О, да, преживява разцвет. Имат си сенат, учреден през 2008 г. Имат ложи в поголемите градове. През последните години най-застъпен е в Берген и Тронхайм.

— И живеят според това... телемско учение?

— Прави каквото искаш — това е законът — уточни Ларшен.

— И какво означава?

Той се обърна и се подсмихна.

— Какво мислиш, че означава, Миа? *Прави каквото искаш.*

— Просветли ме.

— Правото на индивида. Съпротива срещу властта на обществото. Срещу повелите на Църквата. Срещу нормалните морални, етични норми, които са ни наложени.

— Тоест?

— Стига, Миа! Слушаш ли ме изобщо?

Ларшен я изгледа, поклащайки глава, и тя знаеше какво има предвид. Току-що бе взел незаконно притежавани кой знае откъде вещества, но въпреки това умът му работеше по-добре от нейния.

Тя пхна ръка в джоба на якето си.

Още едно хапче?

Да събуди ума си?

Не, трябва да поспи. Тялото ѝ вече не издържа. Наложително е скоро да си почине.

— Слушам те, разбира се — смотолеви Миа и впи поглед в екрана. — О.Т.О. Сатанизъм.

Телемско учение. Прави каквото искаш. Днес процъфтява в Норвегия.

— Естествено, извършват ритуали както всички други секти — продължи Ларшен. —

Говорил съм с някои от тях, със стари членове и да... става въпрос за доста сериозни работи.

— Като например?

— Ами как да кажа... Откъде да започна?

— Откъдето и да е.

— Сексуални магии. Жертвени обреди. Отскубни се от обществото. Отдай тялото си.

Отдай душата си. Освободи се.

— Сексуални магии ли?

Ларшен се подсмихна.

— Мда.

— Какво ще рече това?

— Ами ако някой от сенаторите поиска да се съблечеш гола и да се посветиш в телемското учение пред старци с кози маски, трябва да го направиш.

— Сенатори ли?

— Да, не е ли интересно? — изгледа я Ларшен. — Всички тези секти, които заявяват, че целта им е освобождаване от строгия контрол на социума, заимстват точно същите роли.

Обещават ти свобода, но тук свобода няма, естествено, започваш от дъното, както винаги. Президент, сенатор, винаги има някой по-висш и някой по-нисш от теб, нали?

— Да се върнем към О.Т.О. — припомни Миа, която усещаше, че скоро силите ѝ съвсем ще секнат.

— Ordo Templi Orientis. Малцина знаят, но те са сред нас. Днес.

— Мислиш ли, че това е техният почерк? — попита Миа, като посочи екрана.

— Много е рано да се каже — отвърна Ларшен. — Нямаше ли да ми покажеш нещо?

— Значи Ordo Templi Orientis. Кой друг?

— Изборът е богат.

Ларшен ѝ отвори друг сайт на екрана. „Гугъл Мапс“. Въведе адрес и се облегна назад.

— Какво виждаме?

— Двореца.

— В смисъл?

— Това е норвежкият кралски дворец. — Той уголеми дребното изображение. — А това е „Парквайен“. Нали знаеш къде е „Парквайен“?

Миа го погледна въпросително. Знаеше, естествено. Една от най-скъпите улици в Норвегия, в сърцето на Осло, там се намираше резиденцията на министър-председателя и не едно посолство.

— Накъде биеш?

— Тези общества имат къщи на „Парквайен“. — Ларшен цъкна още няколко пъти. —

При това точно зад двореца. Норвежкият друидски орден.

— Друидски какво?

— Именно. Адрес на „Парквайен“.

Ларшен отново кликна.

— Орден на рицарите тамплиери. Адрес на „Парквайен“.

— И всички тези... искам да кажа... пентаграмата?

Миа бе на предела на силите си. Още веднъж се поколеба дали да не вземе от таблетките в джоба си, но се отказа. Имаше нужда от сън.

— Не, не твърдя това. Искам да кажа, че наред с О.Т.О. най-вероятната секта е тази, в която членува шефът ти.

— Мунк?

Ларшен се засмя.

— Не, не Мунк, едва ли би се чувствал на място там.

— Тогава кой?

Ларшен отвори поредния сайт.

— Микелсон. — Слабият мъж посочи екрана.

— Микелсон?

— Мда. Рикард Микелсон — кимна Ларшен. — Член е на Норвежкия масонски орден.

Миа се ободри.

— Масони?

— О, да. Обожават пентаграмата. Толкова им се иска да изглеждат като опора на обществото и като поклонници на Исус Христос, но... хе-хе... Видя ли видеото, в което великите магистри от 33-та степен, облечени в плащове и със стърчащи членове, принасят в жертва козел?

— Не — отвърна Миа.

Вече не знаеше какво да мисли. Дали Ларшен все още бе под влиянието на непалските наркотици, или говореше като университетски учен?

— Микелсон е масон — кимаше Ларшен. — Както и, как да кажа, де що има политици и водещи финансови фигури в страната. Масони, Миа. Възрастни мъже, които извършват ритуали. Държат се за ръце. Предрешават се. Пият кръв от сребърна купа. Колко сме наивни! Вярваш ли наистина, че Стуртингът управлява страната? Или се вземат решения на правителствени срещи? Сериозно, Миа!? Ало!?

Ларшен се пресегна към бонга на масата и отново го запали.

— Себастиан. — Миа впи сериозен поглед в дребничкия, слаб мъж.

— Да?

— Ще ти покажа нещо. Естествено, нямам право, но все пак ще го направя.

— Аха?

Изглеждаше малко притеснен.

— Нужно е да ми кажеш точно какво мислиш.

— Да, разбира се.

— Благодарна съм за това, което ми показа, и ще го разгледам по-подробно, но сега ми трябва нещо конкретно. Става ли?

Миа се изправи, излезе в коридора и взе папката от чантата си. Върна се в разхвърляната стая и седна на табуретката срещу Ларшен, развълнуван като дете какво ще му покаже тя.

— Пентаграмата.

— Да — кимна Ларшен.

— Искам да ми кажеш какво означава едно нещо.

Миа отвори папката и видя как очите му се разшириха, когато постави снимката на

Камила Грийн върху масата пред него.

— Мамка му!

— Точно — кимна Миа. — И ще бъда ясна, Себастиан: ако обелиш и дума за това в блога си или някъде другаде — че си видял тази снимка... не знам...

— Разбирам — отвърна сериозно Ларшен и тя видя, че е искрен.

— Искам да знам нещо — повтори Миа.

— Какво?

— Това има някаква символика, нали?

— Кое? — попита той.

— Нали не е случайно? Подредбата на свещите?

— О, не, не. Пентаграмата е... важна за тези, които вярват в това, тя е...

Миа усети, че силите ѝ съвсем скоро ще свършат. По-рано днес видя как Мунк излиза от съвещателната зала, залитайки, в почти безпомощно състояние, и самата тя се чувстваше общо взето по същия начин.

— И какво означава?

— Кое какво означава?

— Символът. Тези точки.

— Пентаграмата ли?

— Да.

— Ами има стандартна интерпретация — прокашля се Ларшен.

Едно е да си специалист в теорията, но сега се бе изправил пред действителността. Снимка на голо седемнайсетгодишно момиче върху постеля от пера в центъра на петогълник от свещи. Без съмнение се насилваше да я гледа.

— Да кажем, че не знам нищо — предложи Миа. — Обясни ми.

— Добре — нервно кимна той. — Както се разбира от името, пентаграмата има пет лъча. И всеки символизира нещо.

— Какво?

— Традиционната интерпретация е съвсем стандартна. Да започна ли от горе надолу, по посока на часовниковата стрелка?

Телефонът ѝ започна да вибрира. Миа го повдигна, но не видя ясно името на дисплея. Ким Колсъо. Натисна червения бутон и прибра апарата в джоба си.

— Върхът символизира душата — посочи Себастиан. — *Spirit* — повечето е на английски, тъй че трябва аз да превеждам, ако...

— Продължавай.

— Другите точки са вода, огън, земя и въздух.

— Душа, вода, огън, земя, въздух?

— Да.

— Добре, чудесно. Благодаря, Себастиан.

Миа взе снимката от масата и понечи да я прибере в папката, но кокалестата му ръка я спря.

— Но това е само, как да кажа, стандартно тълкуване. Детинско познание.

— В смисъл?

— Има и по-дълбоко значение.

— Така ли?

Ларшен отново се взря в снимката.

— Ръцете ѝ — колебливо подхвана той. — Разположението им. Не може да е случайно.

— Какво е дълбокото значение? — попита Миа.

— Моля?

— Това, което не е детинско познание.

— Раждане, девойка, майка, закон, смърт — изброи тихо Ларшен, без да откъсва очи от снимката.

Миа се прозина. Трябваше бързо да се прибере вкъщи.

— И виж как са разположени ръцете ѝ — продължи той.

— Какво показват според теб?

— Раждане. И майка — отговори сериозно слабият мъж. Миа измъкна телефона си от джоба и набра номера на таксиметровата централа.

— Благодаря ти, Себастиан.

— Няма начин да е съвпадение.

Миа се усмихна и прибра снимката в чантата си.

— Не мога ли да я задържа?

— Не.

— Позволено ми е да попитам — смигна Ларшен.

Миа стана. Вече фокусираше с мъка. Сън. Крайно време беше.

— Раждане и майка — повтори със сериозен тон Ларшен. — Натам сочат ръцете ѝ.

— Благодаря, Себастиан — повтори Миа.

Тя се запрепъва надолу по стълбите и се строполи в таксито, което я чакаше.

Мириам Мунк имаше странното чувство, че тялото ѝ е изгубило естествената си цялост.

Продължиха, отидоха на няколко различни места, Марион щеше да преспи при баба си и разбира се, страшно се зарадва. От Юханес не получи отговор, всъщност се опита да му се обади с надеждата той да се втурне да я спаси или да направи нещо, да ѝ даде някакъв отговор — че въпреки всичко остават заедно, но той не вдигна телефона, не отговори на съобщенията ѝ и най-накрая Мириам разбра, че отношенията им в някакъв смисъл са приключили.

Погледна към намаляващото съдържание на халбата. Отвън Зиги говореше по телефона. Мириам Мунк не успяваше да се въздържа да не му хвърля скришни погледи през прозореца — как стои на тротоара и жестикулира с усмивка на уста — и дори само видът му я стравяше и радваше. Отиде на бара и поръча две бири, а в този момент Зиги се зададе усмихнат.

— Още ли оставаме? — смигна той. — Няма ли да се преместим другаде?

— Какво ще пиеш?

— Ами същото и за мен — сви рамене красивото момче.

— Сигурно трябва да се прибиращ? — Мириам занесе бирите на масата.

— Изобщо не трябва. А ти?

— Не — отвърна решително тя и лекичко чукна чашата си о неговата.

Спокойно заведение с тиха музика и приглушена светлина, и сепарета, където да се скрият. Мириам плъзна ръка по масата и усети как топлите му пръсти се сплитат с нейните.

— Важен ли беше разговорът?

— Просто Якоб.

— Кой е Якоб?

— Запознахте се — усмихна се Зиги.

— Sorry — изкикоти се тя над ръба на халбата.

— Ами да — засмя се той. — На купона у Юлие. С кръгли очила. Обича хубавите дрешки.

— О, да, разбира се — припомни си Миа.

Момчето, направило непохватен опит да флиртува с нея, преди да разбере, че има дъщеря.

— Значи според теб ние трябва да... — той колебливо я погали по бузата.

— Да, Йон-Сигвар — кимна Миа. — Според мен трябва. Естествено, ако си съгласен.

Той се засмя под перчема си.

— Стига да не ме наричаш Йон-Сигвар.

— Дадено! — засмя се и Миа.

— Само... — понечи да каже нещо Зиги, обгърна халбата си с ръце и се вгледа в нея.

— Какво?

— Хм, да предположим, че откриеш у мен неща, които не ти харесват — вдигна очи към нея.

— Ами да рискуваме! Нищо чудно и ти да откриеш у мен такива неща.

— Съмнявам се.

— Глупчо! — не преставаше да се усмихва Мириам.

— Не, сериозно — тонът му бе почти тържествен.

— Какви ги говориш?

— Усещам, че те поставям в трудно положение. С Марион и всичко останало...

— Аз съм възрастен човек — напomini му Мириам. — Марион ще го приеме добре.

— Да, но... — провлачи Зиги.

— Какво?

— Ами ако ти кажа, че се занимавам с неща, които е възможно да ме вкарат в затвора.

— Какво имаш предвид? — не схвана Мириам.

— Аз съм престъпник — заяви Зиги.

Мириам се засмя, после разбра, че хубавото момче всъщност не се шегува.

— Престъпник? Ти? Не мога да повярвам. Какво правиш? Обираш банки ли?

— Не точно банки — смигна той. — Но все пак...

Мириам изпита силно любопитство. Искаше да ѝ сподели нещо, но не знаеше как ще го приеме.

— Семейният живот и всичко това, не съм сигурен... може би начинът ми на живот не е подходящ... Не знам.

Пръстите му шареха по чашата.

— Така ли?

Мириам очакваше да ѝ замигат червени лампички, имаше инстинкт за такива работи, но не видя нито една. Момчето, седнало срещу нея, излъчваше единствено доброта.

— Харесвам те, Мириам. — Той я хвана за ръката.

— И аз те харесвам, Зиги — откликна Мириам.

— Значи, ако ти разкрия една тайна, ще го понесеш?

— Убедена съм. Да не си убил някого?

— Какво? Не, Боже мой, за какъв ме мислиш?

Зиги сбърчи вежди.

— Ами не знам — призна Мириам. — Каза, че ще влезеш в затвора, а не обираш банки.

Какво да си мисля?

Беше попрекалила с алкохола. Сега го усещаше. Думите ѝ излизаха от устата, без да са минали през ума.

— Добре — поде Зиги, явно най-накрая се беше решил. — Помниш къде се запознахме, нали?

— Организацията за защита на животните — кимна Мириам.

— Да, съвсем невинно, нали?

— Напълно — усмихна се тя.

— Да, нали? Но за мен никога не е било достатъчно.

— Кое?

Очевидно се беше престрашил.

— Хора, които не се отнасят добре с животните. Ненавиждам ги. Нали разбираш какво имам предвид?

— Естествено.

— Не, не мисля, че разбираш напълно: *ненавиждам ги*.

Не бе виждала очите му такива.

— Значи сме двама — увери го тя.

— Не, Мириам. Аз ги *ненавиждам* — повтори Зиги през стиснати зъби.

— За това ли говорим? Това ли те прави „престъпник“?

Мириам изобрази кавички с пръсти.

— Да, в очите на властите — уточни Зиги и взе телефона си от масата, написа нещо и го плъзна към нея.

Старо заглавие във „Ве Ге“:

Акция на активисти за правата на животните срещу фермата „Льокен“.

— Ти ли си бил? — изненада се Мириам.

Зиги кимна.

— Фермата „Льокен“. Онова стопанство в Мюсен, където развъждат кучета и котки и ги продават за опити в чужбина.

Той отново кимна.

— Нападнали сте ги посред нощ. Спасили сте много животни.

— Да — потвърди Зиги.

— Носели сте оръжие, доколкото помня. Един човек е бил застрелян, от вашите ли беше?

Той изправи гръб и погледна по-меко.

— Не ние открийме огън — заяви Зиги.

Мириам побутна обратно телефона през масата и се подсмихна.

— Това ли се страхуваше да ми кажеш?

Той кимна.

— Боже мой! — изхихика тя. — Дай ми пушка и идвам с вас.

— Наистина ли? — попита Зиги, видимо облекчен.

— Шегуваш ли се? — отвърна тя. — За бога! Такива хора... Когато и да е. Където и да е.

Да, казах ти — дай ми оръжие и идвам.

Зиги се усмихваше широко.

— Ама сериозно ли?

— Разбира се — засегна се Мириам. — Срещу кого мислиш, че седиш? За това ли беше разговорът?

— Кой разговор?

— Този преди малко с... онзи... Юаким?

Зиги кимна под перчема си.

— Какво се каните да направите?

Той се огледа — моментна параноя — като че ли някой в тъмния локал се интересуваше от разговора им.

— Ново място. — Зиги набра нещо на телефона си и ѝ го подаде.

Мириам не схвана какво точно ѝ показва.

— Какво е това? Ферми „Атлантис“?

— Фармацевтична компания.

— Ферми „Атлантис“? Ужасно име! — смигна Мириам. — Не им ли дават по-шикозни имена: „Новартис“, „Астра Зенека“, „Пфайзър“?

— Това не е наименованието на фирмата, а лаборатория в Хюрюм. Регистрирана е като лаборатория за тестване на генномодифицирана храна за животни. Биолози. Растения. Правят опити върху всякакви животни: кучета, котки, птици, мишки. Нарушават всички

действащи закони в Норвегия, но очевидно на никого не му пука, очевидно някой високопоставен в системата... Мястото дори го няма на картата, но сега сме...

Зиги отново се настани в сепарето и изведнъж доби някак сдържан вид, като че ли бе издал твърде много. Отпи от бирата и се огледа, сякаш се страхуваше да не би някой да го чуе. Мириам му върна телефона.

— Да — заяви тя с усмивка.

Младежът я погледна неуверено, не разбираше какво казва.

— Да — повтори тя и плъзна ръка по масата.

— „Да“ на какво? — усмихна се Зиги.

— На въпроса, който ми зададе днес — отвърна Мириам, милвайки нежно ръката му.

— Да?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Искам — кимна тя. — Харесвам те.

— И аз те харесвам — отвърна Зиги и сведе поглед.

Изтекоха няколко секунди, преди отново да заговори.

— Не знам дали за това се пита, но...

— За кое?

— Може ли да те целуна?

— Може — засмя се Мириам, пое си бързо дъх, затвори очи и леко се приведе към красивото момче от другата страна на масата.

Миа се събуди внезапно, лежеше и се бореше за въздух; най-после осъзна, че кошмарът ѝ не е истина. Надигна се и седна на ръба на леглото, скрила лице в длани, а сърцето ѝ щеше да се пръсне под пуловера. Беше заспала с дрехи и обувки и толкова се бе изпотила, че тъканта лепнеше по тялото ѝ.

Fuck.

Наистина го взе за действителност, помисли, че това, което току-що бе преживяла, не е сън, а е наяве. Обикновено спеше добре. Обикновено ѝ се присънваха приятни сънища, сякаш в нея имаше стена — колкото и зло да понасяше в будно състояние, щом положеше глава на възглавницата и потънеше в съня, доброто надделяваше.

По дяволите!

Стана и се запрепъва към банята, още беше с коженото си яке и обувките. Изплакна си лицето на чешмата. Съновидението се бе вкопчило в нея, не искаше да я пусне, затова остана така — с ръце и лице под студената струя, докато успокои дишането си; после се дотътри до всекидневната и се строполи на дивана. Сънувала бе Сигри. Не обикновените красиви сънища — как сестра ѝ се усмихва насреща, как тича през полето.

Ела, Миа, ела.

Не, намираше се в мазето. В мазето в квартал „Тъойен“, където върху мръсен дюшек, с гумен ремък на ръката и спринцовка до себе си, седеше Сигри, канеше се да си бие инжекцията — онази, която бе отнела живота ѝ преди малко повече от десет години. Миа беше там. Така ѝ се струваше. Видя цялата нечистотия наоколо, смрадта на урина прогаряше ноздрите ѝ, контрастът с милата Сигри беше неимоверен. Мръсното, заразно сутеренно помещение и красивото, русо, дългосо момиче на дюшека. Миа се опита да заговори, но от устата ѝ не излизаше реч. Мъчеше се да помръдне, да ѝ се притече на помощ, ала крайниците ѝ не бяха в състояние да се движат. Паника — това бе изпитала и тя още бушуваше в тялото ѝ. Опита се да диша по-спокойно и измъкна телефона от джоба на якето си. Беше почти полунощ. Беше пропуснала съвещанието, но нямаше повиквания или съобщения от Мунк. Ким Колсъ я бе търсил, Мунк обаче — не. Странно. Защо? Изведнъж ѝ се стори, че все още сънува, уплаши се, че светът, който вижда, не е действителност, че сянката ще дойде и тук, сянката, която бе видяла на стената зад Сигри. Понечи още веднъж да си погледне телефона, но той се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода, а тя не се решаваше да се наведе да го вдигне. Не смееше да изпусне от очи помещението около себе си.

Сянката на стената.

Мамка му, сигурно е от хапчетата.

Беше ги изпила, за да остане будна. Обикновено не го правеше. Винаги вземаше медикаменти, за да се освободи. Да си почине. Да прокопае бездна между себе си и света. Да си създаде пространство на упоението. От живи сънища. Местенце, където да избяга. Само че се беше заблудила. Беше взела хапчета, които не биваше да пие. И те бяха съсипали ума ѝ. Действителност или фантазия? Не съумяваше да ги разграничи. Миа се наведе да вдигне телефона, без да сваля поглед от насрещната стена, опипа пода с разтреперани пръсти, но не го намери.

Защото тя размисли. Сигри. Отказа се. Миа стоеше там, безпомощна, наред гнусната смрад и наблюдаваше как сестра ѝ захапва гумения ремък. Връзва го на тънката си ръка над

лакътя. Изсипва дозата в малка лъжичка. Хероин. Поднася запалката под лъжичката. Появяват се мехурчета. Късче памук и малко вода — Миа не разбира предназначението им, не знае как се приготвя инжекцията, но ритуалът ѝ се струва познат, все едно го е виждала и преди. Мехурчетата в лъжицата в едър план. Иглата засмуква течността и спринцовката се пълни. Воня. Миа си запуши носа с ръка, вонята бе толкова силна, че не успяваше да я отърси от тялото си. Сънува, нали? Тук ли е всъщност? В дома си? И тук ли ще я последва?

Сянката.

Миа отново потърси опипом телефона на пода, без да откъсва очи от стената, и най-накрая го хвана. Вдигна го и го остави на масата. Страхуваше се да погледне дисплея. Наближаваше полунощ. Не беше възможно. Имаха съвещание... в колко часа бе казал Мунк? Шест? Седем? Защо не ѝ се е обадил? Свали ръка от носа си и я протегна към телефона, но веднага я върна. Смрадта. Още я усещаше. Лайна и боклук. Миризмата на човешката нищета. И близначката ѝ беше там, на дюшека пред нея, а тя бе безсилна — колкото и да викаше, от устата ѝ не излизаше и звук, колкото и да се мъчеше, краката ѝ не помръдваха върху мръсния под.

Отново близък план. Пръст силно почуква по кожата, за да набъбнат вените. Палец върху буталото, после се вижда върхът на иглата, от който изтича малко хероин, само колкото да не остане въздух в спринцовката. Да не попадне въздух в кръвоносните съдове. Едно мехурче може да те убие. Следва фокус върху прекрасните ѝ очи. После — върху изящните устни. И ръка, която доближава спринцовката до синята вена, появила се под самия ремък. Но се отказва.

Сигри.

Искаше да живее.

Погледна я. Сигри. Вгледа се дълбоко в очите ѝ. Кимна ѝ. Усмихна ѝ се както преди. Смигна. Остави спринцовката на дюшека. Започна да развързва гумения ремък на ръката си, но в същия момент изплува тя. Сянката на стената. Изглеждаше, сякаш Сигри ще стане. Ще пристъпи към сестра си. Ще я погали по косата, както правеше винаги. Ако Миа е тъжна. Когато се е ударила. Ако някой в училище се е държал гадно. Дланта на Сигри е върху косата ѝ, застинала наред кошмара, във вонята на човешко унижение, Миа усети колко ѝ е нужна — топлата, прекрасна ръка на Сигри в косите ѝ.

Всичко е наред, Миа.

Имаме се една друга.

Ти и аз винаги, нали?

Но тогава дойде тя. И Сигри вече не гледаше сестра си. Миа се опита да чуе разговора, понеже виждаше как устните на Сигри се движат, но ушите ѝ бяха глухи, не разбираше какво става, ала забеляза, че тя свежда очи към мръсния под, кимва и отново се отпуска на изцапания с урина дюшек. За пореден път близък план. Спринцовката пак се оказва в ръката на Сигри. Иглата се насочва към набъбналата синя вена.

Сянката на стената.

Същата сянка като в мазето, където е била затворена Камила Грийн.

Човек с пера.

Пернат човек.

Сигри е в центъра на последвалата сцена. Палецът ѝ натиска буталото. Инжекция във вената. Първоначално очите ѝ се отварят усмихнати, после клепките бавно се спускат, затварят се и момичето, което Миа обича повече от всичко на света, лежи безжизнено на

дюшека.

По дяволите!

Миа се мъчеше да успокои дъха си, усещаше как истинският свят бавно заема мястото си около нея. Неотворените кашони. Плотът с остатъците храна, която не е успяла да поеме. Нерешително отдръпна ръка от носа си и пак долови вонята, но веднага разбра, че идва от нея. Хапчетата. Синтетична отрова — тялото ѝ я отхвърляше и трескаво се опитваше да се отърве от нея в река от пот, миризмата на химически продукти не идваше от мазето, а от нея. Миа внимателно се изправи и изсули зловонните дрехи, видя как падат една по една, докато не остана гола наред студеното жилище. Наметна се с одеялото от дивана, а телефонът зазвъня — малка, жукаща животинка на масата.

На дисплея пишеше „Ким Колсъ“.

Тя седна на дивана, загърна се хубаво с одеялото и натисна зеления бутон.

— Да?

— Миа?

Сякаш я търсеше от друг свят. Някъде в далечината.

— Там ли си, Миа?

Тя кимна.

— Ало?

— Здравей, да, извинявай. Тук съм, Ким. Как си? — обади се Миа, подгъвайки крака под одеялото.

— Събудих ли те?

— Не, не се притеснявай, бях будна.

— Добре. Просто исках да проверя дали всичко е наред.

— Да, разбира се. А при теб?

Отговори по рефлекс, но усещаше как тялото и умът ѝ започват да се пробуждат. Вече не се намираше в съня. Беше в апартаментата си. Гола, загърната в одеяло, а до слуха ѝ достигаше гласът на Ким Колсъ. По стените нямаше сенки.

— Чудесно. Той обади ли ти се?

— Кой?

— Мунк.

— Не, нямам новини от Холгер.

— Аз също. Опитах да се свържа с него, но не успях. Реших, че може би е по-добре да го оставя да спи.

— Да, умно си постъпил — похвали го Миа.

— И с Габриел не успях да се чуя, помислих, че и той спи. Доста се поизплаши.

— Да — отвърна разсеяно Миа.

За момент настъпи тишина, сякаш Ким очакваше тя да добави още нещо.

— Направихме кратко съвещание, само обобщихме резултатите от разследването. Искахме да ви изчакаме, естествено, но поех каквото успях.

— Прекрасно — измърмори Миа.

— Добре ли си?

— Да, да, чудесно.

Тя се надигна. Завлече крака по пода, загърната в одеялото, и пипна радиаторите под прозореца. Бяха студени. Дали беше платила тока? Включи ги ѝ се върна на дивана.

— Не знам... — подхвана Ким Колсъ и за момент заглъхна.

— Какво не знаеш? — попита Миа, умствените ѝ способности се възвръщаха.

— Ами... — продължи Ким. — Не мислиш ли, че плашиш хората?

— С какво?

— Момичето в колелото е ужасяваща гледка. Но сянката на стената отзад... Даже Къри се умълча и това е достатъчно красноречиво.

Ким се засмя насила.

Сянката на стената.

Човек, покрит с пера.

— И какво обсъдихте? — прокашля се Миа.

— Само вече наличната фактология — отвърна Ким. — Техническият доклад от лабораторията за бележката, която си намерила в центъра по езда. Няма други отпечатъци, освен тези на Камила. Списъка с контакти. Някой там трябва да е изпратил съобщението, че Камила е добре.

— Или някъде наблизко — отбеляза Миа, събудила се вече напълно.

— Да, разбира се, но доколко е вероятно?

— Прав си — съгласи се тя. — И все пак.

— Има нови данни от аутопсията.

— Да?

— Според мен нищо, което да ни е от полза. Подозренията ни се потвърждават. Удушена е. Вик смята, че се е случило на същото място, но не е напълно сигурен.

— Значи доброволно е отишла в гората?

— Ами не се изрази така, но можем да го заключим. Не доброволно, а... разбираш, нали?

Миа знаеше какво има предвид. Камила Грийн бе отишла със собствените си крака. Не по своя воля, естествено.

След три месеца, прекарани в колело в мазе.

— Освен това имаме находка на момчетата от Отдела по криминалистика в Хюрюмланския разсадник. Не знам как да подходим.

— Каква?

— Открили са насаждения с марихуана в една от оранжерииите.

— Виж ти! — изненада се Миа.

— Да, какво мислиш?

— Ами не знам. Много ли са?

Изведнъж тя си спомни срещата си със Себастиан Ларшен. Апартаментът му миришеше, сякаш някой е преместил Амстердам в Осло. Още нямаше време да го осмисли. О.Т.О. Масоните. Значението на пентаграмата. Нямаше представа как да го тълкува. Дали Себастиан окончателно се бе простил с реалността, или действително можеха да използват информацията му.

— Намерили са осем.

— Значи за собствена употреба?

— Не знам — прозина се Ким.

— Да поговорим утре — предложи Миа.

— Добре.

— Викат ли ни в определен час?

— Както споменах, не успях да се свържа с Холгер, така че казвам „девет“ на всички.

Удобно ли ти е?

— Да, да, разбира се.

Миа уви одеялото по-плътно около голото си тяло.

— И да... — подхвана Ким.

— Какво?

— Отново посетих Олга Люн.

— Коя Олга? — попита Миа, не разбираше за какво говори.

— Възрастната дама от Хюрюм.

— Да, ясно.

Сега си спомни. Жената, която определяше часа по програмата на „Ен Ер Ко“.

— Научи ли нещо?

— За жалост не съобщи нищо ново — бяла камионетка с някакво лого отстрани, вероятно цвете.

— От разсадника ли? — Миа отново наостри уши.

— И аз така се надявах — отвърна Ким. — Но според нея е възможно да е било и портокал.

— Разбирам — въздъхна Миа.

— Според мен засега е по-добре да не разчитаме на нея.

— Но е сигурна за бялата камионетка?

— Да. Проблемът е само, че в Осло и Бюскерю има хиляди регистрирани бели камионетки, казва Лудвиг, та откъде да започнем?

— Така значи! — възкликна Миа — Не, да оставим това, освен ако не се окаже единственото, с което разполагаме.

Апартаментът започна да се затопля. Миа протегна крака върху масата и се прозина. Сънят, предизвикан от таблетките, не бе помогнал. Нуждаеше се от нормална дрямка.

— А да...

За момент Ким млъкна, като че ли преглеждаше нещо.

— Перуката.

— С която е намерена ли?

— Да. Русата перука, нали я помниш?

Девицата с руса перука.

— Разбира се. Има ли нещо ново за нея?

— Малко е странно... — подхвана Ким и пак притихна, едва ли не сам не вярваше на фактите пред очите си. — Всичко се развива страшно бързо. Криминалистите са ни малко ядосани, задето толкова припираме, но...

— Да?

— Това е само предварителен доклад, понеже им натякваме, но очевидно има някакво...
знам ли...

Пак се изгуби.

— Да?

— Ами това сигурно означава нещо.

— Кое?

— Перуките. По моему отиваш в магазин за играчки, нали разбираш? Купуваш си нещо за карнавал. Искам да се направя на Мерилин Монро и ми трябва нещо евтино, нали?

Миа бе напълно будна и чуваше, че нещо не е наред. Имаше нещо неопределимо в гласа

на иначе толкова спокойния следовател, някакъв смътен подтекст.

— Но случаят не е такъв?

— Не — отвърна Ким и на нея ѝ се стори, че той още се взира в записките си. — Не е окончателно, но...

— Но?

— Става въпрос за истинска коса — довърши Колсъо.

— Толкова ли рядко се срещат? — попита Миа.

— Не разбирам особено от тези неща, но човекът, с когото говорих в лабораторията — Турмуд, Тургайр — не помня, та той каза, че са намерили коса от поне двайсет различни жени.

— В перуката?

— Да — отговори Колсъо.

— Толкова ли е необичайно?

— Може и да не е — продължи Ким, — но ако е толкова скъпа, сигурно трябва да се поръча специално. Колко хора се занимават с изработката на такива? Дълги руси перуки от истинска коса от много жени — навярно струват доста пари. Дали не е възможно това да ни подсказва нещо?

— Със сигурност. — Миа стана от дивана. — Според мен не се срещат чак толкова рядко, но не пречи да опитаме да видим докъде ще ни доведе това.

Тя пристъпи към радиатора под прозореца и усети топлината му с голото си тяло. Съзерцаваше изгледа над стадион „Бишлет“. Живота навън. В град Осло скоро щеше да настъпи полунощ. Хора, на които не им се налага да живеят като нея. Пийнали са по бира с приятел и се прибират да си легнат до гаджето. Треперят от студ и вървят прегърнати, млади, усмихнати хора, крачат по улицата, напълно безгрижни. Жена с червено ватирано яке под един фенер. С качулка и ръце в джобовете, гледа към някой от прозорците, сигурно на етажата отгоре или отдолу, навярно чака приятел да ѝ отвори. Обикновени хора. Обикновен живот. Завиждаше им. Стават сутрин. Отиват на работа. Вечерта се прибират. Включват телевизора. Свободни са през уикенда. Правят си пица. Гледат как ски бегач печели някакво състезание.

— Там ли си?

Ким беше добавил нещо, което тя не чу.

— Тук съм.

— Какво ще кажеш?

— Не може ли да продължим утре?

Миа се върна на дивана.

— Да, да, разбира се — съгласи се Ким Колсъо и отново я обзе чувството, че не ѝ казва каквото му се иска.

— Добра работа, Ким — похвали го Миа.

— Моля? Да, благодаря, но...

Пак притихна. Мина доста време, преди гласът му да се чуе от телефона.

— Нали няма да ме изключите?

Първоначално Миа не разбра какво има предвид.

— Ти и Холгер.

— Да те изключим? — почуди се Миа. — Как така?

И тогава изплю камъчето. Онова, което тя предсещаше, че се крие зад всяка негова дума.

— Ами, откакто аз... Емилие и аз... — смотолеви Ким Колсъо.

Миа извънредно много уважаваше този способен следовател. Ако трябваше да избира на кого да повери живота си, той щеше да е един от първите, на които би се спряла. Досега не бе чувала гласа му такъв.

— Какво има, Ким?

— ... откакто подадох молба за прехвърляне... — заекна той, очевидно му костваше немалко усилия.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Не знам — продължи Колсъо. — Имам чувството, че... Откакто аз и Емилие... Откакто поисках да ме преместят... Като че ли вече съм вън от играта. Като че ли работите без мен.

— Ким?

Миа се сгуши в одеялото.

— Да?

— Не е така, разбира се.

— Сигурна ли си? — попита по принцип така увереният полицаи и тя за пореден път се изненада от гласа му.

— Защо, за Бога, да те изключваме? Ти си най-способният в отдела. Какво става с теб, Ким?

— Ами аз просто...

Той отново притихна.

— Разбира се, че си в играта, Ким — заяви Миа и се изправи.

— Добре.

— Само това оставаше.

Тя пусна одеялото да се свлече и тръгна гола към банята.

— Значи съвешание утре сутринта в девет часа? — обобщи Колсъо.

— Непременно — обеща Миа.

— Чудесно. — Ким като че ли понечи да каже още нещо, но то остана неизречено. — Значи ще се видим тогава.

— До утре в девет!

Миа натисна червения бутон, остави телефона и както беше гола, влезе под душа и остана така, опряла чело на плочките, толкова дълго, че накрая топлата вода свърши.

Хелене Ериксен изключи двигателя, слезе от колата и запали цигара. Вдигна ципа на якето си чак догоре и изведнъж я обхвана чувството, че прави нещо нередно — да си урежда среща на пуст път, скришом, късно вечерта. Дръпна дълбоко от цигарата, червената жар освети пръстите ѝ и тя забеляза, че трепери. Навярно заради студа — октомври неочаквано бе донесъл със себе си тъмнина, свойствена по-скоро на ноември или декември — но ѝ беше ясно: не това е единствената причина. Подръпна ръкавите си надолу и се загледа в пустия път, очаквайки предните светлини, които скоро щяха да се появят.

— *Покажи.*

Изплезе език.

— *Добро момиче. Следващият.*

Оттогава бяха минали повече от трийсет години, но споменът не ѝ даваше мира. Още се случваше да се събуди посред нощ върху подгизналия от пот чаршаф, все едно е спала на стария диван, уплашена от това, къде е била, уплашена от това, което предстои. Страх, че ще я накажат, ако направи нещо лошо. Ако каже нещо неуместно. Ако не мисли, както лелките искат. Тогава бе на седем, сега — над четирийсет, но споменът бе загнезден в нея и тя го ненавиждаше.

— Не си виновна ти.

Това бяха първите думи на психолога. Беше на единайсет години или най-много на дванайсет — няма значение, помнеше само странната миризма в кабинета му и колко трудно ѝ бе да проговори.

— Не си виновна ти, Хелене. Искам да започнеш оттам. Мисли следното: вината не е твоя.

Хелене Ериксен подпря задник върху капака на автомобила, подви крака под себе си и седнала така в мрака, се загледа в пейзажа наоколо. Гори, в които дърветата напомнях живи твари, шепнещи, умиращи хора. Сега усети още по-силно тревогата, която самотата все още предизвикваше у нея. Хвърли недоизпушената цигара и седна зад волана. Вътре беше защитена. Пъхна ключа и го завъртя, за да пусне отоплението и радиото.

— *Покажи.*

Изплезе език.

— *Добро момче. Следващият.*

Натисна няколко пъти копчетата и намери приятна музика, която да я разсее от мислите ѝ. Увеличи звука и затрополи с пръсти по кормилото, дебнейки фаровете през предното стъкло — скоро щяха да се появят.

— Ще се справиш ли, Хелене?

Изрусяваха си косата. Обличаха се еднакво. Винаги правеха каквото им кажат леличките. Все едно и също, всеки божи ден. Училище, йога, къщна работа, домашни, хапчета, училище, йога, къщна работа, домашни. Минаха трийсет години. Колко дълго щеше да го преживява?

— Разбирам, че е трудно, но съм тук да ти помогна.

Хелене Ериксен извади кутията цигари от джоба си и запали една, макар всъщност да не ѝ се пушеше, откряна вратата на автомобила, но веднага я затвори — навън бе прекалено студено. Зима през октомври? Изглежда някой там горе искаше да ги накаже.

— Как мислиш, Хелене?

Дванайсет години на стола пред непознат брадат мъж.

— Не си виновна ти, разбираш ли, Хелене?

Отново дръпна от цигарата и усили още повече радиото, харесваше ѝ как музиката изпълва колата и ѝ навява други мисли.

Имущество на длъжник в несъстоятелност. Продава се разсадник.

Оттогава изминаха двацет и две години. Послуша ги. Завърши гимназия. Образова се. Стана човек.

Полуостров Хюрюмлане. 28 декара земя. Четири парника. Добре поддържан, но има нужда от малко разчистване.

Хвана автобуса. До имота. Обявена несъстоятелност. Разсадник. След това беше съвсем наясно какво иска от живота.

Да помага на другите.

Хелене спря радиото, погледна часовника и слезе от колата. Поколеба се дали да не запали още една цигара, но реши, че няма смисъл, и просто пъхна ръце в джобовете на подплатеното си яке и се загледа в мрака.

— За какво мислиш, Хелене?

Размисли и все пак запали цигара и насочи поглед към пътя, където всеки момент щяха да се появят фаровете.

Минаха повече от трийсет години. Трябваше скоро да се отърси.

Хелене Ериксен пое дима от цигарата и тогава изникнаха очакваните светлини — бялата камионетка се приближи и спря до нея.

— Здравсти! Какво става с теб? — поздрави я лицето зад прозореца.

— Не чу ли? — учуди се Хелене.

— Какво да съм чул? — попита мъжът в камионетката.

— Шегуваш се.

Хелене се приближи към него. Видя, че се замисля, преди да отговори.

— Чух, но няма нищо общо с мен.

На Хелене много ѝ се искаше да му повярва. Какво ли не би дала за това усещане — че му вярва — но не успяваше.

Брат ѝ.

Не носеше дрехи. Бе чисто гол, но цялото му тяло беше покрито с... пера?

— Задават въпроси — уведоми го тя и се загърна по-плътнo с якето си.

— За какво?

— За всички, за всичко.

— Боже мой, Хелене, нима смяташ, че съм бил аз?

— Беше там, нали? В къщата си? Цяло лято? Нали не си бил у дома? Трябваше... знаеш... Трябваше да попитам. Толкова много те обичам.

Брат ѝ се усмихна и протегна ръка през прозорчето.

— И аз те обичам Хелене, но... за бога! В пустошта, посред нощ... Не беше нужно.

Тя се почувства глупаво. Издърпа якето си и се сгуши в него, а брат ѝ, все така усмихнат, я погали по ръката.

— Аз просто... знаеш... заради перата.

— Отдавна престанах. Сега се прибирай и си лягай да спиш.

Хелене Ериксен усети допира на топлата му ръка до нейната още веднъж, преди да

вдигне стъклото.

И после отново се изгуби, също толкова бързо, колкото бе дошъл.

Холгер Мунк очевидно се беше наспал добре — стоеше усмихнат пред екрана в заседателната зала и чакаше всички да се настанят. Габриел Мьорк не се чувстваше толкова добре. За първи път от началото на разследването се бе поколебал дали да не си остане вкъщи. Да си вземе почивен ден, за да се дистанцира малко от всичко това. Видеото, което гледа, съвсем го бе разстроило, беше му лошо, да не би да се разболяваше от грип? А и приятелката му беше бременна, вече в седмия месец, би било хубаво да прекара един ден с нея. Да се помотаят заедно из града. Да купят някои бебешки принадлежности за момченцето, което скоро щеше да се появи на бял свят.

Но все пак отиде, защото знаеше, че това са само оправдания. Причината за липса на особено желание, естествено, бе тази работа със Скункс. Очакваше да му задават въпроси. Налагаше се да намерят Скункс и отговорността, разбира се, бе на Габриел, обаче, честно казано, младият хакер нямаше представа къде да го открие.

— Добре, добро утро на всички — приветливо поздрави Мунк от подиума до проектора, когато всички утихнаха. — Извинявам се, че вчера се изгубих. Остарявам, сигурно затова.

Той намигна и някои от присъстващите се засмяха в отговор.

— Преди да започна, има ли нещо, за което не съм в течение?

Габриел забеляза как Юлва се върти на стола. Първа се бе появила в заседателната зала и очевидно нямаше търпение да сподели някоя своя находка.

— Аз имам нещо — заяви тя, усмихната, но този път не вдигна ръка.

— Да?

— Татуировката.

Юлва се надигна и подаде на Мунк един лист.

Младата жена остана така, не знаеше дали да седне, докато началникът ѝ изучава подадената му разпечатка.

— Аха, чудесно! — приветливо я поощри Мунк. — Какво виждаме?

Той ѝ кимна — знак да остане права и да сподели новата информация с останалите. Габриел виждаше, че Юлва е притеснена, но най-вече горда от откритието си — застанала с ръце в джобовете, тя направи кратка пауза, преди да започне.

— Така, става въпрос за татуировката на ръката на Камила.

Присъстващите ѝ отвърнаха с кимане.

Конска глава и под нея буквите „А“ и „F“.

— През нощта останах будна, защото нещо не ми даваше мира. Беше ми позната отнякъде, но не си спомнях откъде.

Юлва се подсмихна и сведе поглед, преди да продължи. Явно ѝ беше леко неловко да стои така пред всички, но беше и доволна.

— Та... да, не можех да заспя. Лежах и размишлявах и изведнъж ми хрумна. Онази чертичка между буквите, нали се сещате?

Мунк беше намерил снимката на татуировката, светеше върху стената зад него. Ръката на Камила. Конската глава. Буквите „А“ и „F“.

Юлва се приближи до стената и посочи с пръст. Присъстващите насочиха към нея любопитни погледи.

— Ами ако тази чертичка не е чертичка, а буква? Виждате ли?

— „L“ — колебливо кимна Миа.

— Именно — усмихна се Юлва. — Ами ако буквите не са „A“ и „F“, ами... Вижте.

Тя отново посочи към стената.

— „ALF“? — прозина се Къри. — Онзи тип се казва Алф?!

Присъстващите се засмяха.

— Какво? — огледа се Къри.

Габриел не знаеше какво се случва с него, но в последно време изглеждаше много разсеян, не приличаше на себе си.

— Продължавай, Юлва — подкани я Мунк.

— Да, както казах — поде тя, — нещо ми беше познато, но не успях да си спомня какво, докато не ме осени идеята за „L“. Не стана веднага, но нощес го намерих в интернет.

Тя отправи поглед към Мунк.

— Разпечатах няколко екземпляра. Може ли?

Мунк кимна с усмивка. Юлва се върна до мястото си и раздаде купчина листове.

— Какво е това? — попита Ким Колсъо.

— „Animal Liberation Front“ — обясни Юлва, отново застанала на подиума до Мунк. — ALF. Това е логото им или поне едно от тях. Конска глава с букви под нея.

В залата се разнесе шепот; момичето сияеше от гордост. Хвърли бърз поглед към Мунк, а той ѝ направи знак да продължи.

— „Animal Liberation Front“ е основан в Англия през далечната 1974 г. и днес има активисти в повече от четирийсет страни. Известни са с агресивното си поведение спрямо хора или компании, които държат животни в плен, и най-вече спрямо лаборатории, използващи опитни животни. Някои ги смятат за терористична организация, действаща в името на животните. Не се колебаят да прибегват до доста груби, дори незаконни средства за постигане на целите си.

— И се подвизават и в Норвегия? — попита Миа.

— Това е странното: и да, и не — отвърна Юлва. — В Норвегия организацията се нарича „Фронт за освобождение на животните“ и е била най-активна между 1992 и 2004 г. Предприели са множество нападения срещу ферми за кожи, магазини за кожени палта и подобни. Имат си сайт, но не е актуализиран от 2009 г., така че не съм сигурна дали още упражняват някаква дейност, или не, или пък действат по-прикрито, под друго име, или... знам ли.

Юлва отново погледна Мунк и той ѝ кимна да седне.

— Значи нашата приятелка Камила Грийн е имала на ръката си татуировка с логото на организация за защита на животните, „Animal Liberation Front“.

Мунк се загледа в получения от Юлва лист и ѝ се усмихна.

— Много добра работа си свършила. Браво, Юлва!

Гордото момиче отвърна на усмивката му.

— Бих искал да продължиш. Виж какво ще откриеш. Всичко, касаещо „Фронт за освобождение на животните“: дали в последно време е имало подобни набези, дали можем по някакъв начин да ги обвържем с Камила. Лудвиг ще ти помогне с архивите и с всичко, от което имаш нужда. Съгласни?

Юлва потърси с поглед Лудвиг. Той се усмихна и кимна.

— Добре — каза Мунк. — Чудесно начало на деня.

Габриел предположи, че сега началникът му ще излезе да пуши, но той не го направи.

Вместо това включи проектора, беше видимо нетърпелив, сякаш искаше да навакса проспаното време.

— Вече имаме много факти, твърде много, така че е добре да ги отсеем.

Кимане от аудиторията.

— Първо уликата от разсадника. Марихуаната.

Погледна Ким Колсъ.

— Не е много — седем-осем стръка.

— Какво да мислим? Има ли отношение към нашия случай?

Ким сви рамене.

— Много е рано да се каже, но си струва да проверим. Не е от ресора на нашия отдел, а се съмнявам, че от Службата за борба с наркотиците ще се заинтересуват от толкова малко количество, но според мен Хелене Ериксен има за какво да отговаря.

— Ако е знаела — вметна Мунк.

— Естествено — кимна Колсъ. — Но все някой там е знаел и това би могло да ни доведе до нещо.

— Именно. Напълно съм съгласен. Трябва да ги навестим още днес. Ще се заемеш ли, Ким?

Колсъ кимна:

— Няма проблем.

— Чудесно — възкликна Мунк. — И понеже така и така отиваш там — бележката с нарисуваната сова. Дотук това е най-силната ни улика. Виждал ли я е някой? Дали някой от тях не я е написал? Известно ли е нещо за нея? Нали разбираш?

Ким Колсъ отново кимна:

— Ще се погрижа.

— Ще дойда с теб — заяви Къри.

— Отлично — одобри Мунк и премина на следващата снимка. — Перуката?

— Да — обади се Лудвиг и си погледна бележките. — Доста скъпа вещ, истинска коса, не може да се купи навсякъде. Не се продават на много места в Норвегия, но има един магазин на име...

Прелисти записките си.

— „Перуките на Рюх“, намира се в квартал „Фрогнер“. Можем да започнем оттам. Ако е купена от тях, е възможно да са записали данните на клиента. В противен случай най-малкото ще ни насочат откъде е.

— Добре. — Мунк пак натисна бутона. — Стигаме до тези.

Габриел трепна при вида на двете снимки. Забеляза, че някои от колегите му реагираха по същия начин.

— А? — Къри се вторачи в екрана.

— Анете? — Мунк кимна на русокосата прокурорка.

— Както навярно знаете — започна Голи, — преди няколко дни получихме самопризнание. Джим Фюглесанг, на трийсет и две години, не живее много далече от мястото, където е открита Камила. Пациент на психиатрията в Дикемарк — доколкото разбрахме, многократно е приеман и изписван. Както ви е известно, не той е извършителят според нас. Интересното е, че когато дойде в „Грьонлан“, носеше тези снимки.

Габриел разгледа изображенията с любопитство. Снимки на котка и на куче. Убити и разположени по същия начин като Камила Грийн. Върху постеля от пера. В пентаграма от

свещи.

— Божичко! — възкликна Юлва.

— Какво, по дяволите, е това? — избоботи Къри.

Мунк сви рамене.

— Не ни е съвсем ясно. Какво виждаме? Предложения?

Огледа колегите си.

— Дявол да го вземе — отново се обади Къри. — Същият гротесков ритуал. С две животни. Що за изрод е този?!

Той веднага потърси с поглед Миа.

— Както отбеляза Мунк, не сме съвсем наясно — повтори тя; днес бе необичайно мълчалива.

Очевидно от известно време изучаваха снимките, без да разберат значението им. Габриел не знаеше защо останалите от екипа ги виждат едва сега, но Мунк и Миа винаги имаха основание, затова не се замисли много. Ужасяваше го това, което предстоеше. Щеше да дойде неговият ред. Щяха да го разпитват за Скункс.

— Не успяхме да говорим с този Джим Фюглесанг, защото...

Мунк отново се обърна към Анете Голи.

— Вчера се свързах с главния лекар в Дикемарк и той категорично забрани да безпокоим Фюглесанг. Явно цялата тази история му е дошла в повече и вече не говори. Седиран е, струва ми се, не ми съобщиха подробности заради лекарската тайна, но така разбрах.

— Но ще го разпитаме, нали? — попита Мунк.

— Разбира се — увери го Голи. — При първа възможност.

— Къде е направил снимките? Кога? Трябва да се опитаме да разберем веднага щом обстоятелствата позволят.

Мунк се извърна към стената с гротесковите фотографии на животните.

— Миа?

Миа Крюгер стана и се приближи към Мунк. Днес ставаше нещо с нея — Габриел не можеше да прецени какво точно — имаше нещо в очите ѝ, в цялото ѝ поведение — изглеждаше изключително изтощена, отнесена.

— Както отбеляза Холгер, още не сме осмислили връзката, но несъмнено я има. Свързано е с убийството на Камила Грийн. Не е възможно да е случайно.

Посочи снимките.

— Перата. Свещите. И не на последно място положението на ръцете или в случая — на лапите. Виждате ли? Разположени са под същия ъгъл като ръцете на Камила. Една нагоре и една надолу и настрани. На дванайсет и на четири часа. Но защо? Все още нямаме идея.

Миа като че ли понечи да каже още нещо, но размисли и се върна на мястото си. Днес наистина не беше на себе си.

Мунк отново се обърна към присъстващите.

— Непосредствени впечатления?

— Ненормален идиот! — изръмжа Къри.

— Благодаря, Къри. Други идеи? Асоциации? Каквото и да е.

Всички мълчаха. Останалите изглежда бяха също толкова потресени от снимките пред тях, колкото и Габриел.

— Добре, оставяме това засега. Докато не успеем да поговорим с въпросния Джим Фюглесанг.

Мунк погледна Анете Голи, а тя му кимна.

— Хубаво. — Той отново натисна бутона.

На стената се появи нова снимка и Габриел пак се сепна, но другите запазиха спокойствие. Явно вече се бяха запознали с нея, след като той повърна и се наложи да се прибере вкъщи — все още малко се срамуваше. Никак не подобаваше на полицаи. Не се чувстваше особено уверен. Заразглежда любопитно снимките. Явно бяха кадри от филма, увеличен детайл от стената зад колелото, задвижвано от Камила, за да получи храна.

Пернат silhouette?

Човек с пера?

Габриел настръхна. Ето че се завърна: усещането след ужасяващия филм. Гаденето. Стегна се и забеляза, че и колегите около него са притихнали. Изведнъж тягостна сериозност изпълни залата.

Мунк мереше думите си, преди да изрече нещо.

— Както вчера обсъдихме, струва ни се, че тук виждаме извършителя.

— Дяволите да го вземат — изруга Къри, поклащайки глава.

— Не е съвсем ясно — Мунк посочи образа, — но изглежда тук седи човек.

Габриел забеляза с каква мъка говори началникът му.

— Наблюдава я — смотоледи той, после се опомни. — Камила е в плен. И има зрител. Някакъв човек...

— Човек-птица! — възкликна Къри. — Какво е това, за бога?! Кой, по дяволите, има пера по тялото си?!

Всички гледаха Миа, очакваха да им даде някакъв отговор, да им помогне да разберат, да намерят някаква логика, но тя продължаваше да мълчи.

— Според нас този... как да го наречем... silhouette я наблюдава. Затворил я е, за да я гледа. Дали за собствено удоволствие? Не знаем.

Габриел проследи как Мунк поглежда към Миа — това бе нейната област, обикновено тя им обясняваше ненормални работи от този род, ала тя седеше мълчаливо на мястото си.

— Добре. — Мунк се почеса по главата. — Човек с пера. Покрит с перушина. Камила беше положена върху постелята от пера. Убитата котка лежи върху пера. Кучето лежи върху пера. Тук е налице нещо, което явно все още не схващаме, но трябва да го имаме предвид.

Отново хвърли поглед към Миа, ала не получи ответ.

— Пера от сова — уточни Лудвиг Грьонли.

— Да — потвърди Холгер Мунк, видимо облекчен, че някой е взел думата.

— Натъкнах се на нещо странно, но не знам дали ще ни свърши работа.

Лудвиг отново се вторачи в записките си.

— Какво? — попита Мунк.

— Намира се много назад в архива, не е от първостепенна важност. Случайно попаднах на това, не съм убеден, че има някакво значение, но все пак...

— Какво си открил? — изгуби търпение Мунк.

— Взлом преди няколко месеца в Природонаучния музей в квартал „Тьойен“. Незначителен случай, както споменах, но ми направи впечатление, защото е нещо необичайно.

Всички насочиха поглед към възрастния следовател.

— Нали знаете къде се намира? Ботаническата градина в „Тьойен“. Растения, цветя, такива неща. Имат и зоологически кът. И преди няколко месеца...

Грьонли провери в записките си.

— ... на шести август е съобщено за обир на тяхна изложба — „*Норвежки и чуждестранни животни*“ и забележителното е... затова ми привлече вниманието... изглежда са имали отделна витрина с всички видове сови в Норвегия и само те са откраднати. Не е задължително да има нещо общо, но все пак си струва да се проучи.

— Положително — подкрепи го Мунк. — Отлично, Лудвиг. Имаме ли човек за връзка?

Грьонли пак погледна записките си.

— За грабежа е докладвал главният уредник, Тур Улсен. Тук съм си отбелязал. Камила е намерена върху постеля от пера на сова, а някой е откраднал цяла сбирка с норвежки сови.

— Трябва да проверим. Веднага — разпореди Мунк. — Браво, Лудвиг. Миа, ще се заемеш ли?

Миа Крюгер изведнъж вдигна поглед, сякаш пробудена от сън.

— Моля?

— Перата от сова. Взломът в Природнонаучния музей. Ще се заемеш ли?

— Да, разбира се — прокашля се тя, макар очевидно да не бе съвсем наясно за какво говори инспекторът.

— Хубаво.

Габриел разбра, че е дошъл неговият ред.

— Този хакер, който е открил видеоклипа, старият ти приятел, Скункс... Имаше ли време да поработиш над това?

Всички погледнаха към него.

— Опитах се, още няма резултат, но продължавам да го търся, аз...

— Добре. Чудесно — прекъсна го Мунк. — Продължавай, виж какво можеш да направиш. Задължително трябва да говорим с него. Трябва да разберем къде се е намирал сървърът.

— Добре — кимна Габриел, едновременно изненадан и облекчен, че така леко му се размина. В началото недоумяваше защо, но после се досети: Мунк се безпокоеше за Миа.

— Може ли да поговорим при мен?

— Моля? — не го разбра Миа; духом не беше в залата.

— Две думи в моя кабинет. Имаш ли пет минути?

Тя вдигна очи и се загледа в него.

— Разбира се.

— Чудесно — обърна се Мунк към присъстващите. — Ако изскочи нещо ново, веднага докладваме, нали? Предлагам довечера пак да се съберем на съвещание, по-късно ще уточня часа.

Колегите му закимаха, а Миа бавно се надигна от стола си и едва ли не с нежелание последва инспектора в кабинета му.

Мунк затвори вратата след Миа и седна на бюрото си. Тя се отпусна на малкия диван и се втренчи някак странно в следователя. Мунк я погледна, мислеше какво да ѝ каже. Миа се вираше в него с разсеян поглед, като че ли не беше там, и той не знаеше как да го тълкува.

— Какво има? — най-накрая попита тя.

— Мислех да те питам същото.

— Моля?

Тя сякаш се върна към действителността.

Мунк се колебаеше какво да каже. Премисляше го от няколко дни. Първо в „Юстисен“, после на вчерашното заседание и сега на срещата. Микелсон я бе отстранил. Настоя тя да отиде на психолог, който да потвърди, че е годна за служба. Да провери дали е готова — да работи. В началото Мунк се ядоса — типично за Микелсон — но последните дни си мислеше, че сигурно е прав. Вероятно не беше готова. Все пак неотдавна я бе открил усамотена на остров в Трьонделаг.

Тя, разбира се, не сподели нищо, но той разбра. Не беше там на почивка. Беше там, за да избяга. Да сложи край на живота си. Тогава я видя. Изглеждаше напълно омаломощена, тънка като вейка, с мъртви очи. Пак успя. Да си я върне. Но сега го връхлиташе чувството, че навярно не е било правилно. Нуждаеше се от свободно време. Не беше готова. Изглежда, все пак беше разумно да ходи на терапия.

— Как си, Миа? Всичко наред ли е? Добре ли си?

Тя се съвзе от обхваналото я вцепенение и впи поглед в него. Раздразнен, буден поглед — отново бе така добре познатата му Миа Крюгер.

— Занасяш ли се с мен?

Бе разбрала накъде бие и намерението му изобщо не ѝ харесваше.

— Не исках да те засегна. — Мунк вдигна длани пред себе си. — Желая единствено да си добре — това е всичко. Отговорен съм за теб.

Опита се да я спечели с обезоръжаваща усмивка, но тя не се хвана. Изучаваше го с подозрителни очи.

— Микелсон ли те е погнал?

— Какво? Не, не.

— Нещо лошо ли направих? Пак ли съм в тежест на службата? Защото още не сме разкрили убиеца? Ами колко време мина, откакто са я намерили? Шест дни? За бога, свършихме адски много, въпреки че има още доста работа...

Ядосана, тя се приведе напред.

— Не, не — пак вдигна ръце Мунк. — Няма нищо толкова. Микелсон не е обелвал дума. Никой не е недоволен. Направихме всичко необходимо. Ти направи всичко необходимо.

— То се знае, по дяволите! — изсъска Миа. — Проклетият Микелсон!

— Микелсон няма нищо общо — увери я Мунк.

— Тогава какъв е проблемът? — разпери ръце тя.

— Аз — колебливо отвърна Холгер.

— Как така?

— Тревожа се за теб, това е всичко.

Отново се опита да я предразположи с усмивка.

— Тревожиш се? Дявол да те вземе, Мунк! За какво се тревожиш?

— Естествено, не за работата ти. Бога ми, Миа, не бихме се справили без теб. Просто се безпокоя... за здравето ти, нали разбираш?

— Какво за здравето ми? — Беше се поуспокоила. — Добре съм. Не изглеждам ли здрава?

Мунк не призна какво мисли. Изглеждаше страшно отпаднала. На ръба.

— Разбира се. Боже мой, нямам ли право като приятел да проявя малко... как се казва?

— Глупост? — усмихна се хитро Миа, заприличваше на старото си аз.

— Ха-ха. Загриженост. Мъчех се да се сетя за думата „загриженост“.

Тя се ухили и извади от джоба си ментово драже. Сложи го върху езика си и погледна колегата си малко по-приветливо.

— За бога, Мунк, нали не сме в детската градина?

Очевидно все пак ѝ бе приятно, че я попита. Че го е грижа.

— Бях малко уморена през последните дни, признавам — въздъхна тя. — Спах лошо. В ума ми се въртяха разни работи, но няма нищо фатално. И преди съм излизала навън през зимата.

— Значи нямаш нужда от един-два свободни дни?

— Ще ми дадеш отпуска? — изхихика Миа. — Трябва да се стегнеш, Холгер, станал си мекушав. Сигурно си прав, сигурно остаряваш. На колко стана? На шейсет и пет? На седемдесет и пет? Да ме освободиш в разгара на разследването? Да не би да сме 1 април?!

Очевидно на Миа наистина ѝ беше забавно — смееше се сама и поклащаше глава. Мунк отново изпита колебание. Дали е на себе си? Дали е адекватна?

— Значи всичко е наред?

— Наред е, разбира се, Холгер! Господи, с всички ли провеждаш такива колегиални разговори, или само с мен?

Намигна му и се изправи.

— Благодаря за загрижеността, но нищо ми няма.

— Добре — кимна Мунк. — С какво ще се заемеш първо?

— С природонаучния музей. Совите. Имам чувството, че оттам ще изскочи нещо.

— Чудесно — усмихна се Мунк.

В този момент на вратата се потропа и вътре надникна Лудвиг Грьонли.

— Открих нещо — заяви възрастният инспектор. — Прекъсвам ли ви?

Погледна Мунк, после Миа и отново насочи поглед към Мунк.

— Не, влизай! Какво си открил?

Лудвиг Грьонли остави с усмивка лист върху бюрото пред началника на отдела.

— Още един изчезнал — разясни той.

— Виж ти!

— От Хюрюмланския разсадник.

Мунк се зачете в документа и сбърчи вежди.

— Какво? — изненада се Миа.

— Преди девет години — добави Грьонли. — Съобщили са за изчезнало момче.

— От разсадника?

— Да. Матс Хенриксен. Отишъл да се поразходи в гората и така и не се върнал.

— Дай да видя!

Миа взе листа от Холгер.

— Не са го открили, така ли? — със сериозно изражение попита Мунк и вдигна очи към Лудвиг.

— Да. Според доклада са го издирвали, но за кратко.

— Защо? — полюбопитства Миа.

— Очевидно момчето е имало суицидни наклонности — отвърна Грьонли. — Случаят е прекратен.

— Но не е намерено тяло? — поиска да разбере Мунк.

— Не. Нищо не е намерено — уточни Лудвиг. — Възможно ли е да има връзка според теб?

— Със сигурност си заслужава да се провери — увери го Холгер Мунк. — Браво, Лудвиг. Въведи го в системата и виж дали ще изникне нещо.

— Добре — съгласи се Грьонли и излезе от помещението.

— Тук има нещо странно — отбеляза Миа, без да вдига очи от листа.

— Какво мислиш?

— Нямам представа, но наистина нещо не се връзва.

— Знаеш ли, аз просто... — поде Мунк, но погледът на Миа го прекъсна.

— Какво? Искаш да се грижиш за мен? — попита саркастично тя.

— Да.

Миа стана от дивана и тръгна към вратата.

— И сама мога да се грижа за себе си, Холгер.

— Знаем. Само...

Не намери какво друго да каже. Седеше зад бюрото с подобие на усмивка, а тя му върна листа и излезе от кабинета.

Мириам Мунк се събуди от миризмата на току-що сварено кафе и на бекон и не знаеше къде се намира. Лежеше, отпуснала глава на възглавницата, все още в царството на сънищата, преди да отвори очи и да осъзнае, че всъщност си е вкъщи.

Какъв ден е днес? Петък? За секунда изпадна в паника: Божичко, *колко е часът?* Марион е на училище! После си спомни. Марион е при баба си. Тя ще я заведе. Снощи Мириам беше навън. Излезе със Зиги. Остана до късно. Прекали с бирата. Не помнеше колко е изпила, а края на вечерта ѝ се губеше, но поне се беше прибрала. Беше стигнала вкъщи.

Пфу, слава богу!

Устоя на изкушението. Желанието просто да прати всичко по дяволите беше силно. Да го последва в апартамента му. Да пролази под завивките му и да остане там завинаги, но за щастие, се справи. Сдържа се. Не можеше да го причини на Юханес — помнеше как, довършвайки поредната халба бира, си помисли: *Първо трябва да поговоря с него, преди да направя нещо, преди да сме преминали границата, трябва да поговорим, трябва да му кажа, заслужава.* Устоя. Слава богу. Сега си беше вкъщи. Прекрасно. Протегна ръце над главата си и погледна часовника. Единайсет и петнайсет. Дълго бе спала. Повдигна глава от възглавницата, но се наложи отново да я отпусне. Бе прекалила с бирата, слепоочията ѝ пулсираха. А дали не завърши с няколко текили? Най-вероятно.

Разкошна вечер. Страхотна вечер. Мириам Мунк отдавна не се бе чувствала така. А дали въобще някога бе изпитвала нещо подобно? Такава радост. Такава... да, лекота. Не и доколкото помнеше. Единайсет и петнайсет. А от кухнята долиташе мирис на закуска.

Изпълзя от леглото и влезе под душа, приятната топла вода се стичаше по главата и тялото ѝ. Обикновено не страдаше от толкова продължителен махмурлук. Колкото и да изпиеше. Не като някои нейни приятелки, които оставаха с дни в леглото и обсебени от силна тревожност, не смееха да излязат навън. Вземаше си топъл душ, хапваше и отново влизаше във форма. Някога ѝ завиждаха. Приятелките ѝ. Задето никога не ѝ става особено лошо, независимо колко до късно стои и какво пие. Едно време. Тогава купонясваха четири дни в седмицата, едва ли не живееха по баровете. Беше отдавна. Старата Мириам. Но не и новата Мириам — добрата майка, с подово отопление в банята, с карта за фитнес „Сатс“ и вградени лампи. Тя взе кърпа и в момента се радваше, че разполага с това удобство — подовото отопление в банята. Беше едва октомври, но като че ли зимата вече бе започнала. През цялото време ѝ беше студено, измръзваше до костите, копнееше за пролетта. Топла струя вода по врата и топъл под. Това помагаше. И още една топлина. В цялото ѝ същество. *Божичко, каква глупачка! Като тийнейджърка.* Подсуши си косата пред огледалото и поклати глава, но забеляза усмивката си. Често ѝ се случваше напоследък, хващаше се да го прави. Главата ѝ беше в облаците, само седеше и се усмихваше.

Току-що сварено кафе. Единайсет и петнайсет.

Мириам уви косата си в кърпата, облече си хавлията, излезе от банята и се стресна при вида на усмихнатия Юханес в кухнята, зает с приготвянето на закуска. Беше подредил масата. Сок, пресен хляб, сирена, дори бе изнамерил бяла покривка.

— Здравей, скъпа! — поздрави я той и лекичко я целуна по бузата, след което отново застана пред печката. — Варени или пържени предпочиташ яйцата?

Мириам стоеше по хавлия наред кухнята и се чудеше какво става. Петък, единайсет и

петнайсет. Защо не е на работа?

— Пържени евентуално? — Забеляза, че прозвуча като въпрос.

— Седни, кафето пристига. Нали искаш кафе? Късно ли си легна снощи? Навън ли беше.

— Ъъ... да — отвърна Мириам и седна, все още объркана.

Дали не е пропуснала нещо? Нещо да е забравила? Да не би да е рожденият ѝ ден? Или имаха някаква годишнина? Той защо не е в болницата?

— Искаш ли мляко в кафето?

— Какво?

— Мляко в кафето. Не си ли се събудила още?

— Ъъ... не.

Мириам продължаваше да не разбира какво се случва. Юханес се приближи усмихнат и остави кафето на масата пред нея. Отново я целуна по бузата и се върна пред печката.

— Окъсна ли снощи?

— Малко — колебливо призна тя и поднесе чашата към устата си. — Защо?

— Просто така. Чудех се — отвърна надвесеният над тигана Юханес. — Вчера говорих с Мариане и тя каза, че Марион е при нея, а ти ще излизаш с приятелка. Хубаво ли прекара?

— Юлие — неуверено кимна Мириам и съвестта я жегна.

— А, да, Юлие, приятелката ти от едно време. Как е тя?

— Добре — промърмори Мириам над ръба на чашата. — Познаваш я. Има проблеми с едно момче, трябваше да се разведри.

— Хубаво е, че си се отзовала тогава.

Усмихнат, Юханес донесе тигана на масата и сложи яйцата в чинията ѝ.

— Да.

Тя наистина беше объркана. Не помнеше откога не бяха закусвали заедно. Във всеки случай закуската не включваше подобно обслужване. Защо не е на работа?

— Телефонът ти не работи ли? — поинтересува се Юханес и седна.

— Става нещо с него — смотолеви Мириам. — Получавам някои съобщения, а други — не и май се губят повиквания, нямам представа на какво се дължи. Защо питаш?

— Ами опитах се да ти се обадя, но не отговори.

— Не съм разбрала — излъга тя, а угризенията започнаха сериозно да я измъчват.

Главоболието, което душът беше успокоил, отново се прокрадна.

— Сигурно има проблем с плана ти. — Юханес ѝ напълни чашата със сок, без да спира да се усмихва. — Или е необходимо обновление. Сигурно не е трудно да се поправи.

Отрязва тънко парче сирене и го сложи върху филията си.

Изведнъж Мириам си припомни предната вечер. Зиги. Прекрасните му очи насреща. Не знаеше какво да прави. Наистина бе взела решение. Искаше да живее почтено. Налагаше се да признае на Юханес. Ала срещата с него я разколеба. Пълно обслужване и усмихнатото му, открито лице срещу нея. Нямахше начин. Не сега. И за какво е всичко това? Да не би все пак да имат годишнина и тя да е забравила? Запознали се бяха през лятото. Решиха да се съберат и го обявиха във Фейсбук, като пубери — *обвързани* — на осемнайсети август, това е тяхната дата, нали? Не, друго беше.

— О, почти забравих. — Юханес се изправи засмян.

Върна се и застана с ръце зад гърба, както правеха някога, когато се случеше да ѝ купи нещо. *Лявата или дясната ръка избираш?*

— Да не би да имам рожден ден?

— Не, но няма ли все пак да ми позволиш?

— Подарък ли си ми купил?

— Да, лявата или дясната ръка?

— Лявата — промърмори с усмивка Мириам, като се бореше с нечистата си съвест.

— Заповядай!

Юханес постави пакетче на масата пред нея.

— Защо не си на работа? — попита тя.

— Няма ли да го отвориш?

— Ще го отворя, разбира се, но се чудех защо не си в болницата.

— Имам добра новина.

Той седна.

— О, кажи ми я! — помоли Мириам.

— Първо го отвори — засмя се Юханес.

Тя разопакова бавно току-що получения подарък. Не беше лесно. Да заглуши чувството на вина. Да си държи устата затворена. Махна хартията и отвори кутийката.

— О! — възкликна, още леко замаяна. — Благодаря!

— Фитнес гривна. Показва колко дълго си тичала. И пулса ти. За тренировките.

— Супер! — възхити се Мириам. — Гривната е... страхотна!

— Нали искаше такава?

— Много! Благодаря, Юханес. Страшно мило!

Гласът ѝ прозвуча странно. Сякаш не идваше от нея, а от другаде. Отношенията им кога бяха станали такива? Между нея и Юханес. Винаги ли е било така? Никога ли не е била вярна на себе си?

Гласът, отекнал над масата, беше пълна противоположност на снощния.

Значи ще участваш?

Ще участвам, разбира се!

Сигурна ли си?

Господи, как е възможно да се съмняваш? Щом трябва да се спасяват невинни животни от лабораторията.

Прекрасно! Утре вечер имаме среща. Ще успееш ли да дойдеш?

Естествено, че ще дойда.

— А защо не си на работа? — прокашля се Мириам и се помъчи да скрие зад ръба на чашата с кафе лицето си, защото ѝ се струваше, че изражението ѝ е престорено.

— Както ти казах, имам добри новини.

— О, прекрасно!

— Избраха ме за годишната конференция в Сидни. Лекарският семинар, нали знаеш? — гордо се усмихна той, а очите му блестяха.

— Уау! Това е... невероятно!

— Да, така е. Гласяха Сюне — не искам да злословя, но да, избраха мен. Нали разбираш какво означава това?

Лицето му все така грееше.

— Разбира се — потвърди Мириам.

— Главен лекар след няколко години. Не вярваше, нали?

— Не — призна Мириам. — Всъщност вярвах. Поздравления, Юханес!

Мириам вече не знаеше как да реагира.

— Благодаря. Длъжен бях да те попитам. Не мога просто така да изчезна. В смисъл, че не е редно да те натоваря с Марион и всичко останало.

— Какво имаш предвид?

— Пътувам в понеделник. Семинарът продължава две седмици. Съжалявам, задето те предупреждавам толкова късно, но става въпрос за годишната конференция. Съгласна ли си? Имаш ли нещо против?

Бавно ѝ се изясни. За какво е било всичко това. Покривката на масата. Поднесеното кафе. Изненадващият подарък без повод. Фитнес гривна. Нямаше рожден ден или забравена годишнина. На Юханес му предстоеше да замине скоро и се чувстваше виновен.

— Става ли? Ще ми се сърдиш ли?

— Пътуваш за Австралия в понеделник и ще отсъстваш две седмици?

— За Сидни — ухили се той.

— Разбира се, че няма да ти се сърдя.

— Ще се справиш ли? С Марион.

— Да, за бога, то се знае. Мога да разчитам на мама. Няма проблем!

— Благодаря ти, Мириам — хвана ръката ѝ той.

За първи път, откакто се бяха запознали, Мириам чувстваше близостта му неестествена, но не се дръпна.

— Няма ли да си я сложиш?

— Моля?

— Няма ли да я пробваш? Гривната.

— Тъъ, да, разбира се.

Мириам затегна фитнес гривната на китката си.

— Отива ти.

— Мислиш ли?

— Определено.

Той стисна ръката ѝ, тя също колебливо стисна неговата.

— Според мен трябва да го отпразнуваме. Какво ще кажеш? Освободиха ме за целия уикенд. Марион може да остане още една нощ при баба си и Ролф. Да хапнем навън. Довечера.

Ще дойдеш ли?

Естествено, че ще дойда.

— Би било страхотно. — Мириам си прочисти гърлото, отдръпна си ръката и надигна чашата с кафе. — Само че обещах на Юлие...

— И тази вечер ли?

— Да — кимна тя. — Глупаво от моя страна, но тя не е добре. Всъщност е доста зле.

— Виж ти!

— Може би утре?

— Утре също е чудесно — изправи се Юханес. — Трябва да се обадя на татко.

— Разбира се.

— Годишна конференция в Сидни! Какво ли ще каже? Сигурно ще е горд.

— Според мен много ще се зарадва, като чуе — увери го с усмивка Мириам и отново се скри зад чашата с кафе, а Юханес си извади телефона и радостно се упъти към коридора.

Готин беше, определено, Бенедикте Рийс му го призна — единият от полицаите пред нея, в класната стая.

Ким — май така се казваше. Права, тъмна коса, падаща сладко наляво. Разбира се, не можеше да се сравнява с Паулус, но все пак усети гъделичкане, когато Хелене помоли всички да замълчат. Готиният полицай щеше да им каже нещо важно. Държеше бележка, детинска рисунка, драсканици с картинка на сова.

— Тишина, сериозно е — повтори Хелене.

— Ако някоя от вас е виждала тази бележка или нещо подобно преди, за нас е много важно да ни съобщите веднага — още веднъж натърти полицаят и разпространи копия на рисунката по редиците чиновове.

— Ще се погрижите и отсъстващите да я видят, нали?

Хелене се усмихна и кимна на момичетата, но умът на Бенедикте Рийс вече беше другаде.

Намерили рисунка в шкафчето на Камила Грийн.

Whatever.

Догади ѝ се само при мисълта за нея.

Камила Грийн.

Всичко беше чудесно, преди един ден да се появи тя. Със смеха си и искрящите си очи и Бенедикте веднага забеляза, физически го усети. Той я харесваше. Не че с него се бяха целували или бяха спали заедно, но все пак имаше такова чувство, като да са двойка. Паулус и тя. Във всеки случай той харесваше най-много нея. Обръщаше ѝ най-много внимание. И макар дълбоко в себе си да знаеше, че никога няма да стане, надяваше се един ден той да проумее. Тя го обича и са предопределени един за друг.

Паулус и Бенедикте.

Издълба го на бюрото в стаята си. Обградено в сърце. Слагаше нещо отгоре, за да не види никой. Всеки път щом прокараше пръсти по имената им, събрани в сърцето, усещаше, че е така, че са заедно.

И действително беше почти вярно. Показа ѝ барачката в гората, взе я със себе си, други не водеше там. Правеха разни неща заедно, но не щеш ли се появи тя.

Камила Грийн.

Бенедикте едва успяваше да прикрие ревността си, като виждаше колко обсебен е той от нея. Как я развежда. Положил ръка на гърба ѝ. Усмивката му. Красивите му кафяви очи се вглеждаха в новото момиче, както никога не бяха гледали нея.

Радваше се, че я няма.

Сигурно е грозно да мисли така, но това беше истината. Радваше се, че Камила вече не е там. Така или иначе само бе съсипала всичко. Тя не обичаше Паулус, не и както Бенедикте го обича. Камила просто искаше внимание от всички, какво знаеше тя за Паулус? Как само размяташе коса! Намигаше му в трапезарията. Смъкваше си пуловера, оголвайки рамо, за да се покаже. Искеше единствено внимание. Това не бе истинска любов като тяхната с Паулус. Бенедикте моментално го разбра, още първия ден, когато той ѝ помогна да си свали куфара от таксито. Поздрави я с добре дошла. Показа ѝ стаята. Не би я нарекла *блудница*, по-скоро *лъжовна изкустителка*, но както и да е — откакто се бе домъкнала, между тях не беше

същото.

Трябваше да го защити и щеше да го направи. Защото той не знаеше кое е добро за него. Например, растенията в най-долния парник. Марихуаната. Да не би да ги беше показал на някое друго момиче? Не. Само на нея. Една вечер преди много време.

Ще ти покажа нещо, но не казвай на никого.

Нея искаше, макар и да не го бе осъзнал напълно.

Паулус и Бенедикте.

Сърцето, издялано на писалището, и милващите го пръсти, преди да го целуне за лека нощ.

— Добре, момичета. Ще помогнем на полицията за тази бележка, нали? Важно е.

Отвърнаха ѝ с кимане, излязоха на стълбите и се насочиха всеки към своята стая. Бенедикте скри глава под качулката на пухеното си яке. Виждаше дъха, излизащ от устата ѝ.

Нещо не беше наред със света. Зима през октомври. Това не бе естественият ред. Навярно бе знамение. Знак, че Вселената не е, каквато трябва да бъде. Налага се някой да стори нещо. И ето, че действително се случи. Камила я нямаше. Може би и Паулус щеше да го осъзнае. Ще схване смисъла на ранния мраз. Ще разбере, че не е направил правилния избор.

Беше наложително да се срещне с него. Трябваше да говорят по много въпроси. Другите го търсиха, когато полицията дойде да им покаже курвенската бележка, но не го намериха.

Обаче тя знае къде е.

Естествено.

Бенедикте Рийс знаеше всичко за Паулус, много повече от него самия. Често го следеше. Тайно го шпионираше. Така беше най-добре. Да е в неведение. Нуждаеше се някой да бди над него.

Барачката се намираше в най-отдалечената част на имота. До оградата на съседа. Това бе местенцето на Паулус. Обикновено там се скатаваше. На малцина им беше известно, но тя знаеше за него. Защото я бе водил там. Показа ѝ как се свива джойнт. Самата тя многократно беше опитвала, но се направи на ударена, защото ѝ харесваше. Той да ѝ показва.

После пушиха заедно и се смяха на какво ли не. След тази вечер това се превърна в обичай — петък или събота вечер двамата се събираха тайно там и заедно се смееха.

Докато не дойде тя.

Камила Грийн.

Понякога Бенедикте стоеше навън. Под прозореца. Без те да разберат. Слушаше как шепнат и се смеят вътре, както някога те двамата.

— Паулус?

Бенедикте почука, но не последва отговор.

— Паулус?

Почука още веднъж, нерешително бутна малката врата и влезе в бараката.

Главният уредник на Природонаучния музей, Тур Улсен, мъж на петдесет и няколко години, на пръв поглед напомняше Алберт Айнщайн — със снежнобяла коса, стърчаща на всички страни, и характер също толкова шеметен, колкото прическата.

— Най-после дойдохте. — Тур Улсен въведе Миа Крюгер в кабинета си. — Трябва да отбележа, че не сте особено експедитивни. Кафе, чай или направо към въпроса?

Очевидно за уредника работата бе сериозна. Обир в музея. Бяха изчезнали сови. Отдавна трябваше дворот да е пълен с дузина полицейски коли със сини светлини и виещи сирени. Миа прикри усмивката си. Беше свикнала. Такава бе първата среща на хората с престъпността. Очакваха полицията да дойде. Начаса. И да разреши случая. Като по телевизията. Мило, но подобна наивност, естествено, бе далеч от действителността. Не помнеше точната статистика, ала числата не бяха задоволителни. Нещо от рода на сто и трийсет хиляди отчетени кражби в Норвегия за миналата година. Сто и двайсет хиляди разследвания — прекратени. Десет хиляди разкрити престъпления. Срам. И Миа се съмняваше, че нищожните ресурси, предназначени за разследване на кражби, ще се хаят за изчезнали птици. Трийсет убийства. Двайсет и три разкрити. Нито едно прекратено разследване. Тази статистика ѝ се нравеше повече. Но грабежите? Нямахше повод за гордост. Всъщност това не я засягаше. Имаше си достатъчно грижи.

— Да преминем направо към въпроса — съгласи се Миа.

— Само вие ли сте? — попита шеметният белокос мъж и се озърна.

— Моля? — не схвана въпроса му тя.

— Сама ли сте? Няма ли да дойдат и други полицаи?

Миа отново се подсмихна вътрешно. Този Улсен действително беше чудак, не изглеждаше да живее в реалността. Очевидно бе забравил, че са минали два месеца, откакто е съобщил за кражбата.

— Тук разполагаме с уникална колекция, наясно ли сте? Притежаваме над два милиона вида от цял свят. Бозайници, птици, риби, насекоми, ракообразни, мекотели, хелминти...

— Хелминти ли?

Улсен я изгледа над очилата си.

— Разред безгръбначни. Едноклетъчни и многоклетъчни организми.

Главният уредник поклати глава и въздъхна. Явно вече бе стигнал до заключението, че полицията не е поверила този изключително важен случай на подходящия човек.

— Но са откраднали само советите? — удаде ѝ се за пореден път да прикрие усмивката си.

— Само?! — възкликна Улсен и пак я изгледа. — Всички видове норвежки сови, събрани на едно място. Вярно, те са само десет, но знаете ли колко много труд съм вложил?

— Разбирам — сериозно отвърна Миа. — Значи в Норвегия има само десет вида сови.

— Вrabчова кукумявка, пернатонога кукумявка, блатна сова, ястребова сова, горска ушата сова, бухал, горска улулица, брадата улулица, уралска улулица, полярна сова — единайсет заедно със забулената сова — наблюдаваме я често, но разбира се, не гнезди в страната.

— Еха! А къде са били изложени?

— В постоянната ни колекция — норвежки и чуждестранни животни — гордо заяви Улсен.

Миа ясно долови, че това е делото на живота му.

— Постоянна колекция — рядко променяме нещо в нея, но един ден ми хрумна идея: сови. Совите на Норвегия. Интересна птица. Тайнствена птица. На младежите ще им хареса, ще се увеличи посещаемостта. Нали разбирате?

Миа вече едва се съдържаше. Силно се съмняваше, че днешните младежи ще се изкушат да станат от компютъра само заради уникална изложба на норвежки сови в Природонаучния музей.

— Разбирам — кимна тя. — Чудесна идея. Добре сте го измислили.

— Благодаря — усмихна се Улсен. — Да ви покажа ли мястото на деянието? Сигурно искате да разгледате цялата колекция, щом така или иначе сте тук.

— Определено.

Той излезе от кабинета и Миа го последва.

— Нарекохме първата витрина „Под морската повърхност“ — обяви Улсен, когато стигнаха до началото на очевидно прочутата изложба. — Както виждате, изложили сме морски скорпион, морска игла, скумрия, атлантическа херинга, австралийска акула...

Миа не успяваше да се съсредоточи върху думите му, струваше ѝ се време, хвърлено на вятъра. Все още се намираше под впечатлението на посещението си у Себастиан Ларшен, не бе осмислила напълно всичко, казано от социалния антрополог. Секти. Ордени. Сенатори и главни жреци. Непроницаем мрак. Тук, в Норвегия? Не беше за вярване.

— Втората витрина озаглавихме „Планината на птиците“ — не спираше да обяснява Улсен, но Миа слушаше само с едно ухо. — Виждате качулат корморан, тънноклюна кайра, гагарка...

Не ѝ даваше мира мисълта, че там има нещо. В думите на Ларшен.

О.Т.О, телемското учение. „Прави каквото искаш“ да бъде целият закон. Глупости навярно. Шайка безобидни откачалки. Но като се има предвид петоъгълникът от свещи около тялото на Камила и ужасяващия видеоклип?

— Витрина номер пет — обяви Улсен, ала Миа не издържа.

Само си губеше времето.

— А къде е витрината със совите? — прекъсна го тя.

— Ами в момента е празна — отвърна уредникът. — Там сме изложили планински северен елен. Искате ли да...

— Не, това е достатъчно — усмихна се Миа.

Тур Улсен я изгледа учудено.

— Ако няма нищо за гледане, е най-добре да си тръгвам.

— Вече?

— Научих много. Вие сте изключително способен и наблюдателен. Много ни помогнахте.

— Добре тогава — примири се уредникът.

На излизане Миа надзърна в един ъгъл и забеляза камера.

— Всички посетители ли заснемате?

— Да, но за жалост само докато е отворено.

— А грабежът е станал през нощта ли?

— Съобщих го, когато доложих за кражбата. Не прочетохте ли доклада? Дойдох на работа в седем и петнайсет, както обикновено и когато...

— Разбира се, просто искам да се уверя — отново го прекъсна Миа. — Значи нямате

записи?

— За съжаление, нямаме — отвърна шеметният уредник и я изпроводи извън залата.

— Много посетители ли посрещате?

— Зависи, може би не чак толкова много. Най-вече ученически групи и класове.

Повечето идват да видят ботаническата градина, тя е уникална. А понякога влизат и тук.

— Класове? — любопитство обзе Миа. — Водите ли отчет на подобни посещения?

— Да — потвърди Улсен, — но той е у Рут.

Ботаническа градина. Хюрюмлански разсадник. Растения. Цветя. Най-вероятно налучкваше на сляпо, но сигурно имаше смисъл да пробва.

— И Рут не е тук?

— Не, Рут е на Гран Канария. Страда от ревматизъм и Службата по труда и благосъстоянието ѝ плаща пътуването. Нали знаете, топлината е полезна за ставите.

— Бихте ли помолили Рут да ми изпрати списък кои класове са посетили музея преди обира? Когато се върне.

Миа извади визитна картичка от вътрешния джоб на якето си и му я подаде.

— Връща се в понеделник. Ще ѝ предам, разбира се — обеща главният уредник и заразглежда картичката.

Очите му изведнъж се разшириха, когато прочете какво пише на нея.

— Отдел убийства?! Но...

— Ще чакам да ми се обадите, вие или Рут — усмихна се Миа.

Беловласият мъж замислено кимна, сега я гледаше по съвсем друг начин. Миа буквално усещаше погледа му зад себе си, докато слизаше по стълбите и чак до външната порта.

Пропияно време.

Трябваше да използва деня за по-важни неща. Погледна си часовника. Почти три. След неочаквания разговор в кабинета на Мунк си бе откраднала няколко часа за сън. Страшно се подразни, но скоро осъзна колко е бил прав.

Изглеждаше изтощена. Подремна няколко часа на дивана вкъщи и после дойде тук. Ядосваше се на себе си за безсмислената загуба на време.

— Да? Миа на телефона.

— Холгер е.

По гласа му разбра, че се е случило нещо.

— Има ли нещо ново?

— Определено — отвърна рязко Мунк. — В разсадника Ким и Къри уцелиха в десетката.

Паулус Монсен и едно от момичетата, Бенедикте Рийс.

— Какво за тях?

Мунк замлъкна за миг. Нещо ставаше около него.

— Идват насам да ги разпитаме. Ще продължим там.

— В „Грьонлан“ ли?

— Да.

— Тръгвам — изстреля Миа и завъртя ключа.

Внимателно затваряйки вратата след себе си, Миа влезе в стаичката. Седнал на един стол, Къри наблюдаваше Мунк и Ким Колсъ, заели вече места срещу Паулус Монсен в залата за разпити. Момче с тъмни къдрици, което сякаш бе паднало от Луната; очите му блуждаеха неспокойно във всички посоки.

— Какво е станало? — поинтересува се Миа и се настани до Къри.

— Дългата или кратката версия? — попита набитият следовател.

— Кратката — помоли тя, без да сваля очи от стъклото.

— Тъкмо си тръгнахме, когато момчето се зададе от двора, а девойката хленчеше след него. Той беше много раздразнен, а тя очевидно бе плакала, очите ѝ бяха зачервени и явно беше разстроена.

— Това май е дългата версия — усмихна се Миа.

— Ха-ха — засмя се Къри.

Сега изглеждаше по-добре в сравнение с последната им среща. Като че ли случилото се със Сюнива се беше поуталожило и умът му отново работеше като на полицай.

— И после?

— Паулус призна, че е отглеждал марихуана в парника и с Камила Грийн са имали връзка.

— Я виж ти!

— Мда.

— И защо не ни го е казал по-рано. Даде ли някакво обяснение?

— В началото е била под шестнайсет години — отвърна Къри. — Достоен младеж, нали?

Той се приведе към стъклото, сякаш за да разгледа момчето по-отблизо.

— Задява малолетни момичета, примамва ги в бараката, напушва ги и се възползва от тях.

— Бараката ли?

— Имали са си любовно гнезденце, в периферията на имота.

— А били ли сме там?

— Криминалистите го проучват в момента — уведоми я Къри и се облегна назад.

— Не знам какво повече да кажа — промърмори младежът в залата за разпити.

Миа намали звука, за да чуе продължението на разказа на Къри.

— Ами момчето? Бенедикте?

— Тя е в другата стая.

— Някой разговаря ли вече с нея?

Къри поклати глава.

— А какъв е нейният случай? Защо я доведохте?

Миа извади от джоба на якето си драже и се загледа в притихналия Паулус.

— Обвиняват се взаимно — обясни Къри.

— За убийството ли? — изненада се Миа.

Къри кимна.

— Сцена на ревност. Били са в нещо като любовен триъгълник. Сдърпаха се на двора. Наложил се да им сложим белезници. Оттогава и двамата повече мълчат.

— А какъв е планът?

— Планът ли? — не схвана Къри.

— Да. Какво ще предприемем? Какво каза Мунк?

— Засега нищо — вдигна рамене Къри. — Първо разпитваме него, после нея и след това още веднъж него.

— Няма ли да ги разпитаме едновременно?

— Не, Мунк нареди да постои малко сама. Чакането винаги ги стряска.

— Вярно е. — Миа се изправи, излезе в коридора и почука на вратата на съседното помещение.

Ким Колсъо ѝ отвори.

— Да се сменим ли? — попита тя.

— Дадено — съгласи се Колсъо и я пусна да влезе.

— Часът е 16.05 — оповести Мунк на диктофона. — Инспектор Ким Колсъо излиза от залата, влиза Миа Крюгер.

Миа увеси якето си на облегалката и седна.

— Здравей, Паулус. Казвам се Миа Крюгер — представи се тя и протегна ръка.

Младежът изпрати Къри с поглед, после притеснено погледна Миа и плахо ѝ подаде ръка.

— Паулус Монсен.

— Приятно ми е. — Тя се облегна назад. — Не сме се срещали, но съм слушала много за теб. Казват, че си способен. Много си бил сръчен, всички те хвалят.

— Моля? — не схвана обърканото момче.

— Способен си — усмихна се Миа. — Умел в работата. Сигурно е приятно да чуеш как всички те оценяват.

— Тъъ да, благодаря.

Паулус нервно погледна Мунк, който явно не се бе държал толкова мило.

— За твоє сведение не се интересуваме от марихуаната, от насажденията ти — не е наша работа. Няколко стръка марихуана — на всекиго може да се случи, за бога!

Миа забеляза строгия поглед на Мунк, ала не му обърна внимание.

— Нали така? — ласкаво попита тя все още леко дезориентираното момче.

За момент той извърна поглед към Мунк, но очевидно му бе по-приятно да гледа нея.

— Бяха само няколко растения — нерешително призна Паулус.

— Както ти казах, няма никакво значение — увери го Миа. — Сериозно, това не е нищо.

Видя как младежът се отпуска. Облегна се назад и прокара ръце през къдриците си.

— Само за собствена употреба. Не възнамерявах да ги продавам, ако това сте си мислели.

— Точно така. Не се притеснявай — дружелюбно го успокои Миа.

Мунк понечи да възрази, но тя леко го сръчка под масата.

— Друго е сериозно... — Тя се престори, че се замисля.

В стаята настана тишина. Продължи толкова дълго, че къдрокосият младеж срещу Миа пак стана неспокоен.

— Какво? — попита то.

— Ами, нали знаеш, Бенедикте... — продължи тя най-сетне, но не довърши.

— Какво е казала Бенедикте? — попита момчето.

Миа сви рамене и повдигна вежди.

— Господи, тази кучка! — избухна Паулус. — Мен ли е обвинила за убийството на Камила?

Очите му блеснаха.

— Лъже! — отчаяно извика той, надигайки се от стола. — На мен трябва да вярвате!

— Седни! — строго нареди Мунк.

Къдрокосият младеж стоеше прав наред стаята и ги гледаше съкрушено.

— Седни! — повтори Мунк.

Паулус седна и скри лице в шепа.

— Трябва да ми повярвате, за бога! Проклетата вещица Бенедикте! Тя е луда, пълно кучу! Мамка му, ще...

— Ще убиеш и нея ли? — подсказа Мунк със спокоен тон.

— Какво?

Паулус ги гледаше ококорен.

— И Бенедикте ли ще убиеш, както си убил Камила?

— Какво? За Бога, не съм убил Камила. Така ли казах?

— Не си ли признал? — продължи инспекторът. — Не си ли тук затова?

— Да съм признал? Не съм. Само за марихуаната. — Той потърси помощ от Миа, но тя мълчеше, остави Мунк да продължи.

— Започнал си връзка с Камила Грийн, преди да навърши шестнайсет години. Дрогирал си я в твоята барака и си правил секс с нея. Така ли да го разбирам?

— Не.

Паулус сведе поглед към масата.

— Значи не си имал връзка с Камила — кротко попита Миа. — Не сте ли били гаджета?

— Бяхме, но...

— Но какво?

— Не беше, както той каза. — Младежът кимна към главния инспектор.

— А как? — попита Миа.

— Изрази се толкова грозно.

— Секс с малолетна, след като си я дрогирал... — подхвана Мунк, но Миа го спря.

— А как беше — отношенията ти с Камила?

— Беше... хубаво — колебливо отвърна Паулус.

— Беше ли влюбен в нея?

— Обичах я — призна младежът. Миа видя как сълзите му напират.

— А тя обичаше ли те?

Момчето сякаш се замисли, преди да отговори. Изглежда не беше убеден.

— Така мислех — кимна накрая той.

— Но?

— Ами тя... Камила беше... специална. Искаше да е независима. Нали разбирате, беше свободна по дух.

Паулус вдигна очи, но избягваше погледа на Мунк, взираше се умолително в Миа.

— Трябва да ми повярвате. Не съм я убил, никога не бих навредил на Камила — обичах я, бях готов на всичко за нея.

— Но тя не те е искала, затова все пак си се решил — вметна грубо Мунк.

Миа го погледна укоризнено и поклати примирено глава. Миа Крюгер безмерно уважаваше прекрасния си шеф, но понякога той беше малко простодушен.

— Не — възпротиви се Паулус и отново се затвори в себе си.

Миа пак изгледа шефа си, а той само сви рамене.

— Казал си нещо на колегите ми — предпазливо поде тя — и се чудех...

— Какво? — попита Паулус, без да я погледне.

— Доколкото разбрах, си обвинил Бенедикте за убийството на Камила. Вярно ли е?

Пак се възцари тишина, преди момчето да отвърне.

— Казах го просто така, без да се замислям. Бях бесен.

— На Бенедикте ли?

— Да?

— И защо?

— Дойде при мен в бараката — младежът вдигна очи. — Започна да мърмори: как сме създадени един за друг, как ми трябва помощ да се грижа за себе си и е хубаво, че Камила я няма, та двамата с нея най-накрая да се съберем, и затова изпратила онова съобщение.

— Кое съобщение? — обади се Мунк.

— Моля? — не разбра Паулус; отново блуждаеше някъде.

— Кое съобщение? — повтори Мунк.

— От телефона на Камила.

— Телефонът на Камила е бил у Бенедикте?

Миа светкавично отпрати поглед към Мунк, а той я изгледа изненадано.

— Намерила го е в стаята ѝ, след като изчезна — обясни Паулус.

Видимо беше изтощен.

— За да няма недоразумения — обобщи Мунк, — за кое съобщение говорим?

Къдрокосият младеж прокара ръка по челото си.

— Изпратила е съобщение на Хелене, че всичко е наред.

— От телефона на Камила?

Паулус нерешително кимна.

— Адски се ядосах. Не исках да казвам, че Бенедикте я е убила. Съжалявам. Може да е луда, но никога не би извършила нещо подобно.

— А обясни ли защо е изпратила съобщението? — поинтересува се Миа.

— За да не я търси никой.

— Защото ако Камила си е отишла завинаги, двамата можете да сте заедно.

— Нещо такова — измърмори младежът, като че ли вече се затрудняваше да говори.

— Да направим почивка — предложи Мунк и погледна Миа, която му кимна. — Гладен ли си, Паулус? Искаш ли нещо за ядене, или за пиене?

Къдрокосото момче сви рамене и отвърна, без да вдига поглед.

— Може би бургер. И кола. Не ям много напоследък... откакто...

Виждаше се, че вече не може да се удържи да не заплаче.

— Часът е 16.32. Край на разпита на Паулус Монсен — обяви Мунк и изключи диктофона.

Мириам Мунк стоеше на улицата пред червена жилищна сграда и усещаше как я обзема съмнение. Беше толкова убедена и решителна, нямаше никакво колебание. Чувството ѝ снощи бе... да, за първи път ѝ се случваше нещо подобно, но след закуската с Юханес в ума ѝ взеха да се прокрадват други мисли. Не, не заради него, безпокоеше се за Марион. Бедната малка Марион — как ли ще го приеме? Не е направила нищо лошо. Необходимо ли бе светът на милото шестгодишно момиченце да рухне само защото майка ѝ се е влюбила.

Мириам хвърли бегъл погледа към подарената ѝ гривна и за пореден път се почувства виновна. Юханес беше нагласил всичко толкова хубаво — свободен ден, превъзходна закуска, предложи да излязат заедно, направи ѝ подарък — вярно, не съвсем безкористно: бяха го избрали за представител на лекарския конгрес в Сидни и искаше да си откупи малко добросъвестност, но при все това? Огледа високите етажи, апартамента, където бе преспала неотдавна.

Осем. Тогава започваше. Срещата. Ферми „Атлантис“. Лаборатория в Хюрюм, където се провеждат незаконни опити с животни. Имаше достатъчно време да си тръгне. Не беше дала дума. Можеше просто да се качи на трамвая. Да го вземе до квартал „Фрогнер“. Да се нагласи. Да излезе с Юханес. Не, не беше възможно — той бе поел нощна смяна, но защо да не отиде с колата до „Рьоа“? Да вземе Марион. Да гледат филм. „Снежанка“. Или „Спящата красавица“. Някой от филмите за принцеси — шестгодишните момиченца никога не им се насищат. Почти усети топлото телце до себе си на дивана под одеялото. Малките пръстчета в купата с пуканки. Наивните сини очички, пламенно вперени в екрана.

— Не яж тази ябълка — отровна е!

Мириам се усмихна и извади цигара от джоба на якето си. Запали я и се уви хубаво в шала си.

Акцията.

Преди няколко години изобщо нямаше да ѝ хрумне да не се включи. Мириам Мунк мразеше несправедливостта. Гадни хора с власт злоупотребяват с други създания — било то човешки същества, или животни — за още по-тлъста печалба. Много ѝ харесваше в „Амнести Интернешънъл“. Да стане сутрин и да усеща, че прави нещо ценно. Да помага. Но после роди Марион — на деветнайсет — и несигурна в силите си да се справи, да бъде добра майка, посвети цялото си време на момиченцето.

Мамка му!

Имаше си някакви граници, по дяволите!

Ферми „Атлантис“. Безпомощни животинки, затворени в клетка, подложени на ежедневно изтезание само за да може някой вече твърде богат човек да спечели още повече.

Искаше да участва.

Мириам хвърли фаса на земята и се втурна нагоре по стълбите до апартамента на третия етаж.

— Здравсти! — посрещна я усмихнат Зиги и отвори широко вратата, за да влезе. — Вече си мислех, че няма да дойдеш.

— Закъснях ли? — попита тя, окачвайки якето си на закачалката в коридора.

— Ами... — Зиги приветливо я покани в хола. — Започнахме в седем, но няма значение.

— Не каза ли осем? — учуди се Мириам.

— Все едно — смигна Зиги и я представи пред малкото събрание във всекидневната.

— Мили хора, за тези, които не я познават, това е Мириам Мунк. Ще дойде с нас в понеделник. Знам, за някои е непонятно защо приемаме нов човек, но ви уверявам, че Мириам е една от нас, а допълнителна помощ няма да ни е излишна, нали?

— Здравейте! — кимна тя.

— Здравей!

— Добре дошла!

— Здравсти, Мириам! — обади се Юлие и стана да я прегърне. — Страхотно е, че реши да се присъединиш.

— Удоволствието е мое — прошепна Мириам и се настани на пода до приятелката си.

— Аз я препоръчах, така че не се съмнявайте в нея.

Момчето с кръглите очила от кухнята. Усмихна се леко притеснено, сигурно се извиняваше, задето се бе опитало да флиртува с нея, без да знае коя е.

— Не е точно така, Якоб — възрази Зиги.

— Не е ли? Аз ви казах, че е дъщеря на самия Холгер Мунк и трябва да я привлечем на наша страна, за да получаваме вътрешна информация.

— Да, да, Якоб. Заслугата е твоя. Хиляди благодарности! — примири се Зиги.

— Моля, моля — поклони им се Якоб.

— Но няма ли да е проблем наистина?

Изрече го младеж със сериозно изражение в исландски пуловер, облегат на перваза на прозореца и с ръце, скръстени пред гърдите. Мириам го бе видяла на купона у Юлие, но не помнеше кой е.

— Кое да е проблем? — не разбра Зиги.

— Че е роднина на полицаи.

— Не, не — възрази Зиги. — Тя е...

— Благодаря ти, Зиги, но мога да отговарям за себе си.

Изведнъж Мириам се оказа права наред стаята и всички погледи бяха вперени в нея. Не го беше предвидила, но решителността, която изпита навън, на улицата, още не я бе напуснала и стана причина да действа по рефлекс.

— Да... бъ... — усмихна се тя.

Вече малко съжаляваше, но нямаше връщане назад. Затова пое дъх и продължи:

— Както вече разбрахте, името ми е Мириам. Здравейте!

— Здравей, Мириам!

— Добре дошла!

Всички лица бяха приветливи, освен на момчето до прозореца в исландския пуловер — той стоеше все така с мрачен поглед и ръце пред гърдите.

— Не знам дали много от вас са ходили в „Блиц“, но там започнах, когато бях на петнайсет. Демонстрирала съм срещу расисти и нацисти, бях доброволка в „Амнести“, а сега работя за организацията „Защита на животните“. Арестували са ме пред Стуртинга, полицейски коне са ме ритали в главата и имам шестнайсет шева. Работила съм за правата на жените и да, честно казано, не съм съвсем в течение на акцията, която ще предприемете — *ще предприемем* — но затварянето на животни в клетка, независимо по каква причина, така ме вбесява, че...

Думите ѝ се изчерпиха и тя стоеше с чаша в ръка, без да знае какво да каже.

— Не беше нужно, Мириам. Имаме ти доверие — усмихна се Зиги, — но благодаря все

пак.

— Аз я препоръчах и ето я вече в заговора. Нали? Прав ли съм? — изтъкна Якоб.

Мириам седна, малко смутена от ненужно разгорещената си реч, но Юлие я погали по гърба, а момчето в исландския пуловер вдигна чаша с усмивка и кимна одобрително, сякаш да ѝ се извини.

— Значи сме минали през алармата.

Зиги плесна с ръце и огледа посетителите в малкия апартамент.

— Някой има ли въпроси, преди да продължим?

— Какво ще кажеш? — попита Мунк.

Тъкмо беше пренесъл бирата и минералната вода през халето на „Юстисен“ и сега остави халбата на масата пред Миа.

— Дали да ги задържим за през нощта?

— Да.

— Не знам.

Миа спокойно отпи от чашата си. Помъчи се да скрие огромната си жажда от Мунк. Почти денонощие не беше вземала хапчета и сега имаше нужда от една бира, за да пропъди нервността от тялото си.

— Не го смятам за необходимо.

— Значи не мислиш, че е някой от тях.

— Не — отсече Миа. — А ти?

— Възможно е.

— Какво?

— Да усложняваме нещата — отвърна Мунк и остави палтото си на съседния стол.

— Как така?

— Нека за момент оставим начина на извършване на убийството, имаме мотиви.

Миа пак отпи от бирата, без да бърза.

— Ревнувала е?

— Да — потвърди Мунк. — А и не е съвсем наред. Не ти ли направи впечатление?

— Да — кимна Миа. — Но не в този смисъл. Според мен не изглежда способна на нещо подобно. Ако е искала да се отърве от Камила, защо ще я оставя в положението, в което я намерихме?

— Разбирам, но все пак?

— Не е такъв тип. Твърде е чувствителна. Разпиляна. Това престъпление е много добре планирано. Обмислено. Убийствата от ревност рядко са такива.

Отново отпи глътка бира, този път без да се съобразява колко е голяма. Цяло денонощие без хапчета и вече се усещаше.

— Но е възможно да бъдат.

Миа го изгледа, чудейки се защо настоява да остави отворена тази хипотеза. Бенедикте Рийс или Паулус Монсен да е убиецът, когото търсят. За нея бе кристално ясно, че никой от тях не е техният човек. Двама младежи, забъркали се в напълно безобидна и наивна драма с любовен триъгълник. Отне ѝ само няколко минути в залата за разпити да стигне до това заключение, но Мунк не искаше да се откаже от тази вероятност.

— Да, разбира се, но аз не си го представям. И какъв е неговият мотив? Секс с малолетна? Няколко стръка марихуана в парника? Как мислиш?

— Сигурно и двете — предположи Мунк и надигна чашата с водата.

— Да ти споделя ли моето мнение? — попита Миа, след като изпразни халбата.

— Да.

— Било е точно както казват. Бенедикте е имала нездраво влечение към Паулус. Донякъде я разбирам — готино, обаятелно момче. Идва Камила и Паулус харесва повече нея. Влюбва се. Двамата започват връзка. После Камила изчезва. Бенедикте намира телефона ѝ и

изпраща съобщение, че е добре, за да не я търсят. Така момчето ще остане за нея.

— Значи точно според думите им.

— Така мисля.

Миа кимна на един сервитьор и му посочи празната си чаша.

— Тогава защо продължаваме да говорим за това?

Тя се засмя.

— Ти говориш, не аз.

— Значи трябваше да ги пуснем още тази вечер?

— Сигурно не е лошо да ги разпитаме още веднъж. Утре може и да изскочи нещо полезно, но се съмнявам.

Миа кимна и поднесе халбата към устните си. Беше решила. Никакви хапчета повече, макар и да знаеше колко трудно ще бъде — ще ѝ липсва забравата, избавлението от неизменните образи в ума ѝ.

Голото разкривено тяло в калуната.

Сянката на стената.

Кошмарът, когато за миг изгуби връзка с действителността.

Работата ти те разболява.

Злото.

Мракът.

Слава богу усети благотворното въздействие на бирата.

— Значи нищо не излезе от Природонаучния музей? — попита Мунк и пийна от водата си.

— Изгубено време — махна с ръка Миа. — А Лудвиг? Какво стана с перуката? Със специалния бутик?

— И там не излезе нищо — въздъхна инспекторът. — Не е купена от тях, но има още един. Лудвиг ще го проучи утре.

— Хубаво — отбеляза Миа.

— Каква е хипотезата ни? — попита Мунк.

— Ако не е някой от двамата в участъка ли?

— Хелене Ериксен. Двама учители. Някоя от другите шест девойки.

— Изключваме Анерш Финста.

— По моему — да.

— Значи е някой от разсадника?

— А ти как мислиш?

Мунк отново въздъхна и млъкна за момент. Тя разбра защо толкова държи на възможността убиецът да е един от двамата млади арестанти, които разпитваха с часове допреди малко. Не разполагаха с нищо. Натрупала се беше толкова много информация, толкова материали — перата, свещите, видеозаписа и при все това се лутаха на сляпо и той не беше доволен.

Мунк поклати примирено глава.

— Нямаме отпечатъци от подметки, които да използваме, нито ДНК от тялото на Камила.

— Нали не е била бременна?

— Какво? Не и според Вик, не. Защо питаш?

Мунк я изгледа с любопитство.

— Заради пентаграмата — обясни Миа. — Проучих я, тоест значението ѝ.

— И?

— Трябва да има някакъв смисъл. Има причина да я положи така, нали? Освен ако някой не се опитва да ни подведе.

— Да — заинтригува се Мунк. — И какво откри? За бременност ли става въпрос?

— Не точно, но разположението на ръцете ѝ...

— Да?

— Сочат към две точки от петогълника.

— И?

— Те си имат значение — продължи Миа. — Пет точки: душа, вода, огън, земя и въздух.

— Така ли? И какво общо има това с бременността?

— Има и още един код.

Миа виждаше как Холгер започва да губи нишката.

— Аха! А не земя, вода и... какво друго каза?

— Душа, вода, огън, земя, въздух — припомни Миа. — Но по-дълбоката символика разкрива, че така положени, ръцете ѝ сочат към нещо друго.

— Към какво?

— Майка. И Раждане.

— Виж ти! — сбърчи вежди Мунк. — Обаче не е била бременна.

— Не, но все пак ми се струва, че е възможно да има някакъв смисъл. Трябва ми малко време да се задълбоча. Да видим дали ще изнамеря нещо полезно, което да има връзка с останалите улики. Мислех си да се усамотя за известно време къщи и да се опитам да открия нещо.

— Прави каквото искаш, само си дръж телефона включен — въздъхна Мунк и си облече палтото. — Отивам да спя. Продължавам да се надявам утре да изкопчим някаква информация от онези двамата. Ще си поделим ли таксито?

Миа прочете в погледа му, че не се касае за въпрос. Сега той бе татко Холгер и се грижеше тя да си почине добре.

— Да, чудесна идея. Страшно съм уморена — усмихна се тя и симулира прозявка, после се надигна и си облече коженото яке.

Миа Крюгер изчака червените стопове на таксито да изчезнат от взора ѝ, нахлупи си шапката ниско върху ушите и се запъти към „Хегдехаугсвайен“. Мисълта за студеното, полупразно жилище не я изкушаваше. Напипа ключовете в джоба си: съвършено безсмислено, естествено — и без това е изключено да заспи, нуждаеше се от още едно питие. Още алкохол. Нещо по-силно. Изпитваше потребност да потъне в небитието.

Петък вечер в Осло. Сгуши се в якето си и тръгна с наведена глава по улицата — нямаше да понесе насрещните погледи, онази нормалност, към която не ѝ бе дадено да бъде причастна. Цяла седмица работа и сега празнуваха настъпването на уикенда. Разминаваше се с групи нагласени, радостни, шумни, безгрижни хора. Поздрави с кимване портиера на вратата на „Лори“ — за щастие не този бе проснал Къри на пода. Барът беше почти пълен, но масичката в ъгъла, където Миа обичаше да се прислонява, беше свободна. Символично. Поръча си „Гинес“ и „Йегер“ и се промъкна към червения диван. Всички останали — заедно. Тя — сама в ъгъла. Извън света. Усмехнати лица, чаши в двете ръце, хора, излезли с приятели, излезли заедно, а тя — седнала самотна в дъното, нагърбена с отговорността за всички тях.

Стегни се.

Миа изпразни чашата „Йегермайстер“ и прокара ликьора с глътка бира. Поклати глава.

Самосъжаляваш ли се?

Не, трябва да се вземе в ръце, по дяволите! Не ѝ подобава. Извади си от чантата бележника и химикалката и ги сложи върху масата. Коя е тя? Не е ли Миа Крюгер? Да седи с наведена глава? На какво прилича това?! Разгърна тефтера, намери празна страница и махна капачката на химикалката. Психологът. Той е виновен.

Работата ти те разболява.

Пълни глупости! Разкайваше се, задето изобщо го бе позволила. Задето се бе съгласила да ходи на терапия. Да допусне някакъв идиот до ума си. Внуши ѝ чувството, че нещо наистина не е наред. Вярно, пазеше дистанция. На всички сеанси. Понякога отговаряше с „да“, друг път с „не“, според обстоятелствата, и все пак се бе промъкнало в нея.

Убеждението, че нещо ѝ има.

Да вървят по дяволите! Алкохолът ѝ помогна да придобие решителност — да мислят каквото искат! Микелсон, Матиас Ванг, Мунк, в името на разследването — тя бе напълно наясно коя е и колкото ѝ да се мъчеха да манипулират ума ѝ, правото бе на нейна страна.

Мамка му!

Бяха я обезсилили. Гласчетата, шепнещи отляво и отдясно, но стига вече! Махна на сервитьора и му посочи празната чаша от ликьора и не след дълго на масата стоеше нова. Какво знаят те, по дяволите?! Няма представя какво преживява. Още едно съобщение от психолога Матиас Ванг. *Да насроча ли друг час? Би било добре.* Погледът на Мунк насреща ѝ: *нуждаеш си от малко почивка.* Тя глътна половината „Йегер“. Сега ѝ стана ясно. Позволила им беше да се промъкнат в ума ѝ, да я принудят да се съмнява в себе си, но стига вече. Няма да го допусне повече.

Миа се усмихна, отпи отново от бирата и доближи химикалката до бялата хартия.

Бял лист.

Важно е. Гледаш по нов начин на всичко.

Беше силна. В нея отново заприиждаха сили. Нямаше никакво значение дали се дължи на алкохола. Изпи до дъно бирата тъкмо навреме, за да ѝ поднесат нова, и като се усмихваше, изключи околния шум. Химикалката бързо заскрибуца по хартията.

Камила. Избраницата. Майка. Раждане. Седемнайсет години. Разсеяна. Особена. Перата. Сова? Смъртта? Удушена. Защо е удушена? Защо са пристегнали шията ѝ? Дъхът? Дъхът е живот? Ръцете. В гората? Защо си гола?

Миа отпи голяма глътка от тъмната бира, без да забелязва какво се случва наоколо. Написа „*ритуалът*“ над другите бележки и отгърна на нова страница. Най-отгоре отбеляза „*подземието*“, пресуши ликьора и отново допря химикалката до листа.

Тъмно. Мрак. Животно? Храна. Фураж. Защо не ти дават да ядеш, Камила? Кой те наблюдава? Защо те наблюдава? И защо не си с перука? Когато тичаш в колелото. Когато те гледа. Защо те гледа такава, каквато си? Просто самата себе си. Без перуката. Защо си самата себе си в мазето? Но не и легнала в гората?

Миа махна да ѝ донесат още по едно, макар че не бе довършила бирата. Изпи до дъно халбата тъкмо преди да пристигне новата поръчка, поднесе чашката с „Йегер“ към устните си и се облегна назад на червения диван, за да огледа написаното.

Тук имаше нещо.

Мамка му! Как им позволи да бърникат в главата ѝ. За нищо на света нямаше да го допусне отново.

Определено тук имаше нещо.

Без да се усети, Миа пххна химикалката в устата си.

От една страна: лежиш пред нас, нова, различна. В гората. Върху перата. Защитена? Новородена? От друга страна: сега си животно, тичаш в колелото, трябва да се показваш. Трябва ли да се показваш, Камила? Трябва ли да показваш какво можеш?

Миа прелисти бележника и плъзна химикалката по празната страница.

Майка. Искала ли си да станеш майка, Камила? Искала ли си дете? Избраницата. Защо тъкмо ти си избраницата? Майката ли си щяла да бъдеш? На детето?

Миа забеляза човешка фигура, изправена до масата — сигурно сервитьорът — и се опита да го отпрати, имаше достатъчно съдържание в чашите, но човекът не се отместваше.

— Миа Крюгер? — промълви силуетът и тя вдигна с нежелание очи от листа.

— Да?

Пред нея стоеше младеж. В черен костюм и бяла, изгладена риза, но на главата си бе навлякъл голяма шапка.

— Заета съм — уведоми го Миа.

Младежът си свали шапката и откри щръкнала коса, от двете страни — черна, с бяла ивица по средата.

Тя усети раздразнение. Тук имаше нещо. Беше се добрала. Не беше далеч. Решението бе някъде тук, на листовите пред нея.

— Аз съм Скункс — представи се момчето.

— Какво?

— Името ми е Скункс — повтори той и ѝ се усмихна накриво. — Още ли сте заета?

Сюнива Рьо беше следобедна смяна и се изтощи повече от обикновено. Напоследък не спеше добре. Въртеше се в леглото. Присънваха ѝ се странни сънища. Не разбираше защо. Сигурно защото бе престанал да звъни. Отначало беше постоянно — повикване след повикване, съобщение след съобщение, после спря напълно. Нищо. Да не би да се е случило нещо с Къри? Да не би да го е сполетяло нещастие? Дали да не се обади да провери? Въздъхна и влезе в последната стая, която ѝ оставаше, преди да приключи за деня. Турвал Сюн, *лудият енорийски свещеник*. Обикновено спираше за две секунди пред вратата, поемаше си дъх и чак тогава влизаше, но днес бе твърде уморена, нямаше сили да се занимава с това. Искаше единствено да се прибере у дома. Имаше нужда от сън.

Влезе в стаята и се стресна; той седеше с големи, облепени очи и странна усмивка. Сякаш очакваше идването ѝ.

— Скоро ще умра.

— Не говорете такива неща, Турвал.

Сюнива се приближи до нощното шкафче, за да отнесе остатъците от вечерята, донесена от сестрите от кухнята, но той не се бе докоснал до храната.

— Не сте ли гладен? Няма ли да хапнете? — попита тя и усети някакво неудобство от присъствието си в стаята — искаше да смени темата на нещо банално.

— Не ми трябва храна на небето — усмихваше се свещеникът и не откъсваше очи от нея.

— Не говорете така — повтори тя. — Остават ви много прекрасни дни.

— Скоро ще умра — изрече пак той, още по-решително. — Но ще отида в рая. Бог каза, че мога да изкупя деянията си.

Сюнива се зае да разчиства вечерята.

Няма да отида на небето.

Съгреших.

Ще отида в Рая.

Мога да изкупя деянията си.

Сюнива Рьо искрено уважаваше убежденията на хората. Да вярват в каквото си искат, било то в Бог, Аллах, Буда или елфите в гората, но точно сега бе твърде изморена, за да я е грижа.

Защо Къри не се обажда? Да не би да се е случило нещо?

Тя вдигна подноса от шкафчето и го понесе към вратата.

— Не, трябва да ме изслушаш — натърти енорийският свещеник.

Сюнива го погледна отчаяно.

— Трябва да прибера това, Турвал — усмихна се тя, доколкото можеше. — После ми свършва смяната, но ще дойде някой друг, така че всичко е наред.

— Не — провикна се старецът и вдигна разкривения си показалец. — Трябва ти.

Сюнива отново се стресна и замръзна по средата на стаята с таблата в ръце.

Лудият енорийски свещеник.

Не издържаше повече. Искаше да си иде вкъщи.

— Моля те — простена той, когато тя понечи да излезе. — Не исках да викам, Бог да ми прости, но така трябва да стане. Ти си определена да бъдеш вестоносецът.

Сюнива се обърна и го изгледа. Той се взираше в нея с молеци очи, прилепил длани

пред гърдите си.

— Умолявам те.

— Какво да изслушам? — въздъхна тя.

— Много благодаря — каза старецът, когато я видя да оставя подноса на масата до вратата и да пристъпва към леглото му.

Вдигна ръце към небето и промърмори нещо.

— Защо аз да съм вестоносецът, Турвал? — попита Сюнива. — Какво трябва да оповестя? И на кого?

— Отначало не знаех, но после разбрах коя си.

— Коя съм? Нали знаете коя съм, Турвал, познаваме се отдавна.

— О, не, не — закашля се старецът. — Не те познавах, докато не подслушах разговора на сестрите.

— За какво говорите?

— О, знаеш. Шушукат си, когато ми постилат леглото. Не вярват, че Турвал има уши, дори не го смятат за човек, и без това скоро ще умре. Няма да разбере, че говорим за Сюнива.

— Моля? — обърка се младата жена. — Какво казват за мен?

Изведнъж ѝ стана интересно какво има да ѝ довери старецът, почти забрави колко е уморена.

— Така разбрах, че ти си вестоносецът — изтананика Турвал и за момент сякаш потъна в себе си.

— Какво казват за мен? — Сюнива го върна към действителността.

— Нищо лошо. Само, че няма да се жените с полицаия. Пропивал и проигравал парите ви.

— Как по дяв...

Сюнива се овладя. Все пак работеше на единственото място в Норвегия, където ругатните са основание за уволнение и се бе научила да внимава с езика, но я обзе ярост.

— Как смеят?

— Шшш, приятелче, всичко е за добро — ласкаво ѝ заговори свещеникът.

— Как е възможно?

— Значи е вярно? Той е полицай?

— Да, в някакъв смисъл — потвърди тя.

— О, Боже, благодаря ти! Значи ще отида в Рая! — Старецът запляска щастливо с набръчканите си ръце.

— Турвал, не знам дали... — въздъхна Сюнива, но той я прекъсна.

— Големият грях се опрощава само ако извършиш голямо добро.

— Не знам...

— Така е писано. Това са Божии слова.

Сюнива имаше чувството, че той е на път да изпадне в умопомрачение, но все пак нещо в очите му ѝ подсказваше, че обстоятелствата са други.

Никога не го бе виждала толкова буден.

— Значи съм вестоносец — каза тя. — Какво искате да ми кажете.

— Чете ли вестниците? — попита старецът.

— Какво имате предвид?

— Жертвеният агнец в порочния кръг на злото.

Сюнива се замисли, преди да схване за какво говори той. Момичето, намерено в гората в

периферията на полуостров Хюрюмлане. Напоследък пишеха все за нея. Гола. Удушена. Само от представата за това я побиха тръпки.

— Какво знаете за нея? — любопитства тя.

— Познавам го — заяви енорийският свещеник.

— Познавате момичето ли?

— Не — сепна се той, раздразнен, задето тя очевидно не успяваше да проследи мисълта му.

— Тогава кого?

— Божия воля — доволно поклати глава енорийският свещеник.

— За какво говорите, Турвал? — учуди се Сюнива.

Старецът сви длани на гърдите си и за момент замижа, сякаш разговаряше с някого в ума си, после я погледна с усмихнати очи.

— Познавам убиеца.

Младежът, седнал на масата ѝ, имаше интелигентен вид, изглеждаше спокоен и уверен, но външността му беше само фасада и Миа Крюгер не знаеше какво да мисли. Бяла риза, черен костюм като на предприемач, силно контрастиращи с чорлавата му коса, черна отстрани, с бяла ивица по средата. Стана ѝ ясно откъде идва прякорът му — Скункс — и при все това същността му ѝ убягваше.

По принцип ѝ се удаваше да прозира същината на хората, но този младеж излъчваше нещо, с което се сблъскваше за първи път. Наподобяваше плакат. Все едно се беше маскирал. Като че ли се стараше да бъде изключителен — беше се облякъл така, за да се отличава от тълпата, без всъщност да му е присъщо. Ала след няколко минути разбра, че се е заблудила.

Не му пукаше — малко по малко ѝ стана ясно. Можеше да изглежда, както си иска, защото не го интересуваше мнението на другите. Беше себе си и ако с това пречеше на някого, да върви по дяволите. Скункс доближи халбата до устните си и се усмихна на Миа над ръба ѝ. Тя не знаеше дали не е от алкохола, но у нея се породи чувство, каквото отдавна не бе изпитвала — с това момче би могла...

Не си довърши мисълта, а пресуши бирата, надяна си полицейската маска и остави настрана бележника и химикалката.

— Значи не си заета?

Беше леко нахален, но това не ѝ пречеше.

— Всъщност съм заета.

Миа махна на сервитьора.

— Обикновено не правя така. — Скункс за първи път откъсна поглед от Миа и го зарея през прозореца.

— Как? — полюбопитства тя.

— Не говоря с полицаи — отново я погледна, усмихнат.

— Разбрах — отвърна тя. — Габриел беше пределно ясен.

— Да, Габриел — въздъхна Скункс и отново поднесе халбата към устата си. — *He went over to the dark side...*⁸

Миа не беше особено запозната със света на нърдовете, но дори тя разбра препратката към „Междузвездни войни“. Дарт Вейдър и Люк Скайуокър.

*Luke, give yourself to the dark side...*⁹

— Според него ти си отишъл там — отбеляза тя, докато сервитьорът подреждаше помежду им още чаши с алкохол върху бялата покривка.

— Така ли?

— Ами ти си злодейт. Габриел ни помага.

— Зависи от гледната точка.

— Естествено — усмихна се Миа и отпи от халбата „Гинес“.

— Както споменах, не правя такива неща.

Скункс си свали сакото и грижливо го увеси на облегалката на стола.

— И какво означава това?

— Не говоря с полицията — повтори младият хакер.

— Аха. А защо си тук? — поинтересува се Миа.

— Да го наречем съвест. Или по-точно любопитство.

— Любопитство?

Младежът се усмихна.

— Точно такава си, каквато си те представях.

— Каква?

Главата ѝ се замая. Бе прекалила с пиенето, но се опитваше все пак да не губи самоконтрол.

— Хайде да оставим това и да преминем към главното.

Скункс се вторачи в нея и отново я обзе чувството, че ако не беше на работа, ако ненадейно появилият се млад мъж не беше от изключителна важност за случая, в който тя бе потънала сега, тогава...

Отърси се от тази представа.

— Хайде — кимна Миа.

— Има два въпроса.

Той отпи глътка бира.

— Първо — впери поглед в нея Скункс, — къде се е намирал сървърът.

— Където си открил видеозаписа ли?

— Да, но преди всичко трябва да разбереш следното... — подхвана Скункс. — Нищо не знаеш и нищо не умееш.

— Аз? Така ли?

— Не искам да прозвучи пренебрежително, но това са технически положения. Ти си най-добрата в твоята област, знам, но за момент да приемем, че аз съм най-добрият в моята. Става ли?

— Габриел е много способен — възрази Миа.

— Да, Габриел е способен, но е твърде добродушен. Наясно ли си какво е бял хакер?

— Не — призна Миа.

— Добре. А какво е черен хакер?

Тя поклати глава.

— Хубаво.

Скункс изпразни чашата си и я погледна.

— Да поръчаме ли по още едно?

Тя кимна, а той махна на сервитьора.

— И така — върна се на въпроса Миа. — Бял хакер, черен хакер?

Скункс отново се вторачи в нея.

— Няма никакво значение.

— Добре. Къде намери видеозаписа? Къде е бил сървърът?

— Невъзможно е да се каже със сигурност.

Той пресуши малката чашка.

— В какъв смисъл?

— Ами местоположението лесно се скрива. Колко си технична?

— Какво имаш предвид?

— Колко разбираш от тези неща?

Миа вече не докосваше чашите.

— Да речем, че не знам нищо. Как ще ми го обясниш?

— Сървърът с видеото... — Скункс отпи от бирата — ... казваше, че се намира в Русия.

— Казваше ли?

— Но не беше вярно — усмихна се момчето с щръкналата коса.

Миа забеляза, че той започва да се напива.

— Знаеш ли нещо за огледалата? Mirrors? Призрачни IP адреси?

— Не, нищо — усмихна се тя и се съсредоточи върху бележника и химикалката.

— Сървърите могат да се скрият.

— Значи не знаеш къде си го намерил?

— И да, и не — засмя се той и пак надигна бирата. — Навсякъде остават следи, независимо колко се мъчат да ги прикрият. Малкото, което открих в Норвегия, е от къща в квартал „Санкт-Хансхауген“.

— Там ли се е намирал сървърът? В „Санкт-Хансхауген“? Там ли намери видеото?

Миа продължаваше да не се докосва до чашите на масата.

— „Юлеволсвайен“ 61 — кимна Скункс. — Проверих го. Било е книжарница.

— Книжарница ли?

— За стари книги — уточни той.

— Но?

— Било е, но сега там няма нищо.

— Провери ли?

— Било е антикварна книжарница. Стари книги. Окултни работи, доколкото успях да разбера. Знаеш — сатанисти, такъв тип хора...

Той се усмихна кисело над чашата.

— Значи е затворена? Нищо ли няма на нейно място?

— Съвсем празно е — замислено отвърна Скункс. — Но...

— Да?

— Следите не бяха съвсем ясни. Възможно е и това да е било за заблуда, нали разбираш?

Изобщо не съм сигурен, че това е мястото.

— Добре. А второ?

— Моля?

— Каза, че има два въпроса. Първи и втори.

Скункс остави чашата върху бялата покривка.

— Да — потвърди той. — И това е най-лошото.

Миа се чудеше какво да мисли. Младият мъж вече беше сериозно пиан, без всъщност да е пил много.

— Кое?

— Нали изглежда видеозаписа? — попита той и се надвеси над масата към нея. — Вие разбрахте ли — полицаите — какво представлява?

— Какво имаш предвид? Какво представлява видеозаписът ли?

— Да.

— Не знам. Сигурно не сме разбрали.

Сервитьорът се приближи до масата, за да им подсказва, че това е последната им възможност да си поръчат още, но Миа го отпрати.

— Видеозаписът, момичето в колелото — нали го изгледахте?

От другата страна на масата хакерът с черно-бялата коса се унасяше, а Миа се радваше, че не продължи да пие.

— Разбира се. А кой е вторият въпрос? — отново попита Миа.

В този момент лампите в бара светнаха.

— Не е видеозапис — отвърна той с премежен поглед.

— В какъв смисъл?

— Не е видеозапис — повтори той и я изгледа.

— Да, но нали е видеоклип? — учуди се Миа.

— Не е. Откъс от видеопоток е.

— Какво? — изуми се тя.

— Видеопоток. На живо.

— Как така?

Скункс вдигна очи от масата и я погледна сериозно.

— Качили са я в интернет. Показвали са я.

— Какво? — удиви се Миа, а в този момент сервитьорът дойде да ги предупреди, че затварят, време е да се прибират къщи.

— Предаване на живо — повтори Скункс. — Някой я е снимал дълго време, излъчвал го е в интернет и навярно е печелил пари от това.

— Но как е възможно?

Портиерът се приближи към тях.

— Затваряме — обяви той с усмивка.

— Как да те намеря? — попита Миа, когато вече се намираха на студения тротоар на „Хегдехаугсвайен“.

Младият хакер си навлече палтото и си нахлупи шапката върху ушите, а в това време едно такси със светеща в зелено табелка спря на улицата до тях.

— Няма да ме намериш — смигна Скункс.

— Да, но...

— „Тъйен“ — каза хакерът на шофьора, после се настани на задната седалка и затръшна вратата.

Шейсет и две годишният финансист Хуго Ланг слезе от частния си самолет на Цюрихското летище и се настани в бяло бентли, което го чакаше, за да го откара у дома. Пътят до разкошната къща на брега на неголямото езеро Пфефикерзе продължи малко повече от двайсет минути и през това време той не размени нито дума с шофьора, защото застаряващият швейцарец никога не разговаряше с прислугата.

Да се нарече Хуго Ланг „финансист“ навярно бе прекалено, защото той беше наследил цялото си състояние и не бе работил нито един ден през живота си. Баща му, стоманеният магнат Ернст Ланг, починал преди седем години, бе един от най-преуспелите предприемачи в Европа и съвсем естествено се очакваше синът му да продължи семейния бизнес, ала Хуго продаде всички компании. Запази замъка в Швейцария, вила на Бермудските острови и апартаменти в Ню Йорк, Париж, Лондон и Хонг-Конг, но над стогодишното семейно предприятие „Ланг Круп“ и всички дъщерни компании преминаха в чужди ръце. Онези, които не наследиха нищо — чичовци, лели и други далечни родственици — направиха всичко възможно да му попречат, медиите гърмяха, възмутени роднини се опитваха да възпрепятстват продажбата по съдебен път, но той все пак я осъществи. Хуго Ланг не се интересуваше от чуждото мнение.

Изчака шофьорът да му отвори вратата и влезе в разкошната къща, без да удостои с поглед прислужниците, които поеха шапката и палтото му. Никога не се унижаваше дотам. Да ги гледа в очите. Плащаше им добре да бъдат на негово разположение двайсет и четири часа в денонощието и не виждаше причина да губи време да им обръща внимание. Имаше по-важни грижи, а днес му се струваше един от най-важните дни от много време насам.

Цял живот колекционираше, но чак след като баща му умря и той наследи цялото му богатство, успя да се сдобие с всичко желано. Баща му беше скъперник, но това понастоящем нямаше никакво значение. Сега той сам си беше господар. Майка му почина, когато Хуго беше на четиринайсет — силен мозъчен кръвоизлив, но той никога не бе тъгувал за нея.

Ернст Ланг умря от рак на кръвта и дълго лежа в замъка, пристроиха му цяло отделение, все едно да живееш в болница. От време на време Хуго го посещаваше — не защото имаше желание или му беше мъчно за стареца, а за да не би на стария идиот да му хрумне да даде парите на някой друг.

След смъртта на баща си той се отърва от всичко, което напомняше за родителите му. Снимки, дрехи, портрети по стените. Не виждаше причина да ги пази. Нуждаеше се от пространство за колекциите си. Никога нищо, свързано с тях двамата, не го беше интересувало, тъй че защо да съхранява стари вещи в къщата си?

Държеше колите си в многото гаражи в имението. Беше им загубил бройката и рядко ги караше, но му харесваше да ги притежава, да ги докосва, да ги гледа, да знае, че са негови. Освен всичко друго в колекцията му имаше „Хенеси Венъм GT“, „Порше 918 Спайдър“, „Ферари F 12 Берлинета“, „Астън Мартин Ванкуиш“, „Мерцедес CL65 Купе“ и обикновено първата му работа, когато се връщаше от пътуване, както сега, бе да обиколи гаражите и да поглади с ръка някои от колите, но не и днес.

Днес имаше по-важна задача.

Обикновено минаваше и през салона с аквариума, но не влезе при скъпите риби. Направо отиде в кабинета си, настани се на дълбокото президентско кресло, включи

компютъра и усети как сърцето му тупти силно под ризата. Рядко се случваше. Хуго Ланг никога не се вълнуваше особено. При нова покупка изпитваше известна възбуда. Както когато купи тогава най-скъпата марка — шведска жълта марка от 1885 г. на стойност три шилинга; на света имаше един-единствен екземпляр. Залага тайно за нея и я получи срещу малко под двайсет милиона крони и тогава усети някаква трескавост в тялото си, но тя бързо мина. На следващия ден купи скъпо вино — каса „Дом Лъороа Мюзини Гран Крю“ в опит да си върне усещането, но нямаше голяма полза.

Ала това... Това беше нещо съвсем различно.

Не бе изпитвал такъв трепет от... Никога? Може би когато видя сумите по сметките си, след като приключи с продажбите — не, дори и онова чувство не можеше да се мери с това.

Мина повече от седмица, откакто норвежката девойка в колелото изчезна от екрана и вече му липсваше. Премести леглото си в кабинета и разпореди да му сервира всичко тук, така бяха постоянно заедно. Ако нощем не можеше да заспи, понякога се приближаваше до нея и докосваше стъклото. Прекрасно беше да е толкова близо, но сега я нямаше и откакто си отиде, той не бе на себе си.

Хуго Ланг бе гледал и други работи преди. Ако имаш пари и знаеш къде да потърсиш, винаги има какво да се види, ала рядко е истинско. Подушваше отдалеч. Предлагаша му само актьорска игра. Но това?

Не, това беше наистина.

Видя обявата преди няколко месеца там, където често се подвизаваше — в най-тъмните кътчета на нета. Допадна му, че не е за всички.

Five highest bidders only¹⁰.

Само пет човека. Ланг не обичаше да дели и с удоволствие щеше да я вземе само за себе си, но и пет не беше зле — още четирима души, щеше да го понесе, стига да не знае кои са, а той, разбира се, нямаше да узнае, както и другите нямаха представа кой е той.

Вече я нямаше и му липсваше, но днес щяха да изберат нова. Пръстите на шейсет и две годишния богаташ така трепереха, че с мъка уцелваше клавишите. Със задоволство се облегна назад в широкото кожено кресло и усети как сърцето му заби по-силно, когато страницата се появи на големия екран на стената пред него.

Почти изцяло черен екран и надпис на английски с дребен шрифт:

Whom do you want?

Who will be the chosen one?¹¹

А отдолу две снимки. Две момичета от Норвегия.

Полазиха го тръпки, не го свърташе на едно място. От челото му се стичаше пот. Наложиха се да си избърше очилата в ризата, за да успее да прочете имената под снимките.

Две норвежки момичета. Едно русо. Едно тъмнокосо.

Исабела Юнг.

Мириам Мунк.

Така му липсваше, но сега щеше да дойде нова. Една от тези. Хуго Ланг вече харесваше и двете.

Шейсет и две годишният мъж се замисли за миг, преди да кликне върху едната снимка. Затвори страницата, стана и отиде в стаята с дрешника да се преоблече за вечеря.

Миа Крюгер сви пред една бяла къща и слезе от колата с усещането, че нещо не се връзва. Неочаквана среща предишната вечер. Изневиделица бе изникнал онзи хакер, Скункс, който според Габриел ненавиждал полицията. Омая я. Накара я да свали неизменната си скептична маска. За момент я заслепи, но на път за вкъщи и на дивана пред записките я обзе гадно чувство.

В цялата работа имаше нещо странно. Защо се беше появил? Как я бе намерил? Какво всъщност им беше известно за това момче? Скункс? Дори не разполагаха с истинското му име. Знаеха само, че е намерил онова видео. Случайно ли? На някакъв тайнствен сървър? И този сървър изведнъж, незнайно защо, изчезва? Тя тръсна глава и извади телефона си.

— Лудвиг Грьонли на телефона.

— Здравей. Миа е.

— Здравей, Миа. Къде си?

Миа се огледа — бяла къща пред нея в... нищото — това бе най-подходящото определение. Толкова дълго се беше лутала, че вече започваше да се мръква. Почти се бе отказала, когато най-сетне намери тясното, така добре прикрито отклонение — ще кажеш, че е нарочно.

— В провинцията — отвърна Миа.

— Къде? — полюбопитства Грьонли.

— Само проверявам едно място. Би ли ми помогнал с нещо?

— Разбира се — отзова се Лудвиг. — Какво ти трябва.

— Информация за един адрес.

— Аха. Какъв е адресът?

— „Юлеволсвайен“ 61.

— Дадено. Какво искаш да разбереш?

— Всичко, което изнамериш.

— Аха — отвърна Грьонли. — Щеше да е по-лесно, ако знаех какво търся, но...

— Съжалявам. Адресът изникна вчера. Интересува ме най-вече някаква книжарница на първия етаж. Стари книги, такива неща...

— Антиквариат?

— Точно.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Лудвиг.

— Благодаря.

Миа прибра телефона в джоба си и продължи да се озърта.

Бяла къщичка пред нея. Малка червена барака в дъното на двора. Иначе — само гора. Заскрежени дървета — дънер до дънер. И пълна тишина. Кой би живял на такова място? Тук няма нищо. Миа се почуди дали да не позвъни на звънеца, макар да знаеше, че в къщата няма никого.

Джим Фюглесанг.

Мъжът с бялата велосипедна каска.

Тук живееше. В малка бяла къщичка сред огромни дървета, наред пустошта. Сигурно щеше да е мило, ако наоколо тичаха деца и стреляха с прашки, а някой се провикваше „Емиил“ като в един филм по Астрид Линдгрен, но сега по-скоро приличаше на сцена от

филм на ужасите.

Клаустрофобично.

Миа наистина беше градско момиче. За кратко време бе пътувала два пъти насам. До полуостров Хюрюмлане. Посети разсадника, където имаше живот. И центъра по езда — също приятно място. Но това?

Тук нямаше жива душа.

Гробна тишина.

Душевноболен. Настанен за пореден път в психиатрията в Дикемарк. Не беше възможно да се разговаря с него. Когато го разпитвах, Миа нямаше чувството, че той е човекът, когото издирват. Неочаквано признание — психично лабилен човек изведнъж си въобразява, че е извършил убийство. Естествено, нямаше как да го вземат насериозно, затова го освободиха. Миа веднага го зачеркна, но после се разколеба. Ами ако той е извършителят? Ако тя иска да избегне правосъдието, как би постъпила, ако не именно така? Кой би заподозрял идиот с бяла каска, който се прави, че не знае какво говори? По подобен начин стояха нещата и с онзи Скункс. Кой ще си усъмни в младеж, за когото сътрудничество с полицията е немислимо, ала не щеш ли, изниква, защото така му диктувала „съвестта“?

Ненормален изрод.

Миа се огледа за звънец, но не намери такъв, затова почука. Нямаше никого. Както се очакваше. Джим Фюглесанг. Лежи упоен в психиатрията в Дикемарк, навярно още е с каската. Тя доближи юмрук до вратата и повторно потропа, само от вежливост. В душата ѝ отново пролази безпокойство.

Кой би живял тук?

Кой човек би си го причинил?

Насред нищото.

В гората.

Навсякъде цареше гробна тишина.

Миа пхна ръце в джобовете на коженото си яке. Изчака няколко минути да се убеди, че няма да ѝ отворят, после спокойно слезе на моравата, тръгна по заскрежената трева и се качи на верандата зад къщата.

Не ѝ отне много време да разбие вратата. Шмугна се вътре предпазливо, извика глухо „ехо, има ли някого въщи“, но отново никой не отговори. Значи със сигурност е вярно. Джим Фюглесанг е затворен, надрусан с нещо. Цялата къща е на нейно разположение. Дали е законно? Не, разбира се, че не е, но Миа Крюгер отдавна не се притесняваше от подобни неща. Мунк, естествено, трябваше да се съобразява с протокола, да подава молби, за да му позволят обиск, а това отнемаше дни при тази безнадеждна бюрокрация, особено без наличието на сериозно основание. Навярно сега имаха, но така или иначе не ѝ се чакаше. Миа се движеше безшумно през всекидневната. На стената напипа ключа за осветлението.

Разкрилото се пред очите ѝ помещение бе каквото очакваше. Подредено. Чисто. Очевидно тук живееше сам човек. Тя бързо осъзна с какво си има работа. Джим Фюглесанг трябва да държи всичко под контрол, за да се справи с ежедневието. Защо иначе, по дяволите, възрастен мъж ще стои вътре с каска? Не е нужно да си психолог, за да го разбереш. Не търси дълго — веднага намери каквото ѝ трябваше. Фотоалбумите. Прилежно разположени на етажерката точно пред нея, както и се надяваше. Грижливо подредени и надписани.

„Обичаш ли да снимаш?“

„Да.“

И не е необходимо да имаш най-острия ум на света, за да забележиш. Снимките на мъртвите котка и куче, които им бе показал, имаха следи от лепило отзад. Старо, втвърдено лепило. Снимките са били залепени в албум. Евтини пластмасови класьори на най-долния рафт, поставени в хронологичен ред. На първия пишеше „1989“. На последния — „2012“. Стана ѝ жал, когато извади първия албум, седна на бежовия диван и го разлисти. Никъде нямаше хора. На снимките. Дървета. Катерици. Стълба. Хранилка за птици. Всички бяха датирани. *Хубаво вълнисто папагалче*, 21 февруари 1994 г. *Брезата се е разлистила*, 5 май 1998 г. Отърси се от съчувствието си и започна да прелиства по-бързо, защото знаеше какво търси. Празно място. Страници, откъдето са отлепени снимките. Бързо ги намери. *Мъртвата котка*, 4 април 2006 г. *Нещастното кученце*, 8 август, 2007 г. Преди шест години. Преди пет години. Толкова отдавна? С разлика от една година. Защо ли са...?

Ненадейно светлина разкъса мрака, паднал над моравата отвън, и прекъсна потока на мисълта ѝ. За кратко, после угасна. Не беше чула кола, но нямаше съмнение.

Отвън имаше някого.

Миа реагира светкавично. Върна албумите на рафта, измъкна се през вратата на верандата и се притаи зад ъгъла на къщата, със стиснати устни, та да не се чува дъхът ѝ.

Толкова бе тихо.

Чуваше ударите на сърцето си.

Чуваше дишането си.

Кой живее толкова далече от хората?

И изведнъж я връхлетя следната мисъл:

Защо, по дяволите, не си беше взела пистолета?

Невъоръжена, сама в пустошта.

Така ѝ бяха наредили, разбира се. Не носи оръжие. Полицията в Осло. Не носи оръжие, освен ако не си в Отряда за бързо реагиране или нямаш *основателна причина*. По начало Миа не обичаше оръжието, но през последната година се случиха произшествия, които промениха нагласата ѝ. Винаги бе използвала „Глок“, пробвала беше различни модели — „Глок 17“ е стандартният, но тя притежаваше и по-лекия и лесен за криене в дрехите „Глок 26“. Ала сега това не ѝ беше от полза, не бе взела нито един от тях и се чувстваше като идиот.

Отвън имаше кола.

Чу как от нея слезе човек и сетне юмрукът му затропа по вратата. Отначало един път, после още веднъж. Гост. Някой искаше да навести Джим Фюглесанг. Пое дъх, заобиколи ъгъла и срещна изненадано, брадато лице. Полицейският ѝ инстинкт се задейства и очите ѝ сканираха околността. На стълбите стоеше мъж, около 80 кг, с палто, на моравата беше паркирана бяла камионетка, две седалки в пътническата кабина. Бързо се озърна във всички посоки. Нищо не помръдваше, очевидно мъжът на стълбите беше сам и изглеждаше уплашен от появата ѝ.

— Коя сте вие? — заекна той.

— Здравейте! Извинете! — Миа се усмихна и се приближи към него. — Миа Крюгер, полицейско управление Осло. Търся Джим Фюглесанг. Тук ли живее?

— Тъъ... да — отвърна брадатият мъж.

— Май не си е вкъщи — обяви Миа, без да спира да се усмихва.

— Май не — потвърди мъжът. — От полицията сте? Нещо лошо ли е направил Джим?

— Не, не, само рутинна проверка. А вие кой сте?

От лицето на мъжа на стълбите не слизаше учуденото изражение, задето е срещнал непознат човек тук.

— Хенрик — представи се той. — Да, аз...

Той посочи камионетката си и тя го видя — логото отстрани.

„ISA Хюрюм“.

— От време на време му доставям храна. От няколко дни не се е обаждал. Помислих си, че не е излизал от къщи, та...

— Добре ли го познавате? — осведоми се Миа.

— Горедолу — отвърна мъжът. — Не бих казал, че го познавам добре, но е мой клиент от години. Малко е... специален и понякога му трябва помощ.

Миа бързо се огледа. Светлината ѝ липсваше. Проклет сезон! Не беше тук само заради албумите, имаше и друга, не по-малко важна задача. Възнамеряваше да се опита да намери пътя до езерцето. Там, където Фюглесанг бе направил снимките.

— Да, изглежда не си е вкъщи — сви рамене Миа.

— Нали не е... загазил? — попита мъжът с брадата.

— Не, само... е станал пътен инцидент наблизо, има прегазен човек и проверяваме хората от околността, дали някой не е видял нещо.

— Уф — въздъхна мъжът и слезе по стълбите с угрижен вид. — Прегазен човек? Значи има пострадал?

— Да — отвърна Миа и отново се озърна нервно.

Изведнъж светлината съвсем угасна. Сякаш някой бе дръпнал шалтера.

По дяволите.

— Мога ли да направя нещо? — предложи мъжът. — Познавам всички тук. Къде е станала злополуката?

— Вашият магазин... — Миа посочи микробуса.

— Да?

— Хенрик, нали?

— Да, Хенрик Ериксен. Аз...

— Ще ви се обадя, ако имам въпроси. Съгласен ли сте? — тя отново се усмихна пресилено.

— Да, разбира се. Да ви дам ли номера си?

— Ще го намеря, ако ми потрябва.

Миа се качи в автомобила си. Обърна на малката площадка и подкара по тесния път.

Проклет мрак!

По някое време трябва да се върне тук, но поне знае къде е. Миа Крюгер тъкмо излезе на главния път и телефонът ѝ иззвъня.

— Да?

— Лудвиг е.

— Да?

— Нали искаше информация за онзи адрес?

— Какво откри?

— Не много. Поначало сградата е жилищна, но на първия етаж има офиси.

Най-накрая улично осветление — покрай пътя. Миа изведнъж се почувства поспокойна, почувства се сред цивилизацията.

— А антиквариат?

— Не и доколкото успях да разбера.

Мамка му.

Отново я обзе противното неопределено усещане. Ненадейната среща предишната вечер. От нищото. Беше я изиграл. Хакерът. Скункс.

По дяволите.

— Благодаря, Лудвиг — каза Миа и подкара към центъра.

Исабела Юнг седеше на леглото в стаята си, още не си беше свалила якето, сърцето ѝ биеше силно под пуловера. Някой бе пъкнал нова бележка под вратата ѝ. Написана със същия почерк като предишната.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.
Само ние двамата.

Тъкмо се беше върнала от посещението при татко. В новото общинско жилище във Фредрикста. Отдавна не го беше виждала и се радваше, но не мина точно както си го представяше. През повечето време той мълча. Намираще се в странно настроение. Едва ли не го притесняваше. Беше щастлива, че си е отново в разсадника.

Исабела се усмихна и прокара пръсти по белия лист.

Искаш ли да се срещнем?

Иска, естествено.

Разбра, че е от него. Когато получи първата бележка. Онази, която висеше на вратата ѝ. Паулус. Видя очите му. Докато ѝ показваше орхидеите. Не помнеше дали тогава му е отвърнала със същия поглед, но после го правеше всеки път щом ѝ се удадеше възможност.

Красивите очи ѝ се усмихваха. Устните му разясняваха кога се поливат различните растения и каква почва е най-подходяща за азалиите, докато погледът му казваше друго. В началото не разбра защо трябва да е толкова потайно, но скоро ѝ стана ясно. Още не беше навършила шестнайсет години. Това бе причината, естествено. Беше прекалено малка. Не е законно. Незаконна любов — още по-вълнуващо.

Исабела Юнг бе само на петнайсет, но имаше усещането, че е възрастен човек още от детството си. Не ѝ пукаше за възрастта. Какво е тя? Само някакво число. Обаче, разбира се, му влизаше в положението. Той беше над двайсет. Щеше да изгуби работата си, сигурно щеше да попадне в затвора, доколкото ѝ беше известно. Затова пазеше тайната. Точно като него. Никога не се бяха докосвали. Нямаше дори прегръдки. Само се гледаха. Неговият взор, отпращан към нея, и нейният отведен поглед.

Но най-сетне дойде бележката.

Харесвам те.

А сега и втората.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.

Само ние двамата.

Исабела погали с пръсти думите, чувстваше се малко обърквана. Едва прекрачи прага, когато я застигна мълвата. Полицията отвела Паулус и Бенедикте Рийс. Препирали се на двора и полицаите им сложили белезници. Оттогава нямало вести от тях. Разтревожена, Исабела отиде при Хелене, но я отпратиха още на вратата.

— В момента съм малко заета. Ела по-късно.

— Но аз само...

— По-късно, Исабела. Става ли?

Беше свързано с Камила Грийн, естествено, всички бяха единодушни по въпроса, но никой не знаеше какво всъщност е станало. Някои твърдяха, че са чули Бенедикте да обвинява Паулус за убийството на Камила. Несъмнено лъжа. Всички познаваха Бенедикте

Рийс. Не можеше да ѝ се има доверие. Говореше врели-некипели, само и само да ѝ обърнат малко внимание. Паулус, разбира се, е невинен.

Неочаквано на вратата се почука и вътре надникна Сесилие.

— Спиш ли? — нерешително попита слабичката девойка.

— Не, не. Влизай! — усмихна се Исабела и пъкна бележката под възглавницата си.

— Научи ли нещо ново? — попита момичето и седна на леглото до нея.

— Не, нищо. Току-що се прибрах. А ти?

— Плъзнали са всякакви слухове — промълви Сесилие със слаб гласец и едва сега

Исабела забеляза, че приятелката ѝ е плакала.

— Не бива да ги слушаш.

Тя прегърна треперещото слабичко момиче.

— Според някои Бенедикте е убила Камила — продължи Сесилие. — А според други —

Паулус е убиецът. Божичко, ами ако е вярно?

Исабела я погали по косата и се опита да я успокои. Обичаше Сесилие. Бързо се бяха сближили. Всички момичета в разсадника си имаха история, но Сесилие... Исабела не смееше и да си помисли какво е преживяло дребничкото момиченце, преди да попадне тук и точно като самата Исабела, за първи път да се почувства на сигурно място.

Вече не беше така, понастоящем нищо не подсказваше, че са в безопасност. Исабела я разбираше. Самата тя го бе усетила. С всички тези журналисти. Полицията. Идилията беше нарушена.

— Естествено, че не е — увери я Исабела с усмивка.

— Мислиш ли? — прошепна Сесилие и се вгледа в нея с наивните си очи.

Двете бяха на една и съща възраст, но понякога Исабела имаше чувството, че е майка на Сесилие. Сесилие бе водила тежък живот. Зли хора. Лоши хора. Беше чувала ужасяващи подробности, но в момента не ѝ се мислеше за това — опита се да съсредоточи вниманието си върху нещо хубаво.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.

Иска, разбира се. Среща с Паулус. Знаеше, че си има местенце. Скришно местенце. Бараката в края на стопанството. Знаеше и за растенията му, но не беше казала на никого. Марихуана. Исабела изобщо не я беше грижа.

— Паулус не е убил никого — заяви решително тя.

— И Бенедикте ли не е?

— Категорично.

— Сигурна ли си? Толкова е злобна.

Сесилие вдигна поглед към нея.

— Да, такава е, но е проста като фасул. Нямахте да успеете, дори да се беше опитала.

За радост на Исабела Сесилие се разведри.

— Вярно е. Проста като фасул.

— Да — усмихна се Исабела.

— Помниш ли, когато бяхме в Природонаучния музей и тя попита защо нямат маймуни?

Исабела се разсмя.

— И защо животните не мърдат.

Сега Сесилие се усмихна широко.

— Мислеше, че сме в зоологическата градина — нахили се Исабела.

— Вярно — на свой ред се засмя Сесилие. — Колко е тъпа!

— Адски тъпа.

— Мразя злите хора — обяви Сесилие и се сгуши в Исабела.

Както беше споменато, въпреки еднаквата им възраст, понякога на Исабела ѝ се струваше, че приятелката ѝ е на седем и само иска някой непрестанно да я гушка.

— Ще се грижа за теб. Не бива да се страхуваш.

Тя отново погали слабичкото момиченце по косата.

Изведнъж вратата се отвори и задъхана, Сюне си показа главата.

— Върнаха се.

— Кои?

— Паулус и Бенедикте. Върнаха се. Току-що ги докараха. С полицейска кола. Отидоха направо в кабинета на Хелене.

Върнал се е.

Сърцето на Исабела подскочи в гърдите.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.

Само ние двамата.

Усмивка озари лицето на петнайсетгодишната девойка.

Искам, разбира се.

Нямаше търпение.

Холгер Мунк окачи палтото си в коридора, събу си обувките, влезе направо в банята и отвори аптечката. Отвинти флакончето с хапчетата за главоболие, сложи две на езика си и ги преглътна, после отиде във всекидневната. Не знаеше къде да се дене.

След срещата с Миа в „Юстисен“ бе толкова уморен, че направо си легна, но не успя да заспи. Въртеше се под завивката, не му оставаше друго, освен да стане. Обзет от безпокойство обикаля из апартамента, накрая се облече и заброди по улиците в студа, забил очи в земята и прихлупил ниско шапка.

Какво е това ненадейно главоболие? Болка в слепоочията и зад очите. Причерняваше му още по време на разпита с Бенедикте Рийс. Сякаш някой изневиделица го бе ударил с бухалка по темето — изведнъж пред очите му замъждукаха звезди, а в устата си усети метален вкус, наложи се да се извини и да излезе от стаята, за да си измие лицето със студена вода. Дълго се плиска от чешмата, докато се посвести. *Мигрена?*

Холгер Мунк не беше най-здравият човек на света — беше му съвсем ясно — но никога не бе страдал от главоболие. Часовникът над кухненския плот показваше три без нещо. Посред нощ. По дяволите. Вече дори не беше уморен. За момент остана прав, очаквайки ефекта на хапчетата. Нима вече е прекалено стар? Петдесет и четири години, а след няколко дни ще навърши петдесет и пет — не е нищо. Или греша? Вмъкна се в кухнята, включи електрическата кана и надникна в хладилника. Храна. Пълният инспектор никога не бе страдал от липса на апетит, сега за първи път не виждаше нищо, което да му се яде. Извади чаша от шкафа над умивалника, изчака водата да кипне, занесе чашата с чай във всекидневната и застана пред рафта с компактдисковете.

Нещо вкусно за ядене. Музика за фон, докато превключва каналите с изключен звук. Това беше методът му. Подреждаше си мислите и се отърсваше от изминалия ден. Своеобразна медитация. Апетитна вечеря. Музика. На екрана в дъното проблясват кадри от цял свят. Сега обаче не намери диск, който да му се слуша. Мунк се отпусна на дивана и отпи от чая, усети бавно настъпващото облекчение. Навън бе тъмно като в рог. Дълбока нощ, светът спеше, а той не успяваше да намери покой. Изведнъж апартаментът му се стори съвсем празен. Положи много усилия да си създаде дом на улица „Тересегата“, а досега не беше забелязал, че вещите около него са мъртви. Палма юка в ъгъла. Снимки на Мириам и Марион над дивана. Етажерка с компактдискове, заемаща цялата стена зад телевизора. Беше се заблуждавал. Успял бе да повярва, че това е дом, но не беше. Откъдето и да го погледнеше. Представляваше просто една кутия. Място на пребиваване.

Докато чакаше да...

Мунк не довърши мисълта си. Отиде в банята и изпи още две хапчета. Престори се, че не вижда брачната халка, която бе свалил от пръста си и прибрал в аптечката. Влезе в кухнята и отново отвори хладилника. Все още не му се ядеше нищо. Пак застана пред етажерката с дискове. И този път не успя да избере нищо за слушане.

Запъти се обратно към дивана и в този момент чу звънеца. За момент застина, преди изобщо да осъзнае какво става. Рядко приемаше посетители, звукът бе непривичен. Посред нощ? Сигурно е грешка. Някой бе натиснал грешен звънец на път за нечие афтърпарти. Но звънът се разнесе отново. И после още веднъж.

Раздразнен, Мунк отиде до домофона.

— Ало!

— Здравей, Холгер! Миа е.

— Какво?

— Миа е. Може ли да се кача?

Болката се върна. Сякаш някой забиваше пирони в слепоочията му.

Положи усилия да се съсредоточи, за да отговори.

— Знаеш ли колко е часът? Какво има?

Миа стоеше пред вратата му. За първи път му се случваше. Бяха доста близки, но винаги се срещаха извън домовете си.

— Скункс — чу се пресипналият ѝ глас.

— За какво говориш?

— Хакерът.

— Какво? — не схвана Мунк.

Облегна се на стената.

— Май ни вземат за глупаци. Може ли да се кача?

— Посред нощ е.

Мунк се хвана за челото.

— Знам, но трябва да поговорим — не млъкваше Миа от слушалката.

— За какво?

— За Габриел.

— Габриел ли? Какво имаш предвид?

— Скункс — нетърпеливо повтори тя. — Мисля, че е той.

— Хакерът ли?

— Да.

За момент се възцари тишина. Мунк се опита да си събере мислите.

— Какво общо има Габриел? — смотолеви той.

— Ще ме пуснеш ли да вляза? — прозвуча отдалече гласът на Миа.

— Да, разбира се — промърмори Мунк и успя да се съсредоточи достатъчно, за да натисне бутона, с който се отваряше външната врата.

Малкото момченце лежеше под завивките и гледаше календара на стената до леглото. От вълнение цялото му тяло се бе превърнало в широка усмивка. Важният ден. Толкова отдавна го чакаха. Мама говореше за него от... Той се опита да преброи, но не му стигнаха пръстите — поне от лятото, ако не и от по-рано. Великият ден. Когато всичко ще... Не знаеше какво точно ще се случи, но беше нещо грамадно — по-гигантско от Слънцето и Луната и по-велико от раждането на Земята. Придърпа тънкото юрганче под брадичката си и пак се загледа в календара. Макар и мама да му бе заръчала да спи, не можеше да мигне. „Декември 1999 г.“ пишеше там. Годината беше 1999. Но не това бе вълнуващото, а написаното на задния лист, което не биваше да гледа, преди да стане дванайсет часа. Той обаче надникна скришом, не успя да се въздържи. Януари 2000 г. Представяте ли си? Двехилядната година! Момченцето се усмихна и усети как в долния край на леглото пръстчета на краката му се свиват, така ставаше, когато е много щастливо, както сега — пръстчетата му се свиваха, а сетне изскачаха заедно с крачетата му, ръцете и цялото тяло, вдигаха се чак до ушите, а те горяха, което беше хубаво, защото в малката стаичка беше студено. Декември. Ужасно студено. Можеха да си позволят само печката във всекидневната. Печките са скъпи. Дървата за огрев — също. Спеше облечен и с шапка, но усети как пръстчетата му се свиват в чорапките.

Важният ден. Ново хилядолетие. Помислете си само! Един-единствен ден, а е от толкова значение. Само няколко минути на циферблата на часовника, а такава голяма разлика! Тик-так — и хоп, бум, ура! Стрелките са унищожили всичко лошо и великият ден е настъпил. Чакаха го с нетърпение от... той отново се опита да преброи, но пръстите пак не му стигнаха, а и не беше лесно да ги открие всичките под ръкавиците, които се налагаше да носи заради студа.

На стената в стаята на момченцето висеше часовник, но той не показваше точното време, защото батерията беше изтощена, а да се купи нова е скъпо, така че от известно време часът постоянно беше четири и пет. Не можеше да му се разчита, затова се опита да брои, откакто мама му бе заръчала да си ляга. Тогава часовникът във всекидневната показваше осем и пет, а секундите се отброяваха така: *хиляда и едно, хиляда и две, хиляди и три*, но след петстотин и нещо главата му бръмна. Най-добре просто да си лежи и да чака в леглото мама да дойде да го вземе и да му каже, че е настъпил.

Великият ден.

Не знаеше какво ще стане, но щеше да бъде нещо велико — въобще не подлежеше на съмнение. В това хилядолетие не можеше да се живее, беше обсебено от зли духове и от всички лоши работи и нямаше какво да се направи — не им оставаше друг избор, освен да чакат да свърши, което предстоеше скоро. И макар да не си представяше какво точно ще се случи, надяваше се мама да е по-щастлива — впрочем според него тя щеше да бъде по-щастлива, защото отдавна и с нетърпение очакваше този ден.

Момченцето си дръпна шапката, та да покрие ушите му, и се опита да задържи топлината под тънката завивка.

— Мазето е много голямо — казваше мама, когато я питаше защо в къщата винаги е толкова студено. — Баща ти не беше с всички си, но пък умееше да строи къщи. Знаеше какво предстои и че ни трябва място, където да се скрием, когато се започне, когато светът

рухне. Обаче направи избата много голяма. Трябваше да има повече къща и по-малко мазе, защото под земята е студено и студът прониква през пода, нали разбираш?

Той не разбираше особено добре мама, когато говореше за баща му, понеже никога не го беше виждал, но все пак кимаше, защото тя се сърдеше, когато я разпитва. Знаеше със сигурност, че татко го е имало, защото беше построил къщата. Не го беше виждал с очите си, но мама не можеше да построи нищо, значи трябва да е истина. Понякога си мислеше, че татко му прилича на бащата на Пипи Дългото чорапче: много добър баща, но му се налага постоянно да пътува — като пират от остров Корекоредуг — може би един ден неочаквано ще се завърне, ще бъде с дълга брада и много ще се радва, но това все още не се бе случило. Не беше признавал на мама, а дори и пред себе си не смееше да го каже на висок глас, обаче много пъти си бе представял именно това: татко ненадейно се появява на вратата, натоварен със златно съкровище, вдига мама и я завърта, провиква се: „корекоредутката ми!“ и носи подаръци от всички краища на света. Специално за него има печка, за да не мръзне в малката си стаичка, която никога не се затопля, особено през декември, както сега.

Много се беше чудил какво ли ще представлява великият ден. Надяваше се татко да се върне, но това съвсем не беше сигурно, затова направи списък. Не го показва на мама, защото знаеше мнението ѝ — когато задава въпроси или си пожелава нещо, затова се въздържа и го криеше под възглавницата си. Списъкът се състоеше от седем точки, седем работи, които според него щяха да се случат на великия ден.

Поколеба се дали да не го извади и да го разгледа пак, но мама му бе наредила да си легне, да стои кротко и да не излиза от стаята, въпреки че часовникът във всекидневната показваше само осем и пет.

Важният ден.

Беше го написал с големи букви отгоре на листа. Сам се бе научил да пише и се гордееше с това. Също и да брои. Да познава часовника. И буквите. Да пише. Съвсем самичък, което беше чудесно, защото не ходеше на училище — точно като Пипи. Отначало не разбираше какви са тези нещица — имаше ги навсякъде: по опаковката на корнфлейкса, върху тубичката паста за зъби, отстрани на кутията с мляко, между кориците на трите книги в стаята му. Отначало в представите му бяха само завъртулки, малки рисунчици, но после, един ден, когато мама не си беше вкъщи, ненадейно успя да ги навърже. Не знаеше как се случи, но имаше нещо в думите, излизаци от устата на майка му, и тези, с които ѝ отвърщаше — първоначално си мислеше, че са само във въздуха, ала изведнъж му стана ясно: върху предметите са написани същите думи.

Лека нощ.

Мляко.

Януари.

Сапун.

Може да спечелите.

Аника.

Томи.

Може да спечелите пътуване до „Дисниленд“.

Взе химикалка и започна да изписва думи на един лист. Откритието му бе фантастично — почти като да лежи под юргана в очакване на великия ден. Думите в устата и думите върху нещата могат да бъдат нанесени върху листа само с някаква мъничка химикалка.

Момченцето стана от леглото, за да се раздвижи, да си затопли кръвта — нито дрехите

помагаха, нито тънкото юрганче, цялото му тяло бе измръзнало и от устата му излизаше пара, макар да се намираще в стаята.

Татко бе построил къщата, но — помисли си той — въпреки че татко умееше да строи къщи и щеше да им трябва убежище, когато светът се сгромоляса, мама имаше право — мазето бе твърде голямо. Сега в стаята беше страшно студено, не помагаше дори, че лежи облечен под юргана. За момент реши да отиде във всекидневната, където гореше печка, но не го направи. Ако беше научил нещо, то бе да не ядосва мама.

Момченцето пристъпи към шкафа и извади оттам пуловер „Мариус“¹², най-хубавият му пуловер — предназначен да го носи само на рождени дни и когато мама му разреши да излезе от къщата — ала все пак го навлече върху другите дрехи и се върна в леглото под юргана. За пореден път отправи поглед към календара — 1999 — лошата година. Не можеше да чака повече да му позволят да обърне листа.

Януари 2000 г.

Ново хилядолетие.

Не беше непослушен. Винаги правеше каквото му кажат, но мама не му беше забранила да извади списъка, само му бе заръчала да си ляга.

Момченцето си свали ръкавиците, напипа фенерчето, измъкна листа, скрит под възглавницата, и се усмихна.

ВАЖНИЯТ ДЕН

Желания:

1. Мама да е щастлива.
2. Татко да се върне и да направи мазето по-малко.
3. Да мога да излизам от къщи.
4. Да не скубя мама, когато я реша.
5. Да ходя на училище.
6. Да мога да призная на мама, че разбирам буквите и числата и че умея да чета, и тя да не се разгневи.
7. Да имам приятел — като Томи и Аника.

Неочаквано задуха вятър, блъскаше по стените и не се отказваше — проникваше през неуплътнените прозорци, издишваше ледения си дъх върху лицето му, върху малкото гола кожа между шапката и юргана.

За пореден път се поколеба дали да не изпълзи от леглото и да отиде във всекидневната, където беше печката — толкова щеше да е приятно да седне там и топлината от горящите дърва да загрее пръстите му — обаче не стана, защото мама му бе забранила.

Мама.

Около момченцето нямаше други хора и никога не бе имало, само мама.

Когато тя излезеше от къщи, той оставаше сам. Понякога отсъстваше с дни, но въобще не беше важно, защото мама бе всичко за него.

Да вчесва красивата ѝ руса коса пред камината. Да ѝ помага да измие недостъпните места по тялото си — да я насапуниса с гъбата там, където трудно стигаше сама.

Момченцето се усмихна, забравило, че е тъжно, задето бе успяло да измисли само седем желаниа, а искаше да са двайсет.

Важният ден.

Несъзнателно затвори очи и се унесе, остави мразовитата стая и потъна в съня, а когато се събуди, макар часовникът на стената все още да показваше четири и пет, знаеше.

Хиляда деветстотин деветдесет и девета година си е отишла.

Настъпила е двехилядната година.

Великият ден.

Сигурен беше. Мама е забравила да го събуди. Той се отви и тичешком излезе от студената стая. Засмян прекоси всекидневната и се втурна към нейната стая. Глупава мама. Сигурно е заспала и е забравила да му каже, когато е дошъл великият ден.

Открехна вратата на спалнята и застина в процепа.

От една греда на тавана бе повесено въже.

Под въжето висеше голо тяло с дълга руса коса, отпуснати ръце и крака и посиняло лице. Очите бяха широко отворени, а устните не изглеждаха годни да говорят.

Момченцето си придърпа стол, настани се на него и с неуверена усмивка впери поглед във висящото от тавана голо тяло.

Кротко зачака тя да се събуди.

Слава богу думкащото главоболие намаля. Мунк преглътна една прозявка и остави чаша чай на масата пред Миа.

— Нямах ли нещо друго? — попита тя, загледана в чая.

— Какво друго?

— Нещо по-силно. Не ти ли се намира?

— Посред нощ е, Миа. Не може ли да говорим утре?

— Не, важно е — измърмори тя.

Едва сега той забеляза колко е пиана, но въпреки това е будна и нетърпелива.

Красивата му колежка дори не се събу и не си съблече якето, направо седна на дивана и се вторачи в Мунк с добре познатия му поглед. Беше разбрала нещо. За него бе пълна мистерия как го постига, но се беше научил да вярва на този поглед.

— Не пия, Миа, знаеш — прозина се Холгер Мунк.

— Е, и? — засмя се Миа и посочи с глава рафта под компактдискете.

Шегаджийски подаръци от колегите му. За всеки рожден ден. Хайде да подарим на въздържателя нещо скъпо, което няма да изпие. Там имаше осем неотворени шишета уиски с етикети, които не значеха нищо за него и не го интересуваха.

— Давай — поклати глава Мунк, а Миа стана, взе една бутилка и я отвори.

— Имаш ли чаша?

Той отиде в кухнята и докато вадеше чаша от шкафа, с периферното си зрение улови усмивката на снимка, залепена върху вратата на хладилника, и изведнъж се сети, че е забравил нещо.

Мириам му беше звъняла.

И в цялата суматоха бе забравил да ѝ се обади. По дяволите. А беше решил да обръща повече внимание на семейството си. Занесе чашата в хола и едва сега осъзна, че Миа през цялото време не е спирала да говори.

Какво става с главата ми?

— Разбираш ли?

Тя си напълни чашата.

— Какво? — попита Мунк.

— Слушаш ли ме?

— Не съвсем — призна той и седна. — Сигурна ли си, че не може да почака до утре?

— Дойде при мен — подмина въпроса му Миа.

— Кой?

— Хайде де, Холгер! Още ли спиш? Скункс. Дойде при мен в „Лори“.

— Скункс ли? — изненада се Мунк.

— Изневиделица. — Миа отпи от уискито. — Нали Габриел ни го описа като напълно невидим?

Мунк кимна.

— Неоткриваем — усмихна се Миа. — Неуловим.

Той я остави да продължи.

— Било е на живо. Така каза.

— Кое?

— Видеото. С Камила в колелото. Не е било запис, а видеопоток.

— Поток ли?

Мунк се поразбуди.

— Да — нетърпеливо кимна Миа. — Снимали са я с камери и са я излъчвали. В продължение на месеци.

— Божичко! — възкликна Мунк и усети как му призлява.

— Ненормална история.

— Да, дявол да го вземе.

— Но не това исках да ти кажа — продължи Миа, като отново си напълни чашата.

Била е в „Лори“, не си е отишла къщи и очевидно доста е пила. Поднесе чашата към устните си и почти я пресуши.

— Миа, аз...

— Не, не, изслушай ме — продължи енергично тя. — Как можеш да знаеш, че не е запис, а е на живо, ако не си...

— Ако сам не си го заснел?

— Именно.

— По дяволите! — изруга Мунк.

— Точно така.

— Просто се е появил?

— Да. От нищото.

— И според теб има угризения и всъщност той е нашият човек?

— Да — заключи тя.

Изведнъж умората напусна Мунк.

— Какво ще правим? — попита Миа.

— Ще го открием, ще го изслушаме и ще преценим дали има основание да повдигнем обвинение.

— Не това имам предвид.

— А какво?

— Какво ще правим с Габриел?

— В какъв смисъл?

— Двамата са близки.

— Смяташ, че Габриел знае повече, отколкото признава?

Миа сви рамене.

— Според теб не е ли странно, че Габриел не ни осведоми кой е този Скункс и къде да го намерим?

— Миа... — възрази Мунк.

— Не, изслушай ме. Ненадейно изниква някакво видео. Така, от нищото. А всъщност от колко време познаваме Габриел? Има ли шест месеца?

— Миа, не мислиш ли, че...

— Сериозно, Холгер. Тук мирише на гнило — прекъсна го Миа.

За пореден път гаврътна чашата и отново си наля уиски.

— Чуй ме, Холгер. Скункс не просто знае нещо, според мен знае много. В такъв случай навярно и Габриел е в течение. Наложително е да поговорим с него, но е важно да процедираме внимателно. Затова държах веднага да го обсъдя с теб. Разбираш ли?

Мунк кимна замислено.

— Най-добре е ти да се заемеш — отсъди накрая той.

— С кое?

— Да поговориш с Габриел. Утре. Той те харесва. Накарай го да каже каквото знае.

Коварно се завръщаха. Металният вкус в устата; пироните в слепоочията.

— Добре — усмихна се Миа и за пореден път изпи до дъно съдържанието на чашата.

— Обаче не пред другите, нали?

— Естествено.

— Имаме общо съвещание в десет. След това ще имаш възможност.

— Добре.

Миа се изправи.

— Значи според теб е бил той? — попита я Мунк, вече в коридора.

— Скункс ли?

— Да.

— Имам такова чувство. Във всеки случай не му е чиста работата.

— Хубаво. Бъди внимателна.

Мунк ѝ отвори вратата.

— С Габриел ли?

— Да.

— Разбира се, че ще бъда — обеща тя.

И с усмивка на уста се изгуби надолу по стълбите.

По време на цялото съвещание странно усещане глождеше Габриел Мьорк. Нещо не беше наред. Подозрението му се потвърди, когато веднага след края на срещата Миа го помоли да я последва в кабинета ѝ.

— Какво има? — попита учуден той, след като младата жена му каза да затвори вратата.

Тя го изгледа с изражение, което виждаше за първи път — смесица от подозрение и любопитство. Наклони глава настрани, като че ли искаше да прочете мислите му.

— Какво има? — повтори въпроса си Габриел.

Придърпа стол и седна.

— Ще те попитам нещо — предупреди Миа. — Важно е да ми отговориш откровенно.

— Откровенно ли? — засмя се Габриел. — Защо да не съм откровен с теб?

Тя извади ментово драже от джоба на якето си и го пхна в устата, без да сваля очи от младия си колега.

— Скункс — натърти.

— Да? Какво за него? — сви рамене Габриел.

— Колко сте близки?

Бавно започна да му се изяснява. От това се опасяваше вече няколко дни. Скункс бе изплувал от нищото с видеото, после пак беше изчезнал и Габриел нямаше представа как да го намери.

— Какво имаш предвид? — не схвана хакерът.

— Каквото попитах.

Миа не откъсваше поглед от него. Разговорът заприличваше на разпит и това не му се нравеше.

— По-рано бяхме добри приятели.

— Колко добри?

— Много добри. Какво намекваш?

— Но вече не?

— Не, вече не — въздъхна Габриел. — Защо е всичко това, Миа? Обвиняваш ли ме в нещо?

— Не знам. — Миа отново наклони глава. — Имаме ли за какво да те обвиним?

— *Да те обвиним?*

Габриел започваше да се ядосва. Говорили са зад гърба му. Мунк и тя, а сигурно и някои от другите колеги.

— Честно, не знам къде е — разпери ръце той. — Сигурно съм идиот, но не разбирам в какво ме подозирате.

— Значи отдавна не си го виждал?

— От няколко години — поклати глава той. — Докато той не ме потърси.

— И вече не сте приятели?

— Не.

— Какво се е случило?

Писна му. До гуша му дойде. Напоследък не спеше добре. Колкото и да се опитваше, не успяваше да се отърси от образите. Изпосталялото момиче на колене в клетката. Надписът на стената зад нея. Пернатата сянка. Целият се разтреперваше само при мисълта за това.

— Слушай — гласът му прозвуча по-сърдито, отколкото възнамеряваше — Да, нов съм тук и не съм способен колкото другите, но правя каквото ми е по силите и ако знаех къде е, щях да кажа. Мислиш ли, че не се опитах? Мислиш ли, че не опипах почвата? Сериозно ли смяташ така? Обаче не получих отговор. Знаеш ли защо? Защото Скункс не иска да го открием. Защото...

Той млъкна, трябваше да се поуспокои. Кръвта му кипеше.

— Защо? — обади се Миа.

— Защо според теб?

— Защото се занимава с незаконни дейности.

— Именно — пак разпери ръце Габриел. — И какво? Подозирате, че съм замесен, така ли? По дяволите, Миа! Харесвам те, но няма да търпя подобно отношение. Работя като луд, откакто...

Миа вдигна ръка и го прекъсна, преди да успее да довърши.

— Съжалявам, Габриел — извини се тя и го погледна по-меко. — Бях длъжна да проверя.

— Какво да провериш? — сърдито попита той.

— Съжалявам — повтори Миа и беше искрена.

— Мамка му, Миа. Много грубо!

— Прости ми — отново се извиня тя.

Стана от стола и се настани на ръба на бюрото, точно пред Габриел.

— Какво си въобразяваше? Какво си *въобразявахте*? Какво сте говорили? Габриел и Скункс заговорничат? Старите хакери си имат свой бизнес? Затварят девойки в мазета? Сериозно ли, Миа? Повръща ми се!

Габриел бе толкова гневен, че не можеше да се овладее. Изобщо не го очакваше.

Да го заподозрат в нещо подобно? Тя беше ли наясно колко се гордее, че е в екипа?

— Габриел — промълви Миа.

Приблужи се още малко и сложи ръка на рамото му. Едва не го прегърна. Искрено се разкайваше.

— Понякога не се справям толкова добре, колкото се очаква от мен — подхвана тя, все още с ръка на рамото му. — На моменти... забравям да мисля, става прекалено бързо. Ще ми простиш ли? Не те смятах за замесен, но...

— Но какво?

— Понякога, ако обичаш някого, се опитваш да го предпазиш.

— Мислила си, че прикривам Скункс.

— Нещо такова, да — кимна Миа с виновно изражение.

— Първо, Скункс и сам се оправя. Второ, вече не сме приятели. Трето, дори да ми беше приятел, ако имах подозрения, че е замесен в нещо, над което работим — казах *работим*, защото наистина се чувствам част от отдела, макар вие очевидно да сте на друго мнение — никога не бих го премълчал. За какъв ме мислиш, Миа? Надявах се двамата да...

— Габриел! — Миа очевидно наистина съжаляваше. — Честно. Вината е моя. Естествено, че си част от отдела. Всички те хвалят и оценяват работата ти. Мина само половин година и вече не можем без теб. Осъзнаваш ли колко си важен за нас?

— Явно не е така — възрази младият мъж.

— Добре, постави се за момент на мое място.

— И?

— Изневиделица се появява видеоклип. Някакъв хакер *случайно* го е намерил. На някакъв сървър, неясно къде. Предава го на някогашния си колега, който работи в полицията. Този колега *не знае къде да го открие*. Ако беше на мое място, нямаше ли да се усъмниш?

Габриел се замисли за момент и осъзна, че тя има основание.

— Хубаво — усмихна се Миа. — Разбрахме се. Разпитът свърши. Всичко е наред. И ми влизаш в положението. Значи приключваме с този въпрос.

— Съгласен — поусмихна се и Габриел. — С кого си говорила?

— За кое?

— За това. На кого си казала, че според теб премълчавам истината.

— Само на Мунк — отвърна Миа. — И той беше на мнение, че греша. Виждаш какво е положението.

— Какво?

— Понякога действам необмислено, а теб всички те харесват. Това достатъчно извинение ли е?

— Да — кимна Габриел.

— Чудесно — заключи приветливо Миа. — Значи мога да говоря с теб за това, за което исках.

— За какво? — попита Габриел.

— Намери ме.

— Кой?

— Скункс.

— Сериозно ли? Не е възможно. Той мрази полицията.

— Не се шегувам. Бях в „Лори“ и не щеш ли, изникна той.

— Нищичко не разбирам — изуми се Габриел.

— Странно, нали?

— Удивително.

— И аз така си помислих. Каза някои неща, които само ти можеш да ми помогнеш да проумея. Ще ги обсъдим ли?

— Разбира се — съгласи се той.

— Чудесно — усмихна се Миа. — Само ще си взема чаша кафе. Ти искаш ли?

— Да, благодаря.

Габриел се зарадва на топлия, съпричастен поглед, който Миа му отправи на излизане от стаята.

Беше много по-топло в леглото, където непознатите лица му казаха да спи. Беше там от няколко дни и все още не знаеше къде се намира и кои са тези хора, но го увериха, че е в безопасност и няма причина да се страхува.

Непознатите се държаха мило, но бяха доста глупави. Не разбираха, например, че стените в къщата са тънки и се чува какво говорят за него, когато си е легнал. Мама винаги го предупреждаваше да внимава с хората — те са двулични и не може да им се вярва. Той осъзна колко права е била, защото непознатите говореха пред него едно, а друго, когато се намираха в съседното помещение и мислеха, че не ги чува.

Ненормална история.

Държала го е затворен в тази съборетина в продължение на десет години.

Не е виждал други деца.

Щастлива случайност е, че някой го е намерил.

Седял е под тялото ѝ повече от седмица.

Бил е съвсем омаломощен.

Опита се да разбере за какво говорят. Не беше тъп — говореха за него, естествено, но не схващаше какво точно казват. Какво имат предвид. И защо мама я няма — и това не можеше да си обясни. Хората, които дойдоха, я свалиха от тавана и той се зарадва да я види, но изглежда тя още не беше готова или пък... да, докато чакаше, трябваше да остане тук.

При непознатите с две лица, на които не може да се вярва. Бяха глупави, но имаха хубава храна. И страшно топли стаи. И не на последно място — и това много го радваше — книги. Невероятно много книги, не само „Пипи“. Не подозираше, че на света има толкова много книги. Момченцето ги поглъщаше една по една. Не можеше да им се насити. Буквите върху хартията го подтикваха да се смее в душата си, да разсъждава за разни работи, да пътува с ума си до фантастични места, където никога не е бил.

След известно време казаха, че се налагало да говори с мъж с рядка брада и с професия — както я нарекоха — „психолог“. Той бе точно въплъщение на мамините думи — подъл отвътре и нахилен отвън. Мъжът с рядката брада го подкани да си вземе от бонбоните в купата на масата между тях, навярно за да го подмами, както правят хората, но той не отказа, защото бяха вкусни, и закима с възможно най-послушен вид, докато мъжът говореше.

Мъжът му разказваше за нещо, наречено „смърт“. Мама си била отишла и никога нямало да се върне. Първоначално, естествено, не му повярва, но след няколко месеца започна да му се струва истина. Защото, колкото и да чакаше и да се надяваше, когато някоя сутрин отвори очи, сгушен под топлата завивка, тя да е там, мама не идваше. Все пак тази *смърт* очевидно съществуваше и мама бе решила да остане там за известно време. Момченцето не знаеше колко дълго, а и не смееше да попита, защото, щом си отвореше устата, било пред жените, които му носеха храна, или пред психолога с бонбоните, всички го гледаха странно.

Все едно е слабоумен.

Не го изричаха гласно, но той го виждаше в очите им. Не бе проумял най-простото нещо, което би трябвало да е очевидно. Затова престана. Вече не задаваше въпроси. Научи се вместо това да кима. Да се усмихва и да кима и всички бяха доволни. Двуличници. Точно така казваше мама: отвън хората носят маска. И в тази къща стените бяха тънки, но понеже той се бе изхитрил да не казва как стоят нещата отвътре, разговорите зад стената по негов

адрес малко по малко се промениха.

Невероятно добре се справя.

Толкова се радвам!

Май вече е забравил какво е преживял.

Представете си само! Какъв кошмар! Затворен сам в продължение на десет години в онази съборетина с лудата си майка.

Но вече е добре.

Видя ли колко е умен? Колко много чете?

Чу ли какво разправя Нилс?

Не, какво?

За лаптопа.

Какво за лаптопа?

Не е знаел какво е.

Сериозно ли?

Не е знаел, но сега го използва непрекъснато. Нилс каза, че за първи път вижда някой да учи толкова бързо.

Ах, слава богу!

Да, не е ли хубаво?

Измина година. Прочете по няколко пъти всички книги в къщата, дори книгите, които според лицата били само за възрастни. Един ден го натовариха в кола и го закараха на друго място, където имаше невероятно много книги — едва не припадна. Бяха навсякъде — от пода до тавана — и му позволиха да ги взема вкъщи, в стаята си, дори му дадоха картонче с неговото име, а възрастна дама, също приветлива отвън, каза, че може да заеме колкото книги иска и да идва, колкото често пожелае.

Не говори лоши неща за мама.

На два пъти, когато говореха лоши неща за мама, съществуващото в него едва не излезе през устата му да ги разкъса, да кървят и да си вземат думите назад, но той успя да се овладее. Две лица. Действително бе невероятно умен. Удаваше му се. Не го разкриха.

Ах, колко е сладък!

Да, не е ли е страшно сладък?

Така говореха гласовете през стената. Той това и целеше. Не му се нравеха думите, които стигаха до него през първите нощи, когато не знаеше къде е. От тях се разтреперваше под юргана, макар и да беше топло.

И тук му беше добре.

Най-вече заради книгите.

И заради другите деца.

Но не и в началото. Първоначално с децата беше като с възрастните, но малко по малко, като прозря как трябва да се държи, как не бива да бъде себе си, а само да се усмихва и да крие вътрешната си същност, много му олекна.

В най-голям възторг беше от компютъра.

Имаше един човек — Нилс — той му го показа. Малък пластмасов четириъгълник: отваря се, а вътре съдържа цял нов свят.

— Досега не си виждал компютър? Наистина ли?

И тогава момченцето усети как яростта му напират навън, но успя да запази спокойното си изражение. После му прости — на Нилс — понеже, макар книгите да бяха страхотни,

това беше нещо съвсем друго, а и гласът му звучеше хубаво през стената.

Дяволите да ме вземат, какъв ум има това момче!

Да, не е ли прекрасно? Да израсне в такива условия, а после да се възстанови толкова добре.

Не, друго искам да кажа.

Какво?

Знаеш за Бетовен, нали?

Какво имаш предвид?

Казват, че Бетовен само видял пианото и веднага проумял.

Какво е проумял?

Ами човек се учи да свири на пиано, но Бетовен само го погледнал, седнал и засвирил. Веднага схванал какво е.

За какво говориш, Нилс?

По дяволите, през живота си не е виждал компютър!

Горкото момче! Затворено толкова дълго. Какъв кошмар!

Веднага щом го включих и той седна пред него, сякаш разбра целия механизъм. Моментално.

Много се радвам, че момчето е добре.

Ама не разбирате ли? Това дете е изключително!

Минаха две години. Той свикна с вкуса на всички бонбони и макар децата да идваха и да си отиваха, се радваше на тяхната компания. Осъзна, че тази смърт е важна личност и държи мама някъде, докато не стане готова да се върне. Постепенно момченцето се почувства почти у дома си. Не като при мама, разбира се, но все пак... Гласовете зад стената винаги казваха хубави неща за него. Децата на площадката за игра искаха да играят футбол или да се катерят по катерушката. Можеше да почака тук. Докато смъртта приключи с мама. Вече спеше по-добре нощем и се събуждаше щастлив.

Докато един ден на площадката пред къщата най-неочаквано не паркира кола и към него се приближи едно от женските лица.

— Искам да ти представя един човек.

— Добре — отвърна той с усмихнатото си изражение.

— Ще имаш нов дом.

Не схвана напълно значението на думите ѝ.

— Здравей — изведнъж го заговори светлокоса жена, слязла от непознатия автомобил.

— Здравей — отвърна той, протегна ръка и се поклони, както го бяха учили.

— Казвам се Хелене — приветливо се представи тя. — Хелене Ериксен.

— Хайде да влезем и да се поопознаем — предложи жената от дома.

Така и направиха. Влязоха в къщата, на масата имаше кюфтета, сипаха му червен сок, а новата жена положи ръце на раменете му със сериозен израз на лицето си.

— Настина много се радваме, че ще станеш част от нашето семейство.

Момченцето не разбираше какво се случва. Съществува в него посегна да хапе, но той съумя да се усмихне благодарение на маската, която се бе научил да носи.

Миа Крюгер занесе чашата кафе на масата, която бе заела, и пътъом взе един вестник. Разгърна го, но заглавията я потискаха, затова го остави и се фокусира над нещо позитивно. Вкусът на кортадото. И успехът още при първия опит. Не се гледа съвсем с добро око на това, да търсиш помощ от друга служба, но следователят от Крипос беше благоразположен, дори се зарадва, че се е свързала с него.

Полицията не разполага с улики.
Кой е убил Камила Грийн?

Когато преглеждаше таблоидите, винаги имаше усещането, че става въпрос за състезание. Полицията срещу извършителя. Изключително детинско. Отговорността е тяхна, ако не го заловят бързо. И отгоре на всичко — превъзнасят престъпника: това ѝ беше най-омразно. Отреждаха му място във вестника, независимо колко чудовищни са злодеянията му. Миа отпи глътка кафе. Изненадващо започна да проявява повече разбиране към Мунк и отношението му към журналистите. Тя никога не бе имала нещо против тях, въпреки че я преследваха, след като застреля Маркус Скуг. Наложил се да се скрие в анонимен хотел в „Майорстюа“. По дяволите, не разбираха ли, че са част от проблема? Има хора, готови на всичко, за да се прочуят.

Марк Чапман, убиецът на Джон Ленън.

Да видят името си във вестника.

Джон Хинкли, прострелял Роналд Рейгън, за да впечатли актрисата Джоди Фостър.

Толкова ли не познаваха историята? Не разбираха ли колко важна роля играят?

Ритуалното убийство не е разкрито.
Полицията е безсилна.

Опита се да не чете заглавията, ала не можеше да го избегне. Остави настрана вестника, но хората около нея бяха потънали в своите — обикновени хора в обедна почивка, вярващи безрезервно на информацията в медиите.

Никога не го беше виждала, но не се затрудни — все едно носеше табела, когато прекрачи прага и заоглежда помещението.

Крипос.

Отдел за компютърни престъпления.

Кимна ѝ, веднага дойде при нейната маса и протегна ръка.

— Роберт Ларшен — здрависа се елегантният, костюмиран мъж и седна.

— Миа Крюгер — на свой ред се представи Миа.

— Радвам се да се запознаем — усмихна се той. — И какво съвпадение, че се обаждате точно днес!

— В какъв смисъл?

— Кристиан Карлсен — отново се усмихна той.

— Скункс?

— Да, Скункс.

Следователят махна на сервитьора и посочи чашата ѝ, за да му донесе от същото. Извади

от кукларчето си папка и я сложи на масата.

— Кристиан Карлсен — повтори той. — Признавам, изненадах се, когато позвънихте.

От известно време го следим, но нямах представа, че е толкова сериозно.

— Какво имате предвид?

— Не знаех, че се касае за убийство — уточни Ларшен. — Разполагаме с много доказателства срещу него, но нищо, свързано с убийство.

— Все още не знаем достатъчно — обясни Миа, — но си струва да се провери.

— Разбирам — смигна инспекторът от Крипос. — Свърхсекретно, а?

Миа изпита известна неприязън към този човек, настанил се преди малко на масата ѝ, но не го показа.

— Каква е наличната ви информация?

— Кристиан Карлсен — покашля се Ларшен и отвори папката. — Хакер. Черен. Запозната ли сте с това понятие?

Миа кимна. Скункс бе използвал същия израз и в последствие тя го беше проверила. Има разни видове хакери. Габриел беше бял. От добрите.

— Знаете и за групата „Анонимъс“, нали? И за „Лълз Сек“?

— Чувала съм за „Анонимъс“ — потвърди Миа.

— Да, сега са звезди — разясни Ларшен. В това време сервитьорът му донесе кафе. — Започнали са от един сайт на име „4chan/b/“. Известен ли ви е?

— Не, изобщо — усмихна се Миа.

Разбра, че това е правилният подход — да се преструва на възможно най-невежа, макар Габриел да ѝ бе обяснил някои от тънкостите на мрежата. Събеседникът ѝ с готовност се хвалеше с познанията си и точно сега тя нямаше нищо против — живо я интересуваше съдържанието на папката пред нея.

— Накратко ли да обясня, или предпочитате пълната версия? — попита Ларшен.

— Нека бъде кратката.

— Дадено. Сайтът „4chan“. Банда млади идиоти. Маргинали. Докато не осъзнават, че са много.

Ларшен отпи от кафето.

— Така ли?

— Да. Много маргинали — обобщи той с усмивка. — Имат сила. Основно момченца на четиринайсет-петнайсет години, обаче могат да парализират цялото общество, ако поискат.

— В какъв смисъл?

— Ами въздушен трафик, улично осветление, банки, водоснабдяване — всичко днес се управлява чрез електронни данни, нали така? Вече не се използват хартиени носители. Следите ли ми мисълта?

— Разбира се — увери го Миа.

— А DDos? — поинтересува се Ларшен.

— Моля?

— Запозната ли сте с понятието „DDos атака“?

— Нищо не ми говори — призна тя.

Това достави нескрито удоволствие на елегантния мъж.

— DDos атака. Distributed Denial-of-service attack — разпределена атака за отказ на услуга. За това го разследваме — вашия човек, Кристиан Карлсен. Или Скункс, ако предпочитате.

Ларшен отново отпи от кафето и погледна Миа с усмивка.

— И какво е това?

— DDoS ли?

— Да.

Костюмираният инспектор от Крипос се ухили, очевидно му беше много приятно да ѝ обясни нещо, което тя не знае.

— Казано накратко, означава да изпратят огромен брой запитвания към даден сайт, толкова много, че той не успява да се справи и блокира.

— Запитвания ли?

— Да обясня ли по-просто?

— Да, ако обичате.

— Предполагам, чували сте за „Уикилийкс“?

— Да.

— Помнете какво стана в САЩ. След събитията около Джулиан Асанж и цялата тази история, знаете: някои компании решават да прекратят преводите на пари към тях. „Виза“, „Мастър Кард“, „Пей Пал“. В „Уикилийкс“ вече не постъпват средства.

— И?

— Тогава те извършват такава атака.

— Кой?

— Хакерите. „Анонимъс“. Атакуват сайтовете на тези големи компании чрез DDoS. Изпращат толкова много запитвания едновременно към един и същи сайт, че той забива и се налага да го свалят. „Виза“ и всички останали не работят.

— Разбирам — отвърна Миа и хвърли поглед към папката на масата. — Но какво общо има това със Скункс?

— Смятаме, че Кристиан Карлсен е един от норвежците, които стоят зад атаките. И ФБР ни помоли да се уверим, че ще си получи наказанието.

— Следователно имате конкретни доказателства?

— За какво?

— Че Скункс, тоест Кристиан, е замесен.

— Почти стопроцентови.

Ларшен отпи глътка кафе.

— Значи не съвсем.

— Да, но в момента изчакваме.

Костюмираният мъж ѝ намигна.

— В смисъл?

— Трябва да разберете, че тези хора се крият невероятно добре. Имам предвид в мрежата.

— Обаче знаете къде е?

— В реалността ли?

— Да.

— Естествено. Отдавна го наблюдаваме.

— Знаете къде се намира Скункс?

— Щяхме да бъдем много лоши професионалисти, ако не знаехме, не мислите ли?

— Има ли някаква възможност да получа...

Миа не свари да си довърши въпроса — Ларшен извади от папката един лист и го

побутна към нея.

— Там ли е? — попита тя, като погледна адреса.

Еlegantният мъж кимна.

— Задължена сте ми.

Той поднесе чашата с кафе към устните си и отново намигна.

— Определено — усмихна се Миа. — Благодаря.

— Моля. Дръжте ме в течение.

— Естествено.

— Нали ще ми се обадите?

— Непременно.

Миа си допи кафето, втурна се навън, извади телефона си и набра номера на Мунк.

Мириам Мунк се връщаше с колата от летище „Гардермуен“, а на задната седалка седеше Марион. Чувстваше се виновна, непочтена, но бе минало по-добре от очакваното най-вече защото закъсняваха. Наложиха се Юханес почти да тича — направо на контрола, та не остана време за дълго, церемониално сбогуване.

— Гледай да не те изяде акула!

Марион силно прегърна баща си.

— Обещавам! — засмя се Юханес и успя само набързо да целуне Мириам.

Помахаха му и за момент Марион сякаш се натъжи, че той заминава, но сега, седнала отзад, изглеждаше спокойна. Вероятно защото Мириам бе нарушила едно от правилата си и ѝ беше позволила да гледа филм на айпада в колата.

Все още имаше възможност да се откаже, не беше нужно да се вижда със Зиги, можеше да не се включи в акцията утре, но макар на теория да имаше избор, знаеше, че е твърде късно. Влакът бе потеглил и вече не беше възможно да го спре. Нямахме как да му каже сега, щеше да провали пътуването му, не искаше да му отнема радостта, но когато се върне, ще му признае.

Ще бъде облекчение в много отношения. Честността. Няма да се налага да продължава с тази игра. Хвърли поглед към огледалото — сладкото момиченце се смееше на нещо на екрана пред нея — отново усети пробождане, но го остави да затихне.

Марион ще го приеме добре.

Беше напълно убедена.

— При баба ли отивам? — попита детето, когато видя, че са спрели пред бялата къща в квартал „Рьоа“.

— Да — кимна Мириам, слезе от автомобила и махна на майка си, която вече ги чакаше на стълбите.

— Ура! — възторгна се Марион и нетърпеливо си разкопча предпазния колан.

— Добре ли мина? — попита Мариане Мунк и пое ученическата раничка и чантата, приготвена от Мириам.

— Да, малко закъснявахме, но стигнахме точно за полета.

— Може ли да гледам телевизия, бабо?

Марион не изчака отговора, а направо се втурна в къщата.

— Значи, до сряда? — попита майката на Мириам и я погледна.

— Да, ако не те затруднява.

— Не, разбира се. Хубаво е, че помагаш на Юлие.

Съвестта на Мириам отново се обади, но този път лъжата беше оправдана — все пак не можеше да каже на майка си какво всъщност се кани да направи.

Щеше да вземе участие в незаконна акция.

Майка ѝ несъмнено щеше да я подкрепи, но от групата бяха изключително строги в това отношение.

Никой да не казва нищо на когото и да било.

Забеляза, че мнозина погледнаха към нея, когато го казаха — особено този Гайр, поначало скептичен към нейното участие.

Малка, невинна лъжа. Беше ѝ простено.

— Иначе е добре, нали? Не съм я виждала от ужасно дълго време.

— Да, но знаеш каква е. Много е чувствителна. Любовна мъка — ще ѝ мине.

— Уф, да, не е лесно. Радвам се обаче, че има теб — майка ѝ я погали по бузата. —

Поздрави я от мен и ѝ кажи някой път да ми дойде на гости.

— Непременно — обеща Мириам.

— Няма ли да кажеш „чао“ на мама?

Последното тя извика към коридора и Марион веднага дотича и набързо прегърна майка

си.

— До сряда! — сбогува се с усмивка Мириам и се запъти към колата.

— Поздрави Юлие — махна Мариане и влезе в бялата къща.

Миа Крюгер седеше с Мунк зад стъклото от другата страна на залата за разпити, обзета от отвратителното чувство, че напълно се е заблудила. Младият хакер с черно-бялата коса не помръдваше. Гледаше ги. Знаеше, че са там, макар и да не можеше да ги види. Седеше така — безучастно, в пълно мълчание, откакто го бяха довели преди повече от денонощие.

— Още ли няма резултат? — попита Анете Голи, току-що влязла в стаята при тях.

— Не — въздъхна Миа.

— Все същото ли твърди?

— Дума по дума, всеки път — отвърна Мунк и се почеса по брадата.

— И продължава да не иска адвокат?

— Не иска, не му бил необходим.

Миа отново впери поглед в младежа, който седеше все така неподвижно, вперил поглед в тях.

— Засега е прав — отбеляза Голи и седна.

— Нищо ли не научихте от компютрите му? — поинтересува се Мунк.

— Нищо. Преди малко говорих с един от техниците, не намират никакви файлове. Дори е впечатлен.

— Как така? — не разбра Миа.

— Няма нищо в паметта на компютрите — повтори русокосата прокурорка и разпери ръце.

— Трябва да е имало нещо — намеси се Мунк.

— Не — поклати глава Голи. — Съвсем празни са. Нищичко.

— В какъв смисъл?

— Няма нищо. Не става въпрос за нещо уличаващо, чисто и просто паметта е съвсем празна.

— Изумително — отбеляза Мунк.

— Позволих си да разпитам Габриел как е възможно. Надявам се да нямате нищо против. Впрочем не изглежда в особено добро настроение — случило ли се е нещо?

— Моя е вината — призна Миа. — Бях малко жестока към него. Извиних му се. Обзалагам се, че бързо ще му мине.

— Я виж ти! — възкликна Анете. — Само защото познава Скункс и не знае къде е, си го обвинила в съучастие? Това ли искаш да кажеш?

Миа усети сарказма ѝ, но не му обърна внимание, сега имаше прекалено много грижи.

— Ще се сдобря с Габриел. Както споменах, вече го помолих за извинение.

— Хубаво — въздъхна Анете. — Не е ли малко прекалено?

Миа забеляза, че русокосата прокурорка гледа Мунк.

— Кое? — подразни се Миа.

— Защо го държим тук?

Тя кимна към младия хакер от другата страна на стъклото, който не беше помръднал.

— Той ни донесе видеото — припомни Мунк.

— За да ни помогне.

— Възможно е, но...

— Какво каза Габриел? — прекъсна го Миа.

— За кое?

— За това, че няма нищо на конфискуваните от дома му компютри.

— Реагира като другия техник, с когото разговарях — отвърна Анете. — Беше впечатлен.

— Някой би ли ме просветлил? — въздъхна Мунк и се извърна към тях. — От друго поколение съм, знам. Съжалявам, че трябва да ми се обяснява като на идиот, но защо не е имало нищо на компютрите? И защо техниците са впечатлени?

Възпълният следовател ги гледаше, очевидно не беше разбрал нищо от разговора им.

— Впечатлени са, защото са нърдове — отговори Миа, без да откъсва очи от съседното помещение.

— И какво значи това?

— Възхищават му се. Явно е бил подготвен. В случай че един ден някой нахлуе в бункера му, както направихме ние, е имал система, която да изтрие всички налични данни.

— И защо това ги впечатлява?

Лицето на Мунк продължаваше да изразява недоумение.

— Защото не е лесно — намеси се Анете Голи. — Имаме само хипотези.

Тя леко наклони глава към Миа с недоволен вид.

— Както и факта, че дойде при нас с видеоклип.

— И какво означава това? — попита Мунк.

— В какъв смисъл?

— Ами колко дълго е допустимо да го задържим? Какво ще предприемем оттук насетне?

— Няма съмнение, че си знае правата — въздъхна Голи и погледна младия хакер. — Ако съм схванала правилно, съобщил е само името си, кога е роден и къде живее.

Миа кимна.

— Няколко пъти — въздъхна и Мунк.

— И както ви е известно, това е всичко, което законът го задължава да направи — продължи прокурорката. — Този млад човек е съвсем наясно за какво става въпрос. До четири часа трябва да повдигнем обвинение. След това разполагаме с двайсет и четири часа да го предадем на съда и после предварителен арест...

— Знаем си работата — сопна се Миа.

— Понеже го задържахме в неделя — не ѝ обърна внимание Анете, — а не в работен ден, щяхме да имаме право да го оставим в ареста по-дълго, ако бяхме повдигнали обвинение, но вчера не го направихме, защото... защото всъщност нямаме в какво да го обвиним, освен че ни е помогнал, а това, доколкото ми е известно, не е престъпление. Точно в момента ние сме в нарушение на закона. През всяка изминала минута.

Анете си посочи часовника, за да подчертае думите си. Миа се подразни, но прекрасно съзнаваше колко права е Голи.

— Значи няма да предявим обвинение?

Мунк погледна към Миа.

— Няма за какво — отвърна Анете.

— За лъжесвидетелство? — предложи Миа.

— Защо?

— Каза, че е намерил видеото на сървър с местонахождение в антикварна книжарница на „Юлеволсвайен“. Грьонли провери, такава не съществува.

— И кога го заподозря в лъжесвидетелство?

Голи говореше с адвокатския си глас.

— Знаеш отлично — отвърна Миа. — Бях в „Лори“.

— Значи заподозреният е дал показания в пияно състояние? А следователят, който го е разпитал, също е бил под влияние на алкохол. Освен това не е присъствал адвокат. Бих искала да подчертая, уважаеми съдии, че обвиняемият е въздържател и по принцип не консумира спиртни напитки. Въпросната вечер клиентът ми е бил...

— Добре, добре. — Миа вдигна длани.

— Нямаме нищо — заключи Голи.

— Какво каза? — попита Миа.

— Нямаме в какво да го обвиним — повтори Анете.

— Не, не това. Не пие алкохол. Откъде знаеш?

— Габриел ми каза.

— Но защо...

Миа пак се вторачи в младия хакер в съседното помещение.

— Съвестта му не е чиста — прошепна тя.

— Какво? — обади се Мунк.

— Ако не пие... Защо ме издири? Пресушаваше чашите, все едно цял живот само това прави.

— Нямаме нищо — не отстъпи Голи.

— Съвестта му не е чиста — повтори Миа.

— Длъжни сме да го пуснем — настоя русокосата прокурорка. — Това са пълни глупости. Тук е само защото Миа е *почувствала* нещо. Честно казано... Знаем колко си умна, Миа, но осъзнай се! Холгер?

Тя отправи поглед към Мунк.

— Незаконно е да го държим тук. Ако поиска, има основания да ни осъди.

— Какво казаха от Крипос? — поинтересува се Холгер Мунк.

— И те нямат нищо — въздъхна Анете. — В списъка им е, само толкова. Ако можеха да го арестуват за нещо, отдавна щяха да са го направили.

— Убедена ли си? — попита Миа, без да поглежда към Анете.

— В кое?

— Че по принцип не пие.

— Габриел така каза. Защо да ме лъже?

Анете отново потърси погледа на Мунк и разпери ръце.

— За бога, момчето дойде при нас, донесе видеото, на което е попаднало, помогна ни с разследването. Отдавна седи тук, нямаме в какво да го обвиним. Крипос не разполагат с нищо срещу него. Момчето е съвсем чисто. Чува ли, Холгер?

— Съвестта го гризе — упорстваше Миа. — Дай ми пет минути.

— Холгер? — на свой ред настоя Анете. — Нямаме причина да...

Миа Крюгер не чу края на изречението, защото вече бе излязла от помещението. Отвори вратата на залата, където Скункс все още седеше с ръце, отпуснати в скута, и с изправен гръб, както когато го бяха затворили там.

— Здравей — поздрави го тя и зае стола срещу него.

— Няма ли да включиш диктофона? Часът е 18.05. Разпитът продължава. Присъства Миа Крюгер.

— Не.

Миа се облакът на масата.

— Казвам се Кристиан Карлсен — изрецитира сухо младият хакер. — Роден съм на 5 април 1989 г. Настоящият ми адрес е...

— Да, Скункс. Вече си предоставил данните си. Наясно съм, че си знаеш правата.

Тя се облегна назад и се загледа в него. Хакерът с черно-бялата коса отвърна на погледа ѝ, без да помръдва.

— Слушай...

— Казвам се Кристиан Карлсен... — поде той, но Миа го прекъсна.

— Добре, Скункс. Аз съм виновна, ясно? Вината е моя.

Хакерът притихна, Миа също мълчеше, защото предусещаше нещо, но не знаеше какво точно.

Отишъл бе при нея.

Намерил я бе в „Лори“.

Пил беше, макар да бе въздържател.

— Не се зачита, ако не включиш диктофона — отбеляза Скункс. — Освен ако онези там нямат записващо устройство, но и то няма да ви помогне, защото, доколкото знам, всеки, подложен на разпит...

— Скункс — отново го прекъсна Миа и се хвана за челото. — Няма да повдигнем обвинение. Нямаме в какво да те обвиним... Според колежката ми там... — тя посочи стъклото зад гърба си — ти си герой. Помогна ни с разследването. Без теб никога нямаше да узнаем всичко това.

Младежът не помръдваше и не сваляше поглед от нея.

— Аз съм виновна, Скункс.

— Казвам се Кристиан Карлсен...

Миа го прекъсна за пореден път.

— Вече ти казах: вината е моя. Съжалявам. Понякога, даже доста често, това не функционира добре. — Миа почука с пръст по слепоочието си и се подсмихна. — Днес вече ужасно разстроих едно момче, което харесвам, мой колега, невероятно умен и отдаден. Виновна съм, но просто...

Миа пак замълча.

— Трябва да включиш диктофона — натърти Скункс.

— Ще ти кажа какво мисля — продължи Миа. — Не е нужно да ми даваш отговор, но трябва да ме разбереш. Ще успееш ли?

Скункс я погледна, все така безизразно.

— Ето какво представлява животът ми. Може ли да ти разкажа? — подхвана тя. — Намираме гола девойка в гората. Убита. Някой я е удушил. Положил я е върху пера. Сред свещи във формата на петоъгълник. Човешко същество. Младо човешко същество — животът е бил пред нея. Това толкова ме терзае, че не мога да спя. Разбираш ли, Скункс? Такъв е животът ми. Това е работата ми. Да се погрижа проклетият изрод, който си мисли, че може да отвлече красива, млада душа като това момиче, да прави с нея каквото си поиска и да му се размине, да си получи наказанието. Така прекарвам дните си. От момента, в който се събудя сутринта, докато не заспя нощем. Разбираш ли?

Миа почти чуваше мислите на Мунк през стената зад гърба си и очакваше той всеки момент да влети и да я спре, но не ѝ пукаше. Дори да нямаха в какво да го обвинят. Дори законът да бе на негова страна. Тук имаше нещо.

Миа отново вдигна очи към младия хакер и видя как каменното му изражение от

последното денонощие леко се е смекчило.

— Трябва да включиш диктофона, ако...

Скункс не довърши.

— Добре — продължи Миа. — Според мен не си я убил ти. В нищо не можем да те обвиним, а в очите на момчетата от техническия отдел си гений, понеже някак си успял да изтриеш данните от компютрите си, преди да ги намерят. Само че на мен не ми пука. Пикая на това. Поздравления, ти си най-добрият хакер на света. Пет пари не давам, мамка му!

Младежът седеше безмълвен.

— Не мисля, че си замесен. Никога не би извършил нещо подобно, не би посегнал на никого.

Скункс мълчеше.

— Според мен обаче съвестта ти не е чиста. Затова дойде при мен. В „Лори“ се чудех как е възможно младо момче като теб да се напие толкова бързо. Сега разбрах, че не пиеш. Това обяснява всичко.

Хакерът все така стискаше устни, но погледът му се бе изменил.

— Дойде при мен. Първоначално не разбирах как си ме открил, но после се сетих, че е съвсем просто. Телефоните на целия отдел са свързани, има джипиес — не те е затруднило да влезеш в системата ни и да ни проследиш. Обаче защо ще се напиваш и какво си искал да ми кажеш?

Младежът мълчеше.

— Ето какво предполагам. Първо си намерил видеото. Призляло ти е както на всички нас. Но после...

Тя спря за момент и го погледна. Сега не забеляза в очите му предишната непоколебимост.

— После си осъзнал, че си се забъркал. Не казвам, че си знаел. Не си подозирал, че това, за което са ти платили, може да се използва по подобен начин. Идея нямам как се наричат тези неща, по дяволите, каква е разликата между Джава, скрипт, флаш и програмиране, та аз дори не вдвам как работи електронната ми поща, за бога! Обаче ти разбираш, нали? Ти си най-добрият. Даже нашите техници ти свалят шапка — толкова си талантлив. Преди време някой ти е платил да свършиш някаква работа. Обзалагам се, дори не го познаваш. Да съставиш програма, код, благодарение на който е възможно да се осъществи нещо подобно. Да се излъчва видеопоток в незнайните кътчета на интернет. Това си разбрал. Бил си замесен, макар да не си искал. Затова си се напил — нещо, което никога не правиш — и си дошъл при мен. Въпреки че ненавиждаш авторитетите и за нищо на света не би помогнал на полицията. Намери ме и искаше да ми се довериш. Направил си нещо за някого, който го е приложил. Платили са ти. Само че са те излъгали. Затова дойде. Близко ли съм, Скункс? Това ли е причината да ме потърсиш?

Младежът с черно-бялата коса впери в нея поглед, който тя не съумя да разчете.

— Казвам се Кристиан Карлсен. — Скункс сведе поглед към масата. — Роден съм на 5 април 1989 г. Настоящият ми адрес е...

Вратата зад Миа се отвори и в залата за разпити влезе Мунк.

— Свободен си да си ходиш. Няма да повдигнем обвинение срещу теб. Съжалявам, че те държахме по-дълго, отколкото трябваше. Ако можеш да ни помогнеш с още нещо, ще бъдем благодарни. Знаеш къде да ни намериш.

Тя видя как младият хакер става и тръгва към вратата. На излизане се поспря, погледна я

и за секунда Миа си помисли, че ще каже нещо, но той стисна устни и се изгуби.

— Миа? — изгледа я Мунк. — Може ли да поговорим? Миа Крюгер бавно се изправи и последва едрия си шеф в коридора.

Веднага щом се събуди, Миа потегли с колата. Съмна се чак когато стигна гробището. Трябваше да присъства на съвещанието, но помоли Мунк да я освободи и той на драго сърце се съгласи. Поиска само няколко часа, но той ѝ даде да разбере, че може да отсъства, колкото пожелае. Изглежда вчерашното ѝ поведение бе подхранило опасенията на добронамерения ѝ началник — не е здрава, изобщо не е редно да е на работа.

Миа слезе от автомобила, взе цветята от задната седалка и бавно тръгна към гробовете. Първо остави букет на гроба на баба. После — на мама и татко. Запази най-големия за края и се спря пред сивия камък, обзета от чувството, което винаги я завладяваше тук. Дълбоката мъка не ѝ даваше мира.

Сигри Крюгер.

Сестра, приятелка и дъщеря.

Родена на 11 ноември 1979 г. Починала на 18 април 2002 г.

Изминали бяха повече от десет години, но все още ѝ тежеше толкова много, че не ѝ се живееше. Според всички тези неща преминават, отслабват. Времето лекува раните. Но не и при нея. Усещаше мъката по сестра си също толкова силно, както в деня, когато я намериха в мръсното мазе в квартал „Тьойен“.

Миа махна измръзналите от студа мъртви цветя и сложи новите във вазата пред надгробния камък. Коленичи на гроба, почисти няколко клонки и изсъхнали листа, усети студената трева под пръстите си — зимата бе подранила много и щеше да става все по-сурова. Все по-мрачна. Като мислите ѝ. Навярно им беше по-добре без нея. В отдела. Беше се решила, нали? Да избяга от всичко.

И без това не приличаше на човек — защо просто да не се пусне? Стимулираше изкуствено тялото и ума си — с алкохол, хапчета: снощи, изтощена след разпита, отново отвори шишенцето и се остави на малките бели приятелчета да я приспят. Игли пробуждаха цялото ѝ тяло. Анете Голи я погледна снизходително и поклати глава: *трябва да продължиш с терапията*, дори Холгер измънка нещо в брадата си и я остави сама в коридора.

Да, добре. Вземи си почивка, Миа.

Колкото време ти е нужно.

Тогава прати всичко по дяволите. У дома, в празното жилище. Нямахте сили да се мъчи да се държи нормално. Да бъде оптимист. Да откаже хапчетата. Изкушаваше се просто да сложи край тук и сега, но не разполагаше с достатъчно таблетки. Повечето бе изпила, преди Мунк ненадейно да почука на вратата ѝ, и не беше успяла да си набави ново количество. Стигаха ѝ обаче, за да се унесе в дрямка, да извади иглите от тялото си. Уви се в едно одеяло и излезе на верандата. Светлините на града затанцуваха пред очите ѝ и накрая станаха толкова неясни, че тя не знаеше дали сънува, или наистина е там, на студа. Влезе вътре с несигурна крачка, загърнатата в одеялото, с поруменели бузи. Отвън ѝ беше студено, но отвътре

се беше стоплила и последната ѝ мисъл, преди да изпадне в безсъзнание, бе:

Идвам, Сигри.

Събуди се обаче в мрака, в самотната стая; не издържаше. Вече не понасяше самотата. Искеше да бъде с тях. Мястото ѝ е там.

Миа се изправи и се загледа в гроба. Да лежат една до друга. Усмихна се, за първи път ѝ хрумваше, но тази мисъл я успокои. Мама и татко лежат в общ гроб. Естествено. Колко е глупава! Заедно със Сигри. Така трябва.

Сигри и Миа Крюгер

Снежанка и Спящата красавица.

Родени на 11 ноември 1979 г.

Заедно навеки.

— Какви хапчета вземаш?

Психологът. Матиас Ванг. Един от въпросите, на които нямаше интерес да отговаря.

— Има нови медикаменти, биха ти помогнали да се почувстваш по-добре. Ако решим да тръгнем в тази посока.

Не желае да се почувства по-добре. Не разбират ли? Толкова ли е непонятно? Исква да изчезне — такава е волята ѝ. И се бе решила. Напусна света. Намери идеалното място. Хитра. Островче в устието на фиорда, където небето се губи във вечността. После Мунк дойде да я вземе. Тя разреши случая. Но не беше свободна. Отстраниха я, ала чувстваше, че те са семейството ѝ — само да се върне на работа и сигурно всичко ще се нареди. Само дето нямаше да се нареди.

Не е ли очевидно?

Не само за нея, но и за колегите ѝ.

Погледът на Анете. Очите на Мунк, когато ѝ каза да си вземе почивка за колкото време иска.

Миа си придърпа шапката върху ушите. Стоеше пред гроба, умиротворена, както отдавна не ѝ се бе случвало. Не и откакто обхождаше голите скали на остров Хитра, когато се реши.

Ела, Миа, ела.

У дома. Своего рода дом. Ставаше ѝ все по-ясно пред заскрежения гроб. Да приключи с това. Опита, но явно вече не е достатъчно добра. Изгубила е таланта си. Да помага. Да влиза в ума на онези извратени хора. Беше се помъчила да разбере защо му е на някого да оставя красиво, невинно момиче голо в гората, постилайки му пера и обграждайки го със свещи. Вече не е нейна грижа. В почивка е. Вече не е длъжна да изстрада нощите в студеното жилище в студения град. Ще се оправят и без нея.

Взemi си колкото дълга отпуска искаш.

Дали ще ѝ липсват? Навярно да, но какъв е смисълът? Да разплете и този случай? Винаги ще има нови, нали? Измъкнаха я от покоя на Хитра, за да им помогне и тя им помогна. Само че не се приключи с това. Нови жестокости. Миа Крюгер работеше с ума си, с мрака, който винаги бе живял у нея, а баба казваше, че трябва да се опита да го пребори.

Тя изруга тихо, не беше доволна от ставащото с нея. От слабостта. Не приличаше на себе си. Нападна хакера. Скункс. Държа се като идиот пред колегите си, но нали подобни неща не я вълнуват? Какво мислят другите.

У дома. Най-сетне покой.

Сигри и Миа Крюгер

Родени на 11 ноември 1979 г.

Нова паметна плоча. Трябва да се погрижи. Да пише точно това на нея.

Заедно навеки.

Миа бръкна със студени пръсти в джоба си и извади телефона; в същия момент той зазвъня — непознат номер — не смяташе да вдига, но го направи по рефлекс.

— Да?

От другия край се чу непознат глас. Наложиха се да се съсредоточи, за да разбере какво казва. Възрастна жена от реалността, която Миа отново бе решила да напусне.

— На телефона е Рут Ли — представи се гласът. — С Миа Крюгер ли разговарям?

— Да — отвърна Миа.

— Работя в Природонаучния музей в „Тьойен“. Разбрах, че сте заръчали да ви се обади.

— Коя Рут? — попита Миа, разкайвайки се, задето бе вдигнала телефона.

— Ли — повтори гласът. — От Природонаучния музей. Главният уредник Улсен ми даде визитната ви картичка. Доколкото разбрах, се интересувате дали са ни посещавали учениците от някакъв клас.

Умът ѝ загряваше бавно, но накрая се сети. Секретарката на Тур Улсен. При Ботаническата градина. Шеметната личност, мъжът, според когото полицията разследва всички обири.

— Да, разбира се. Здравейте! — поздрави я Миа. — С какво мога да ви помогна?

— Имаме ги, да, при нас са.

Изглежда, Рут Ли беше по-енергична дори от шефа си.

— Какво имате? — не схвана Миа.

— С когото трябва ли разговарям? — попита гласът от телефона. — Миа Крюгер?

За момент заглъхна, сякаш разглеждаше визитката, която Миа бе дала на шеметния уредник.

— Да, аз съм — прокашля се тя.

— Казаха ми, че сте искали списък на класовете, които са ни посещавали в скоро време.

— Точно така.

Миа се посъвзе.

— Пред мен е всичко от последната година — съобщи гласът. — Нещо конкретно ли ви интересува?

— Хюрюмлански разсадник — отвърна Миа, вече успяла да се съсредоточи в разговора.

— А, Хелене! — изквича гласът от слушалката.

— Идвали ли са при вас?

— О, да. Идват всяка година. Не са като другите ученици, но тя прави нещо прекрасно. Радвам се при всяко тяхно идване. През какво ли не са минали тези младежи! И колко много е постигнала Хелене! Винаги ми е приятно, когато се обади.

— Значи са ви посещавали?

— О, да, всяко лято — потвърди Рут Ли. — Градината ни... Идвали сте, нали?

Миа кимна безмълвно.

— Ало?

— Да, идвала съм. Кога точно са ви посетили?

— На трети август — изстреля дамата по телефона. — Всяка година идват в началото на август. Улсен каза, че се интересувате от видеозаписите.

— Да.

— Става въпрос за обира, нали?

— Именно — каза Миа. — Перата от сова.

— Много съм щастлива, че някого го е грижа — продължи гласът от телефона. — Знаете как действа полицията. Хората правят каквото си искат.

— Разбирам ви.

Миа се опитваше да внимава в разговора.

— И?

— Какво? — не схвана Рут Ли.

— Имате...

— Запис на всички посетители на музея, разбира се. Не записваме през нощта, не ни стига бюджетът, но снимаме всички, когато музеят е отворен.

— Значи сте записали и класа от Хюрюмлане?

— Естествено — възкликна гласът от телефона. — Мислите ли, че е бил някой от тях?

— Моля?

Гласът отново млъкна за момент, като че ли все още се съмняваше, че разговаря с правилния човек.

— Дали някой от групата на Хелене е откраднал советите?

— Няма как да знаем — отвърна Миа, като успя да се съсредоточи.

— Надявам се да не е никой от тях, но кой знае? Не са обикновен клас.

— Не, не са — промърмори Миа.

— Да ви ги изпратят ли?

— Кое?

— Видеозаписите. От деня на посещението им.

На Миа Крюгер ѝ се искаше просто да затвори. От телефона я зовеше действителността. Дяволите да ги вземат! Беше се решила, а те я връщаха обратно. Изпълнила бе дълга си и оттогава живееше във фризер. Разговаря с психолога, опита се да е нормална, не заради себе си, а за да могат те да я използват за каквото им трябва.

— Ало — обади се гласът в слушалката.

— Ще бъде чудесно, ако ги изпратите. Но не на мен. Бихте ли ги пратили на един колега, Лудвиг Грьонли?

— Разбира се — съгласи се Рут Ли. — Имате ли имейла му?

Миа намери координатите на Грьонли в телефона си и ги съобщи на гласа в другия край на линията.

— Чудесно. Веднага ще ги изпратят. Вече говорих с техника, който се занимава с тях.

— Добре — заключи Миа. — Много благодаря!

— Радвам се, че мога да помогна — прозвуча гласът от слушалката и заглъхна.

Миа се вторачи в телефона си. Реши да го изключи. Нямаше причина да остава в контакт със света. Приключила бе с него. Свърши се.

Заедно навеки.

Сложи пръст върху горния ръб на телефона и понечи да натисне копчето — само едно движение и край, но точно в този момент той отново иззвъня.

Миа погледна дисплея.

Къри.

Отказа повикването, но напразно, защото след няколко секунди името му пак се изписа.

— Да? — вдигна тя с въздишка.

— Къде си? — припряно попита Къри, беше задъхан, звучеше, сякаш е пробягал цял

маратон.

— Оггорщран — отвърна разсеяно Миа.

— Защо не дойде на съвещанието?

Тя не отговори. Къри продължи.

— Тъкмо ми се обади Сюнива. Трябва да дойдеш.

Миа поклати глава. Къри и Сюнива. Любовни мъки. За пореден път той бе проиграл парите и тя го беше зарязала — вече окончателно. Миа нямаше повече сили.

— Слушай — подхвана тя, но настоятелният булдог не спираше да говори.

— Не е така — възрази той, сякаш отгатнал мислите ѝ. — От няколко дни се опитва да ми се обади, но аз не вдигах. Искях просто...

На близкото дърво бяха кацнали две врани. Миа се загледа в тях, докато гласът му боботеше в ухото ѝ. Навяваха покой там, на клона. Две птици на дърво в гробище. Скоро две момичета щяха да лежат в един гроб. Усмихна се, когато враните полетяха към бледото октомврийско слънце.

— Моля? — изведнъж се обади Миа, осъзна какво ѝ казва колегата.

— Знам — продължи възбудено Къри. — Звучи налудничаво, но аз ѝ вярвам, няма причина да си измисля. Познавам я, никога не би...

— Повтори! — прекъсна го Миа, която бавно се пробуждаше.

— Свещеник, техен пациент, ги е познавал като деца — тежкото дишане на Къри идваше от далече. — Хелене Ериксен има брат.

Той говореше нечленоразделно, не спазваше правилния ред на думите.

— Искал е да изповяда греховете си. На смъртно легло е. Нямало да отиде в рая, ако не изкупел вината си.

— Хелене Ериксен има брат и той е на смъртно легло?

— Не, не той. Свещеникът. Не можеш ли просто да дойдеш. Чакаат ни там, а аз няма да понеса да се срещна с нея сам.

— Не те разбирам.

— Моля?

— Говори по-спокойно. Повтори още веднъж.

— Познавал ги като деца.

— Кого е познавал?

— Хелене Ериксен. И брат ѝ. Нещо за някаква секта в Австралия. Получил пари. Трябвало да изкупи греховете си.

— Къри — опита се да го успокои Миа, но той не се поддаде.

— Върнал се е болен.

— Свещеникът ли?

— Не, братът. С увреден мозък.

— Къри...

— Чакаат ни. Искат да отидем.

— Къри — повиши тон Миа и най-накрая укроти напористия булдог.

— Да?

— Не ни ли стига толкова?

— Кое? — почуди се Къри.

— Случайни хора изневиделица да признават, че са я убили.

— В смисъл?

Миа въздъхна. Съжали, задето не бе изчала телефонът да спре да звъни. Задето не го беше изключила.

— Фюглесанг с каската. Един бог знае колко други са се обаждали. Не ме питай защо, но изникне ли подобен случай, изведнъж хората решават да изповядат греховете си, нали знаеш? И кой е този път? Свещеник на смъртно легло? Как ли пък не!

— Знаеше подробности — продължи Къри, но Миа отново потъна в себе си.

Не. Стига толкова. Не може повече.

— Взели са пари — не се предаваше колегата ѝ. — Когато са се върнали. Като компенсация. Хелене Ериксен основала разсадника, а брат ѝ отворил хранителен магазин, когато се оправил.

Миа слушаше с половин ухо. Враните не се виждаха. В гробището бе съвсем тихо.

— Говори с Мунк — въздъхна тя.

— Той е в ужасно настроение. Да не сте се скарали?

— Виж, Къри... — поде Миа, но нямаше сили.

— Звучи много убедително. — Къри не се предаваше. — Тя ми се обади и не спря да говори в продължение на десет минути. Господи, само фактът, че ми се обади...

Нещо прещрака в главата ѝ, докато брътвежът на Къри в слушалката не секваше.

— Какво каза? — внезапно се сепна Миа.

— Трябва да проверим...

— Не, не това. Хелене Ериксен. Има брат.

— Да. Държи хранителен магазин, но аз...

Джим Фюглесанг.

— Защо да ми се обажда точно сега? Не искаше да говори с мен, а после...

Бялата камионетка на моравата.

— При всички положения си струва да се провери. Да говорим с този свещеник. Нямаме много какво да...

Погледът над брадата.

Там, в пустошта.

Бе дошъл да достави хранителни провизии.

Пред малката къща, от която я побиваха тръпки.

— Намери Мунк — изкомандва тя и се затича по чакъла.

Логото отстрани на камионетката.

ИСА Хюрюм.

— Какво? — не разбра Къри.

— Вземи Холгер, кажи му да ни чака.

— Мислиш, че има нещо?

Миа напипа ключовете от колата в джоба си.

— Къде работи тя?

— В „Света Хелена“, частна болница в...

— Изпрати ми адреса!

Седна зад волана.

— Защо? Идваш ли?

— Тръгвам. Вземи Мунк. Веднага!

Миа затвори, запали колата и чу как гумите изсвистяха по асфалта, когато натисна до дупка газта, а красивото гробище се изгуби в огледалото за обратно виждане.

Исабела седеше със свит стомах в малката си стая. Още беше рано, но не оставаше много време. Скоро щеше да се случи. Беше се нагласила. Вместо скъсаните панталони облече рокля, гримира се — прекара няколко часа пред огледалото. Не че имаше някакво значение как изглежда, но все пак реши да отдели време на външния си вид. Среса си косата. Завъртя се усмихната.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.

Само ние двамата.

В четири зад бараката.

Ти ли си моята избраница?

Петнайсетгодишното момиче не можеше да повярва, че е истина. Всичко бе като на сън. Всичките тези години. В Хамерфест с мама. При чуждите семейства, където не беше у дома си. Гласчето в главата ѝ нашепваше:

Един ден.

Един прекрасен ден, Исабела.

Всичко ще се нареди.

Но изобщо нямаше такива изгледи. Често се ядосваше на гласчето. Лъжеше я, заблуждаваше я, говореше ѝ по този начин само за да се почувства по-добре. Почти бе загубила надежда — онзи път в отделението по хранителни разстройства в „Юлевол“, когато намери нож в кухнята и си поряза слепоочието. Обявиха я за луда, но тя не беше — искаше само да го прогони, да го накаже. Тъпото гласче, което толкова много ѝ обещаваше, а само я мамеше и подвеждаше. Но ето че се оказа истина. Помоли го да ѝ прости — гласчето, няколко дни, след като дойде тук. В Хюрюмланския разсадник. Защото беше право. Съвсем в началото не, но постепенно се получи. Спокойствието и сигурността. Нейна самостоятелна стая. Хелене, благодарение на която се чувстваше страхотно — сякаш не е безполезна. „Извинявай“ — често шепнеше тя вечер в леглото.

Извинявай, беше право.

И гласчето ѝ прости.

Чудесно, но ще стане още по-добре.

Сега проумя какво е искало да каже. Изправи се и отново застана пред огледалото. Усмихна се, приглади с ръце бялата рокля.

В четири зад бараката.

Усети гъделичкане в бузите. Седна на леглото, но бързо стана. Два часа. Боже милостиви, как е възможно стрелките да се движат толкова бавно?! Непоносимо бавно. Неспойно заснова напред-назад из стаята, не знаеше къде да се дене.

Успокой се, каза гласчето. Само още два часа.

Исабела Юнг кимна в отговор и седна кротко на леглото. Съжаляваше, че не го е слушала винаги досега, а е трябвало.

Нещата ще се наредят.

Всичко ще се оправи.

Затвори очи и се опита да си представи какво ще бъде.

Зад бараката.

Само след няколко часа.

Петнайсетгодишното момиче отпусна глава на възглавницата и подвиг крака под себе си, много внимателно, за да не измачка бялата рокля.

Мунк пое дълбоко цигарения дим. С мъка събираше мислите си. Главоболието. Пироните в слепоочията му. Цял ден се тъпчеше с хапчета, но не минаваше. Само това му липсваше след вчерашния ден — театърът, разигран от Миа в залата за разпити, Анете Голи, която му досаждаше с всички нарушени правила, и изобщо задържането на Скункс само заради интуицията на Миа. Видя го в погледа на Анете — обвинението.

Не е достатъчно добър началник.

Сложи си качулката и запали поредната цигара от предишната. Пак се започваше. Болката в слепоочията — наложи се да затвори очи и да диша дълбоко, докато чакаше да премине. Какво се случваше, по дяволите? Физическото му състояние не беше най-доброто на света — ясно му беше — но никога не се е чувствал толкова зле. Всъщност чувствал се е, но оттогава бяха минали повече от петнайсет години. Когато загуби баща си. Камион в насрещното, пиян шофьор. Дните преди катастрофата. Точно такива пирони в слепоочията, сякаш физически знак, че скоро ще го сполети нещо ужасно. Естествено, не вярваше в подобни предзнаменования. Това бе светът на Миа. Не неговият. Цял живот е бил реалист. Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Има природни закони. Светът е такъв, какъвто ни се представя, отвъд него няма нищо.

Мунк изчака облекчението със затворени очи и отново дръпна от цигарата. В този момент Миа излезе от голямата врата на разкошното здание. Частна болница за богаташи, очевидно според някои от тях имаше живот след този и си измисляха какви ли не истории, само и само да се срещнат на спокойствие с въображаемия си Създател.

— Добре ли си? — попита Миа и се сгуши в якето си.

— Какво? А, да — отвърна Мунк.

Тя грееше, не я свърташе на едно място.

— Е?

— Какво „е“? — измърмори Мунк.

— Истината ли казва?

— А според теб? — изглежда я той.

Не беше нужно да пита. Очевидно тя, за разлика от него, бе убедена в достоверността на току-що чутия разказ.

Миа скри ушите си под шапката и го погледна угрижено.

— Всичко наред ли е?

— Какво? Да, разбира се.

Възпълният следовател хвърли фаса на земята. Пронизващата болка в слепоочията му се бе поуспокоила. Извади още една цигара, запали я и се откъсна от кътчето в ума си, където бе потънал. Камионът в насрещното. Погледът на Анете Голи в коридора снощи.

— Какво чакаме?

— Значи му вярваш?

— А защо да не му вярваме?

— Не искам да бъда адвокат на Дявола — въздъхна Мунк, — но не ти ли се струва леко нагласено?

— Дяволите да те вземат, Холгер. Какъв е този скептицизъм? Това не е ли моята роля?

Мунк отново дръпна от цигарата и се усмихна.

— В началото на седемдесетте мъж и жена отиват при свещеник и искат да се венчаят, но не могат, защото тя има деца — момче и момиче — а той е наследник на мореплавателна империя и баща му не позволява в рода да се примесва нечиста кръв.

— Да — кимна Миа.

— Затова пращат децата в Австралия?

— Да.

— Сериозно ли, Миа? После майката умира при тайнствена катастрофа. А на свещеника му плащат да си държи езика зад зъбите. След няколко години прибират децата и онзи милионер...

— Милиардер — поправи го Миа. — Карл-Сигвар Симонсен.

— Добре — въздъхна Мунк. — Онзи милиардер им дава пари като компенсация. Момичето, вече млада жена, купува имот, където да помага на други деца с тежка съдба, сходна с нейната. Брат ѝ купува хранителен магазин. Опомни се, Миа!

— Защо не?

— Още един Фюглесанг.

— Не, Холгер. Мамка му!

— Не го ли видя? Този човек практически вече си е отишъл. Отдавна е изкукуругал. Не, да оставим това. Не ни липсват улики.

— Какви? — попита Миа.

Мунк забеляза раздразнението ѝ.

— Перуката — подхвана той. — Хакерът — Скункс. Не съм съгласен с Анете. Според мен има начин да изкопчим нещо от него. Видео. Все идва отнякъде. Татуировката. Защитниците на животните. Това тук е задънена улица, Миа. Сериозно.

— Видях го. — Миа погледна студено шефа си.

— Кого?

— Брата.

— Да, но...

— Видях го. При Джим Фюглесанг.

— Онзи с каската?

Миа кимна.

— Той не лежи ли упоен в психиатрията в „Дикемарк“?

— Да, но отидох в къщата му?

— Кога?

— Няма значение — тросна се Миа. — Беше там.

— Кой?

Мунк захвърли фасата и тъкмо понечи да запали поредната цигара, когато тежката врата се отвори и се показа главата на Къри.

— Буден е. Не спира да говори. Трябва да чуете.

Мунк погледна към Миа.

— Не, отказваме се — заяви той.

— По дяволите, недей така — отчаяно се провикна Миа.

— Не — отсече Мунк и пак извади кутията цигари. — Продължаваме с наличното. Съвещание в шест. Това са глупости.

— Стига, де — обади се Къри от вратата. — Трябва да чуете това.

— Не — повтори Мунк и измъкна от джоба си ключовете от колата.

— Братът обичал да се маскира като сова — продължи булдогът от стълбите.

Мунк спря. Миа се бе вторачила в него.

— Окичвал се с пера. Защо ще го казва, ако са само измислици?

— Холгер? — обърна се към него Миа.

Мунк я изгледа, прибра ключовете обратно в джоба си и с бърза крачка последва тъмнокосата следователка нагоре по високото стълбище.

Исабела Юнг се радваше, че си е облякла дебел пуловер, защото зад бараката беше студено. Освен това бе обула клин, може и да не беше особено елегантно, но есента изведнъж се бе превърнала в зима, а тя не искаше да изглежда съвсем премръзнала.

В четири часа зад бараката.

Стана обаче пет, а той не идваше. Пъхна ръце в ръкавите на вълнения пуловер, щеше ѝ се да си бе взела и шапка. По принцип не ѝ пукаше в какъв вид е косата ѝ, но днес ѝ се стори важно, затова бе оставила шапката в стаята.

Закъсняваше цял час.

Не беше особено мило от негова страна. Джентълмените не постъпват така. Помисли си за татко, за да убие времето. Неотдавна бе получила имейл от него. Бил отишъл на юг. С приятели. В съобщението не пишеше, но тя знаеше що за пътуване е било. Отиваха там да пият. Понякога с приятелите му резервираха самолетни билети за Испания — когато някой от тях вземе помощи или спечели от конни надбягвания — и оставаха там, докато не пропилят парите. Там алкохолът е по-евтин. Само за няколко седмици си избиваха цената на билетите. Научила го беше като малка.

През кратките периоди, когато ѝ позволяваха да живее при татко във Фредрикста, често ги слушаше през стената. Не вдигаха много шум, само разговаряха, докато пият. Понякога слушаха музика, друг път играеха карти. От време на време чуваше как в пода се разбива чаша или някой пада в коридора на излизане, но никога не я тормозеха. Баща ѝ много строго следеше за това. Ако някой влезеше в стаята на Исабела, никога повече не стъпваше в къщата. На сутринта тя разтребваше, освен ако някой не спеше на дивана или на пода във всекидневната — тогава си стоеше в стаята или излизаше да се поразходи наоколо. Но ако нямаше никого, подреждаше, искаше да е хубаво, когато татко се събуди. Важно е да бъдеш джентълмен. Често го обсъждаха от другата страна на стената. Да задържаш вратата за дамата. Да бъдеш любезен. Да бъдеш точен. Такива неща.

Този тук не беше особено точен.

Часът стана седем, не можеше да чака повече. Беше прекалено студено. Ушите ѝ се зачервиха и не си чувстваше пръстите. А и започна да се ядосва. Защо ѝ бе написал, че иска да се срещнат тайно? А после не дойде. Знаеше, че е в разсадника. Нали го видя?

Колкото повече мислеше, толкова повече се гневеше. Защо стои тук и мръзне? Всичко си има граници.

Бързо се изправи от пъна, където седеше, и тръгна с решителна крачка през гората. Беше непрогледна тъмница, почти зловещо, но скоро видя светлината от сградите в далечината и се успокои.

Ще го притисне, непременно.

Исабела Юнг може и да беше само на петнайсет, но имаше твърд характер, беше по-корава от повечето момчета, които познаваше. Не, не може така. Нямаше да позволи да се отнасят с нея по този начин.

Тя стигна осветената площадка и в същия момент Паулус се зададе забързан от главната постройка.

Тъкмо навреме.

Момчето с тъмните къдрици си облече ватираното яке и се насочи право към нея.

— Къде се губиш? — Исабела го спря със строг тон.

— Какво? — изуми се Паулус.

— Защо не дойде?

— А? — тръсна глава Паулус. — Виж, нямам време за тези неща.

Той се опита да се измъкне покрай нея, но тя го задържа.

— Какво ти става, Исабела?

— Това.

Тя извади бележката от джоба си.

Искаш ли да се срещнем? Тайно.

Само ние двамата.

В четири зад бараката.

Ти ли си моята избраница?

— Ти ли я написа? И не дойде? Имаше ли изобщо намерение да дойдеш? Или само ме будалкаш? Такъв мъж ли си?

— Какво? — Паулус изглеждаше още по-объркан, доколкото бе възможно.

— Не е ли от теб? — попита Исабела и тикна бележката в лицето му, здраво сграбчила пухеното му яке.

— Не — отвърна Паулус. — Определено не. За какъв ме вземаш?

Бавно ѝ просветна, когато той я погледна. Бележката не беше от него. Някой друг ѝ се беше подиграл. Усети как лицето ѝ пламва, а бузите ѝ поруменяват, и бързо пусна якето му.

— Извинявай. Аз просто...

— Нямам време за това — повтори Паулус, очевидно нито разбираше, нито го интересуваше за какво говори тя.

— Случило ли се е нещо? — попита Исабела.

— Арестуваха Хелене.

— Какво?

— И Хенрик, брат ѝ.

— Защо?

— За убийството на Камила Грийн — заекна той и се вторачи в нея със сериозно изражение.

— Но...

— Извинявай, бързам — промърмори младежът, втурвайки се по пътя си.

И остави петнайсетгодишното момиче само на площадката.

С преbledняло лице и цялата трепереща, Хелене Ериксен се стресна при влизането на Миа и Мунк в залата за разпити.

— Нищо не е направил. Трябва да ми повярвате — настоя тя с умолителен глас и се надигна от стола.

— Здравейте, Хелене — поздрави я Миа. — По-добре седнете. Ще останем тук известно време.

— Но аз... Трябва да ми повярвате... Холгер?

Бе останала само сянка от гордата директорка на Хюрюмланския разсадник. Тя погледна съкрушено към Мунк, свлече се безсилно на стола и закри лицето си с ръце.

— За един от вас двамата положението не е розово — заяви той и се настани до колежката си.

— За мен ли? — възкликна уплашената Хелене. — Но аз не съм сторила нищо.

— Обаче предполагате, че той е? — обади се Миа.

— Какво? Не, Хенрик няма никаква вина. Господи, та той е кротък като агънце! Не би навредил на никого. Не ме интересува какво са ви казали. Трябва да вярвате на мен!

— И какво са ни казали? — осведоми се спокойно Миа.

— Къде е той? — попита отчаяно Хелене.

— Кой?

— Хенрик.

— Брат ви е в съседната стая и чака адвоката си.

— Не му е нужен адвокат! — възкликна директорката. — Не е направил нищо, казвам ви.

— Определено му е нужен адвокат — възрази равнодушно Мунк. — Ние го посъветвахме така, защото до няколко часа ще му повдигнем обвинение за убийството на Камила Грийн. Ще го предадем в ареста още тази вечер.

— Сигурни сме — обади се Миа.

Хелене отново отправи поглед към главния инспектор, после сведе очи и се загледа в диктофона, но Мунк само поклати глава.

— Не, не, не... Повярвайте ми. Нищо не е направил.

Щеше да се разплаче.

— Каквото и да ви казват хората, трябва да вярвате на мен. Умолявам ви. Освен това не си беше у дома. Беше...

— Какво според вас са ни казали хората? — прекъсна я Миа.

За секунда русокосата жена замълча, сетне продължи.

— За перата — прошепна тя. — Проклетите хора само сплетничат. Защо не си гледат работата?! Толкова се ядосвам, че...

— Че бихте убили някого?

— Какво? — изумена, Ериксен вдигна очи към Миа. — Не, разбира се, не. Просто...

— Бяхте ли там? Или само му помогнахте да прикрие убийството? — намеси се Мунк.

— Моля?

— Той ви е брат — продължи Миа. — Разбираемо е. Доста сте близки, нали? След всичко, което сте преживели заедно.

— Не, вие... — заекна Хелене Ериксен. — Не съм му помагала.

— Значи сам е извършил престъплението?

— Не, Хенрик не е направил нищо. Не ме ли слушате?

— Но сте знаели, че той, как да кажа, обича да се облича като птица?

— Това беше отдавна. Проклети малки градчета с техните интриганти! Толкова ми е мъчно понякога. Само се опитваш да помогнеш на хората и накрая...

— Значи не го прави вече?

— Кое?

— Не се маскира на птица? — осведоми се Миа.

— Не, за бога, казах ви...

— От колко време?

— От години. Не се е случвало, откакто...

— Значи признавате, че е обичал да се маскира като птица? — притисна я Мунк.

— Да, но това беше преди. Казах ви.

Мунк забеляза усмивка в очите на Миа.

— Преди или след завръщането ви от Австралия?

Хелене Ериксен притихна, сякаш трябваше да се върне назад в спомените си към време, което би предпочела да забрави.

— Не престана веднага щом се прибрахме — бавно промълви тя. — Имаше нужда от помощ. Нали разбирате? Бяха го увредили. Вината не е негова. Това не го прави убиец. Някакви проклети луди ни държаха там, разказваха ни врели-некипели и ни наказваха за най-дребното нещо. Гордея се с него. Заявявам ви го.

Хелене Ериксен се надигна леко от стола и за момент отново се показа жената, която бяха видели първия път в разсадника.

— След всичко преживяно се справя така добре. Горда съм от него. Малцина са постигнали толкова много. Той е най-добрият човек, когото познавам. Бих направила всичко за него.

— И сте го направили — обади се Миа.

— Какво?

— Кога разбрахте, че е убил Камила? — попита Мунк.

— Какво? — заекна Хелене. — Не чувате ли какво ви казвам?

— Не, Холгер. — Миа погледна Мунк. — Не това трябваше да попиташ.

— А? — на свой ред Мунк извърна очи към нея, без да обръща внимание на Ериксен.

— Трябваше да я попиташ кога е *заподозряла*, че брат ѝ е извършил убийство.

— А, да, извинете за грешката — усмихна се Мунк и пак се обърна към Хелене. — Кога заподозряхте, че Хенрик е убил Камила Грийн?

— Не знам — отвърна светлокосата жена и забарабани нервно с пръсти по масата. — Искате да кажете кога за първи път си помислих, че...

— Кога Хенрик изплува в съзнанието ви, да — предпазливо кимна Мунк.

— Снимката във вестниците, разбира се. Когато видях, че земята е покрита с пера — неуверено отвърна Хелене Ериксен и за момент ги изгледа. — Да, знаете. От мястото, където е лежала Камила.

— Защото не е престанал веднага — след като сте се завърнали от Австралия? — вметна Миа с дружелюбен тон.

— Какво?

— Да се облича като птица — подсказа Мунк.

Хелене Ериксен отново вдигна очи към двамата следователи.

— Такива неща не престават веднага — подхвана тя колебливо. — Имате ли представа как се отнасяха с нас? Какво е преживял Хенрик? Затваряха го в землянка. И не само веднъж — многократно. Бяхме едва ли не опитни животинки! Бога ми, бях на три! Хенрик беше на пет. Когато заминахме. Знаете ли през какво преминахме? За нас беше истина, разбирате ли? Учудващо ли е да се разболееш? Учудващо ли е да намериш местенце в ума си, където да избягаш?

— Значи не мина веднага? Той продължаваше ли?

— Да, но за бога, гордея се с него. Толкова добре се справи!

— Много трогателно — отбеляза Миа Крюгер и извади плик от джоба на коженото си яке. — При нормални обстоятелства щях да ви съчувствам, на вас двамата.

Тъмнокосата следователка отвори плика и остави на масата пред Хелене Ериксен снимка.

Камила Грийн.

Гола върху горската пръст.

С отворени, ужасени очи.

Миа погледна Мунк, а той ѝ даде знак да включи диктофона.

— Часът е 18.25. В залата за разпити са началникът на отдела на улица „Марибуесгата“ 13 Холгер Мунк, инспектор по убийствата Миа Крюгер и...

При влизането им Хелене Ериксен бе съвсем бледа, а сега, като видя снимката, пребледня още повече.

— Ако обичате, кажете името си, датата на раждане и настоящия си адрес.

— Моля?

— Име, рождена дата и настоящ адрес — повтори Миа и посочи диктофона.

Минаха още няколко секунди и се наложи Миа да я подкани за трети път, преди русокосата директорка да успее да си отвори устата.

— Хелене Ериксен. 25 юли 1969 г. Хюрюмлански разсадник, Тофте, пощенски код 3482.

Думите бавно се процеждаха през пребледнелите ѝ устни, а очите ѝ все още не можеха да се откъснат от ужасяващата фотография.

— Имате право на адвокат — уведоми я Миа. — Ако не можете да си го позволите, ще ви бъде назначен...

Канеше се да добави нещо, но в този момент на вратата се почука, подаде се Анете Голи и даде знак на Мунк да я последва в коридора.

— Какво има? — попита той, след като затвори вратата след себе си.

— Имаме проблем — съобщи Анете. — Адвокатът му пристигна.

— И?

— Не е бил в страната.

— Как така?

Мунк сбърчи вежди.

— Хенрик Ериксен. Не е бил тук.

— В какъв смисъл не е бил тук? — не схвана инспекторът.

— Има вила в Италия — отвърна Голи. — Ходи там всяко лято.

— Сега вече не разбирам.

— Хенрик Ериксен. Не е бил в Норвегия, когато се е случило.

- Как е възможно, по дяволите? — възкликна Мунк.
- Какво ще правим? — поинтересува се русокосата прокурорка.
- Ти и Ким — каза Мунк след кратък размисъл.
- Какво?

— Стандартен разпит. Изкопчете от него, колкото можете. Примерно за двайсет минути.

После ще се видим тук.

— Добре — отвърна късо Анете Голи, а инспекторът отвори вратата и се върна в залата за разпити.

Габриел Мьорк седеше в кабинета си на улица „Марибуесгата“ и не можеше да прецени в какво настроение е. Миа му бе изпратила няколко съобщения, за да се извини, но какво от това? Наистина ли бяха решили, че има нещо общо с убийството?

— Габриел? — прекъсна го глас откъм вратата.

— Да?

— Имаш ли няколко минути? — попита Лудвиг Грьонли. — Трябва ми помощ от умна глава.

— Разбира се — отвърна младият хакер и последва възрастния полицаи по коридорите до кабинета му.

През целия ден помещенията бяха почти празни. Само Юлва дъвчеше дъвка пред компютъра си, другите бяха в „Грьонлан“.

— Какво има? — попита Габриел, заставайки зад стола на Грьонли, разположил се пред компютъра.

— Получих запис.

— Така ли?

— От Природонаучния музей. В течение ли си?

— За кое? — не разбра Габриел.

— Очевидно не си — усмихна се Грьонли.

Възрастният следовател кликна два пъти върху една икона на десктопа и на екрана тръгна черно-бял филм.

— Какво гледаме? — полюбопитства Габриел.

— Значи, нищо не си чул? — извърна се към него Грьонли.

— Не.

На записа се виждаха хора, влизащи в нещо като галерия или музей.

— Проклетата Миа все действа на своя глава — отбеляза Лудвиг.

— Какво е това?

— Ботаническата градина в „Тьойен“. Питомците на Хюрюмланския разсадник са на училищно посещение. В Природонаучния музей.

Видеото прескачаше и беше неясно. Очевидно запис от охранителна камера. Мъж с бяла, буйна коса посреща група хора и им сочи стълбището.

— Тук всичко е нормално — обяви Лудвиг и кликна върху следващия запис.

— Тук също.

Габриел наблюдаваше с любопитство екрана.

— Но изведнъж... Какво мислиш? Виж тук.

Грьонли отново се извърна към него. Групата на записа бе влязла в зала с витрини, пълни с животни.

— Не е ли странно?

— Кое? — попита младежът.

— Малко по-рано. — Лудвиг върна видеото с мишката. — Ето тук — той натисна „стоп“. — Виждаш ли?

Габриел погледна кадъра, но поклати глава.

— Какво ми показваш?

— Ще го разпечатам — обяви възрастният инспектор и за целта използва клавиатурата.

Габриел отиде с него до принтера и после в заседателната зала.

Лудвиг окачи току-що разпечатания кадър до снимките на дъската.

— Тук се виждат всички, нали? — Обърна се той към младия си колега и посочи разпечатката. — Ето я Хелене Ериксен. Ето Паулус Монсен. Исабела Юнг.

Мьорк следеше с поглед пръста му и кимаше.

Лудвиг посочи едно от лицата. Никога не го беше виждал. Младеж в риза с кръгли очила, който, за разлика от останалите, не гледаше животните в стъклените им клетки, а се беше вторачил в камерата.

— Няма го в списъка, доколкото знам — отбеляза Габриел.

— Да, не е ли странно? — отвърна Грьонли.

— Виж, тук са всички, нали? Учителите, Ериксен, Монсен, момичетата... Но този младеж...

Габриел вдигна очи към дъската, където Лудвиг вече бе окачил снимките на всички пансионери и всички учители, ала никъде не видя новото лице.

— И защо гледа в камерата?

— Чудно — вдигна рамене хакерът.

— Нали? Училищно посещение. Всички разглеждат животните, колкото и да е скучно, а този тип зяпа в камерата, като че ли...

— Проверява къде е — довърши Габриел.

— Възможно е по природа да съм мнителен, но... Затова ми трябваше бистър ум като твоя. Няма ли да ни влезе в работа?

Хакерът разглеждаше разпечатката на стената. Очите зад очилата го следяха сякаш с почуда, докато останалите от групата бяха вперили поглед към това, което им сочеше белокосият гид.

— Мамка му! — изруга той.

Не можеше да откъсне очи от момчето с ризата.

— Не е на стената, нали? Не го виждаш тук.

Грьонли посочи с разперени ръце снимките, където се виждаха лицата на всички обитатели на Хюрюмланския разсадник.

— Определено не — съгласи се Габриел.

— Значи, не остарявам. Не ми се привижда.

Лудвиг му се усмихна.

— Защо, за бога, ще гледа в камерата? — попита Мьорк.

— Освен ако целта му не е била да разбере дали е там — продължи мисълта му Грьонли.

— Обирът, когато са откраднати совите.

— Мислиш ли? — кимна възрастният следовател.

— Несъмнено — потвърди Габриел, който гледаше като хипнотизиран непознатото лице, вторачило се в него.

Момче в светла риза с кръгли очила.

— Тук има нещо. Или греша?

— Със сигурност има — увери го младият хакер. — Със сигурност, Лудвиг.

— Ще се обадя на Миа — обяви Грьонли и излезе тичешком от залата да си вземе телефона.

Момченцето намираще новото място за странно и мина време, докато свикне с всичко непознато, но постепенно се приспособи. Тук нямаха толкова много книги, ала стените бяха по-дебели и никой не говореше вечер за него, а и шефката беше мила. Хелене. Не го гледаше странно като хората от предишното място. Отнасяше се с него както с младежите, които живееха там — защото обитателите тук не бяха деца, но това нямаше особено значение. Той и без това предпочиташе да е сам.

Освен него имаше още седем души, но само едно момче — Матс, и Матс му допаднаше. Всъщност му напомняше за мама — постоянно говореше колко е ужасен светът и колко ненормални са хората. Матс обичаше да се гримира, не точно като мама, а с черно около очите и черен лак за нокти; обичаше всичко черно. Носеше само черни дрехи, а стените на стаята му бяха облепени с плакати с разни хора, които свирят в групи, и те облечени в черно, но с бял грим и гривни с шипове. Метъл. Това свиреха групите. Момченцето говореше малко, по-често слушаше, когато Матс пускаше музика в стаята си, сочеше и обясняваше. Има много видове метъл. Има спийдметъл и детметъл, най-много го очароваше блекметълът. Музиката не му харесваше кой знае колко, твърде много виеха, но разказите му допадаха, особено когато ставаше въпрос за блекметъл. За групите, принасящи в жертва козли и разпъващи на кръст голи хора на сцената, и за текстовете за Сатаната и за смъртта.

След една година момченцето започна да се чувства у дома си. Не както с мама, разбира се, но този дом все пак бе по-хубав от останалите. Хюрюмланският разсадник. Тук имаше парници и той се научи да сади и отглежда цветя и други растения, обичаше и учебните часове. Макар да бе по-малък от останалите, очевидно беше много по-умен от тях — често учителите го викаха след часовете.

Прочете ли вече това?

Определено трябва да ти набавим нови книги.

Обичаше всички предмети. Английски, норвежки, математика, обществени науки, география: всяка нова книга беше среща с нов свят и той не можеше да им се насити. Момченцето харесваше особено Ролф, един от учителите им — той най-много го хвалеше. Даваше специални задачи само на него. И му се усмихваше широко всеки път щом успяваше да ги реши. Именно Ролф се погрижи да получи компютър — не на всички бяха дали — и известно време момченцето почти не можеше да спи, а и не беше нужно, имаше толкова много за учене. Стоеше буден по цяла нощ, заобиколен от книгите и компютъра, нямаше търпение да му дадат нови задачи.

Най-приятно обаче му беше в компанията на Матс. Опитваше се да избягва момичетата, доколкото беше възможно. Защото те бяха такива, каквито мама му ги описваше — приветливи отвън, но неискрени и покварени отвътре, тъй че най-добре да стои настрана. И Матс не обичаше момичетата. Всъщност той нищо не обичаше, освен метъла — и книги не обичаше да чете, освен ако не се отнасяха до неща като ритуали, кръв, Сатаната и как се възкресяват хора от мъртвите.

— Хелене е тъпачка — заяви една вечер Матс, когато двамата бяха в стаята му, но момченцето не беше съвсем съгласно.

За него Хелене бе сред най-милите хора, които бе срещнал, след като го взеха от къщата на мама, обаче не възрази. Не искаше да спори с Матс, страхуваше се, че няма повече да го

кани в стаята си.

— Виж, брат ѝ е готин.

— Хенрик ли? Онзи от магазина за хранителни стоки.

— Да — ухили се Матс.

— Защо да е готин?

— Знаеш ли, че някога са били членове на секта?

— Не — отвърна момченцето, без да е съвсем наясно какво е секта, но широката усмивка не слизаше от лицето на Матс, следователно беше нещо хубаво.

— В Австралия — уточни той. — Когато са били малки. Сектата се е казвала „The Family“. Правили са опити с деца. Внушили са им, че жена на име Ан е майка на всички. Трябвало да се обличат еднакво, да си носят еднакво косите. Тъпчели ги с медикаменти: анатензол, халоперидол, тофанил. Даже ЛСД. Представяш ли си?! Деца, надрусани с ЛСД, затворени в малки, тъмни помещения, съвсем сами.

Момченцето, вече почти юноша, не беше чувало никое от тези названия, но Матс знаеше много за лекарствата — имаше си хапчета, които да взема всеки ден, никога не ги пиеше, обаче без съмнение беше експерт.

— Съвсем са откачили, превъртели са тотално — отново се ухили Матс. — Особено братът. Хенрик. Мислел се е за сова.

— Сова ли?

— Птицата на смъртта.

Детето, практически младеж, захласнато слушаше разказите на Матс.

Как Хенрик, братът на Хелене от магазина за хранителни стоки, на вид съвсем обикновен човек, е лепил по тялото си пера и е изпълнявал ритуали в отдалечена барачка до оградата на имота, убивал е птици и е възкресявал мъртвите.

— Било е отдавна, но е самата истина — възторжено разказваше Матс. — Сега вече е нормален, но известно време е бил тотално изперкал. Точно като теб.

— Като мен ли?

Не разбра какво иска да каже Матс.

— Ами като теб. Осъзнай се! Цял живот затворен сам с майка си. Живял си с луда вещица. Дявол да го вземе, с теб си приличаме. Правиш впечатление на идиот, но вътрешно си ку-ку. Това ми харесва у теб. Майната им на всички нормални! Сова, за бога! Лепил е пера по тялото си! Не е ли страшно готино?

Момченцето не почувства нищо особено, когато Матс му показва как се възкресяват мъртви там, при блатото. Намериха малко птиче в едно гнездо и Матс го удуши с връзка за обувки. После подредиха свещи във формата на петоъгълник, докато Матс четеше на висок глас непонятни думи от някаква своя книга.

Не почувства нищо особено.

Когато го уби.

С нож, откраднат от кухнята. Само известно любопитство — как изписаните в черно очи го гледат втренчено, а кръвта се смесва с тъмната тиня наоколо.

Матс се опита да каже нещо, но не успя. Само големите му очи сезираха в него, докато накрая не застина.

— Не се говори така за мама!

Никакво чувство. Само лек интерес. Как дъхът изведнъж секва. Очите не се затвориха, въпреки че вече не беше жив. Смъртта. Разочароваща донякъде.

Но убийството на птичето не му хареса.

Внимателно пренесе трупчето му през гората, след като претърколи Матс в блатото и видя как черната тиня поглъща тялото му. После погребва птичката на хубаво място, където растяха цветя, а светлината от слънцето се прокрадваше през дърветата. Направи кръст от пръчки, не обърнат както на плакатите в стаята на Матс, а обикновен кръст, каквито има в гробищата. По-късно същата вечер, когато се мушна под завивките, се почувства малко разочарован. Задето не проработи.

Същото разочарование го обзе и след няколко години — вече беше юноша и учителите все още го хвалеха. Ролф вече не преподаваше там, но имаше други и те също му даваха книги, които другите младежи дори не поглеждаха. Купи си моторен велосипед и можеше да отиде с него, където си поиска. Върна се в къщата, естествено. При мама. Вонеше, прозорците бяха изпочупени, изглежда, там се бяха настанили животни и той започна да почиства. Когато не беше на училище и не се налагаше да се грижи за растенията, възсядаше моторния велосипед си и след няколко месеца къщата отново придоби съвсем приличен вид.

Все същото усещане. Като с птичката. Отначало си помисли, че сигурно е била твърде малка, затова намери котка. Изпълни ритуала, както бяха направили с Матс — със свещите и заклинанията, но тя пак не се върна. Впоследствие пробва и с куче — отново без успех.

Сова. Птицата на смъртта.

Купи лепило от магазина и взе пера от една съседна ферма, от клетките, където държаха кокошките — оттам купуваха яйца. Намаза се с лепило. Прикрепи добре перата към кожата си, а лапите на кучето разположи така, както му бе казал, та да сочат към правилните точки на пентаграмата според скиците в книгите му, но нямаше резултат.

Вечерта, след като уби кучето, не се чувстваше добре. Лежеше в леглото и не можеше да заспи. Кучето имаше хубави очи. Както и котката. Лежеше и се взираше в тавана. Тогава реши. Не е редно да убива животни. Мама имаше право. Хората са покварени. Животните не са лоши. Просто си живеят в природата. Трябва да ги защитаваш. Никога никому не са сторили зло.

Трябва да бъде човек.

За да проработи.

Огледален образ.

На мама.

Мириам Мунк стоеше на улицата пред апартамента на улица „Оскар“ в квартал „Фрогнер“ и вече не знаеше коя е. Първоначално беше бунтарка без пукната корона в сметката си и се биеше заедно с приятелите си с конната полиция по време на демонстрации. После стана съпруга на лекар с жилище в най-хубавия квартал на Осло с камера отвън, гледка към немското посолство от верандата и достатъчно пари за всякакви прищевки. А сега? Нервно дръпна от цигарата. Стомахът ѝ се сви.

Черни дрехи. Маска в раницата на гърба ѝ. Нищо по нея не разкриваше самоличността ѝ. Беше забравила, но в апартамента на Зиги много бързо си припомни — действията срещу властта и как се предприемат.

Жива. Така се чувстваше. Отдавна не ѝ се бе случвало. Естествено като майка за нея нямаше нищо по-хубаво от сигурността на „Фрогнер“ и да знае, че Марион може спокойно да си играе в градината, без да намира спринцовки или да я отвлекат на път за училище. А като самата себе си?

Когато говореше от свое име?

Отдавна не се беше чувствала толкова добре.

Мириам се отказа от поредната цигара. Дебнеше кога ще дойде колата.

Удобно алиби.

Да.

Вече бе говорила с Юлие.

Скъсала е с някакъв тип.

Има нужда от помощ.

Все пак размисли и запали цигара. Успя да я изпуши почти цялата, преди очакваният автомобил да се зададе, да завие и да спре пред нея.

Хвърли фасата и се настани усмихната в купето.

— Всичко наред ли е? — попита Якоб.

— Напълно — отвърна Мириам. — Къде е Зиги?

— Тръгна с Гайр. Потеглиха преди четвърт час.

— Добре — кимна Мириам.

— Значи, действаме. Сигурна ли си?

— Нямам търпение — засмя се Мириам и си сложи колана. Момчето с кръглите очила включи на скорост и потегли по „Юраниенборгвайен“ напред към полуостров Хюрюмлане.

Миа Крюгер сложи пластмасова чашка в автомата, натисна копчето и се загледа в подобие на кафе, бликнало от видимо остарялата машина. Поклати глава, но нямаше начин, не разполагаше с нищо по-добро. Пренесе топлата пластмасова чашка през коридора в тясната стаичка, където се намираха Анете Голи и Ким, заедно с необичайно мрачния Мунк.

— Хубаво — промърмори Мунк. — Анете?

Миа поднесе чашата към устните си и отпи, но веднага я остави на масата. Вкусът на кафето бе още по-лош от вида му.

— Както казах, нали? — Анете погледна Ким Колсъо.

— Хенрик Ериксен не е бил тук — съобщи той.

— Какво? — изуми се Миа.

— През лятото. Когато е изчезнало момичето — допълни Колсъо.

Миа се вторачи в Мунк.

— Има къща в Тоскана — намеси се Анете Голи. — Всяко лято прекарвал там три месеца. Не е бил тук.

Миа отново потърси погледа на шефа си, а той само вдигна рамене.

— Значи нямаме нищо за него — отсече Ким. — Не е бил тук, когато се е случило.

— Но по дяволите — възкликна Миа. — Човекът е лепил пера по тялото си. Мислел се е за птица...

За пореден път хвърли поглед към Мунк, а той отново само сви рамене и допря пръст до слепоочието си.

— Адвокатът му се ангажира — продължи Голи — да осигури свидетели, които да потвърдят, че е бил там цялото лято.

— Мамка му! — изруга Миа.

— Не е бил в страната. Нямаме нищо срещу него.

— Но Хелене Ериксен вече потвърди. Ами перата? Сектата, в която са били. Превъртял е. Искал е да бъде сова. Хайде, хора, не разбирам какво...

— Не е бил на територията на Норвегия — повтори Анете.

— Тоскана — пригласяше ѝ Ким Колсъо.

— Да, но може да се е върнал, по дяволите.

— Не, съжалявам — възрази прокурорката. — Бил е там през цялото време.

— Откъде знаем? — тросна се Миа.

Анете приплъзна един лист към Мунк.

Възпълният следовател го разгледа и кимна.

— Какво? — обади се Миа.

— Това е списъкът с телефонните му разговори — въздъхна Мунк и върна листа.

— Не е той — заключи Ким Колсъо.

— По дяволите, Холгер. — Миа не погледна листа, който побутнаха към нея. — Ами перата? Совата? Тя призна.

Мунк седеше, притиснал слепоочията си с пръсти, и мълчеше.

— Призна, че е луд.

— Сигурни ли сте? — попита накрая Мунк.

— Сто процента — кимна Голи.

— Не е бил тук — подкрепи я Ким.

Разочарование завладя Миа и в този момент телефонът отново започна да вибрира в джоба ѝ, както сигурно стотици пъти в последно време. Тя го извади и се вгледа в екрана.

— Какво ще правим? Трябва ли да го пуснем?

Цял куп обаждания от Лудвиг Грьонли. И емемес със снимка.

Защо не си вдигаш телефона?

Кое е това момче?

Виждаш ли как гледа?

Към камерата.

— Да, нямаме избор — потвърди Анете Голи. — Бихме могли да задържим евентуално Хелене Ериксен, защото тя *мислеше*, че е възможно брат ѝ да е убиецът, но колко време според теб ще спечелим?

— Добре — примири се Мунк. — Пускаме ги.

Снимка на клас. От мястото, където бе ходила. Природонаучният музей. Погледите на всички са насочени към гида, към някакво животно във витрината. С изключение на един. Младеж с кръгли очила и бяла риза. С любопитно изражение. Вперил е очи в охранителната камера.

— Значи, приключваме? — обяви Мунк.

— Можем да ги задържим за през нощта, ако искаме — предложи Голи.

— Трябва да поговорим още няколко минути с Хелене Ериксен — намеси се Миа.

— Защо?

— Искам да разбера кой е това.

Тя подаде телефона си на Мунк, който присви очи и отново подпря глава с ръце.

— Какво ми показваш?

— Кадър от охранителната камера на Природонаучния музей.

— Ясно — кимна Мунк. — Ще ги задържим до утре.

— Холгер? — обади се Анете Голи. — Добре ли си?

— Какво? Да, да, разбира се. Трябва ми само... Малко вода ще помогне — измънка той и излезе от стаята.

Тримата следователи се спогледаха.

— Болен ли е? — попита Анете.

Ким Колсъ сви рамене, а Миа излезе в коридора и отиде в залата за разпити, където Хелене Ериксен седеше с наведена глава, отпусната в шепите ѝ.

— Кой е това? — попита Миа и остави телефона си на масата пред нея.

— Моля? — промърмори Хелене.

— Това момче. — Миа посочи снимката, изпратена от Лудвиг.

Хелене Ериксен беше потънала дълбоко в мислите си, сякаш дори не схвана какво я пита Миа.

— Кой?

— Момчето. На снимката. Кой е той?

Директорката вдигна бавно телефона и се загледа в него объркана, все едно не разбираше какво вижда.

— Това е училищна екскурзия, нали? Природонаучният музей. През август.

— Откъде я имате? — промърмори Хелене.

— Били ли сте там?

— Да, но...

— Кое е момчето?

Хелене сбърчи вежди и погледна Миа, после отново сведе очи към снимката.

— За Якоб ли питате?

— Якоб ли се казва?

— Да — кимна Хелене. — Но...

— Защо е бил с вас на екскурзията? Нали не е от пенсионерите? Нито е служител.

— Не, тоест да...

— Защо го нямаше в нито един от списъците?

— Какво имате предвид? — попита все така обърканата Хелене.

— Трябваше да ни изпратите списък на всички пенсионери и всички служители. Това момче не фигурира там.

— Якоб живееше при нас по-рано — бавно отвърна русокосата жена и отново се загледа в снимката. — Но оттогава минаха много години.

— Обаче е дошъл с вас на училищната екскурзия?

— Да, да, често ни посещава. Беше най-малкият пенсионер, постъпвал някога при нас, и един от най-дългогодишните. Смятаме го за част от семейството. Често ни навестява, за щастие. Всички се радваме да го видим. Помага ни с компютрите и подобни работи, не срещу заплащане, не е назначен, но...

— С компютрите. Разбира от техника?

— Якоб ли? Да. — Хелене Ериксен се подсмихна. — Той е гений. Вундеркинд. Наистина е невероятно, като се има предвид какво е преживял.

— Как е фамилното му име? — поинтересува се Миа, като се опита да скрие нетърпението си от Хелене.

— На Якоб ли?

— Да.

— Маршгранер.

— Якоб Маршгранер — повтори Миа.

— Да — потвърди Хелене, отново в лек смут. — Нали не мислите, че...

Имаше нещо красиво в светлините на път E18. Мириам не знаеше точно защо, но винаги ги бе харесвала — вероятно детски спомен от задната седалка на старото семейно волво, на път към баба и дядо. Топлият жълт блясък на лампите. Съприкосновението на колелата с асфалта. Меките гласове отпред. Мама и татко. Как флиртуват един с друг на фона на радиото. Винаги се препираха закачливо — тя искаше джаз, той — класическа музика. Тогавашното усещане за защитеност един ден неочаквано си отиде, но сега се завърна и сякаш я сгря отвътре.

— Още кафе? — предложи Якоб и побутна кръглите очила на носа си.

— Имам още малко, стига засега.

Мириам отпи от металната чаша. Трябваше да останат будни, може би щеше да продължи цяла нощ.

— Взех два термоса.

Навън бе все така мразовито. Зимата почти бе настъпила. Макар да беше едва октомври. Но на Мириам вътрешно ѝ беше топло. Отпусна глава на облегалката и продължи да съзерцава светлините. Детската наивност — умили се Мириам — колко невинно и прекрасно бе всичко! Пръстите на мама нежно гаят косата на татко. Неговите усмивки. Вечността. Така е, когато си дете. Всеки миг трае вечно. Тя изпи до капка кафето в чашата и се усмихна, налягаше я дрямка, всяка лампа, покрай която минаваха, ѝ припомняше моменти от прелестните им странства. Напоследък често разсъждаваше над това. Как като малка нямаше търпение да порасне. Да се наложи. Да се отърве от правилата. Да бъде свободна. Сега обаче понякога ѝ се искаше да се върне обратно в детството. Да беше осъзнавала тогава колко е хубаво. Отново се усмихна и си наля кафе от термоса.

— Не е ли чудно? — обади се Якоб.

— Кое? — замига Мириам.

— Понякога човек обмисля всичко подробно, а впоследствие се оказва, че не е имало нужда.

Младежът с кръглите очила се извърна усмихнат към нея, но лицето му беше странно, почти размазано пред погледа на Мириам.

— Разбираш ли ме?

— Не съвсем — засмя се тя и отново отпи от кафето.

Трябваше да остане будна и с ясно съзнание. Възможно бе да продължи дълго, да останат цяла нощ, а на нея вече ѝ се приспиваше. Това не беше хубаво.

— Например кафето — подхвана Якоб. — Приготвил съм и кола, газирана вода, бутилирана вода... в случай че не искаш кафе.

Мириам не разбираше за какво говори той. Отново отпусна глава на облегалката и се загледа в светлините, които ѝ се струваха още по-жълти и топли, отколкото ги помнеше. Били Холидей. Нея мама искаше да слуша непрекъснато. Тя не преставаше да се усмихва на себе си. Наложил се да се концентрира, за да задържи чашата — щеше да се изплъзне от пръстите ѝ.

— Но ти веднага се согласи на кафе, така че другото беше излишно — засмя се Якоб, после тръсна глава. — Можех да използвам това време за нещо друго.

Мириам го погледна сънено, ала лицето му вече не се виждаше.

— Кога... ще стигнем? — промърмори тя. — Кога е срещата ни... с другите?

Сякаш цяла вечност се мъчи да произнесе последното изречение.

— О, ще трябва да се оправят без нас.

— В какъв... смисъл?

Момчето с кръглите очила отново се извърна с неизменната си усмивка.

Но Мириам Мунк не го видя.

Вече спеше.

Шейсет и две годишният швейцарец се радваше като малко дете. Приятни тръпчици лазеха по тялото му. Не се бе чувствал така, откакто за първи път видя предишната девойка на екрана.

Заедно. Младото момиче в мазето и той. Двама самотници, които са се намерили. Дотогава не бе изпитвал такова задоволство. Двамата бяха създадени един за друг. Милваше я по косата, докато спи. Усмиваше се, като я гледаше как тича и така умело постига целта си — да получи храна от дупката — но после тя напълно неочаквано изчезна и той усети липсата ѝ като черна дупка. Опита се да компенсира с парник със скъпи орхидеи и редки видове колибри. Похарчи много пари за съоръжението и през първите дни се чувстваше по-добре, скоро обаче празнотата се завърна.

Но ето че тя пак беше там. Не беше същата, всъщност беше почти същата. Така или иначе той вече я харесваше, дори може би повече от предишната, която го бе изоставила.

Хуго Ланг се усмихна и придърпа креслото си по-близо до екрана.

Мириам Мунк.

„Странно име“ — помисли си той, но после се изсмя на първоначалната си реакция, защото името нямаше никакво значение. Тя беше негова приятелка, затворена там само заради него, за да бъде той с нея. За да бъдат заедно, *заедно*. Първия ден го подразни, защото не правеше нищо. Само си седеше. Пръстите на тънките ѝ ръце, обхванали пъргавото ѝ тяло, се тресяха като листенца на трепетлика. Очите ѝ почти не мигаха — обърканите ѝ, ужасени очи не разбираха къде се намира. Плачеше. Сълзите се стичаха по изящните бели скули. Освен това — отчаяно чукане по вратата или прозорците — каквото и да беше това — и то не му хареса. Беше си облякъл халата, пред него имаше чашка коняк, а в камината гореше огън, но всичко беше напразно, щом не можеха да им се насладят заедно. Ала тя постепенно се предаде и вече всичко беше наред.

Хуго Ланг се усмихна и прокара ръка по бузата ѝ. Толкова обичаше предишната — малко по-младо момиче с татуировка — и на моменти си мислеше, че по-добре от това няма накъде. Но ето че вече, само два дни откакто познаваше новата, като че ли му допаднаше повече от предишната. Странно бе, че изобщо е възможно, ала беше истина.

Първия ден не се справяше особено добре.

Не схвана как се прави.

Но после в заключената стая се появи той — мъжът в перата, след което тя започна да се държи, както трябва.

Тичаше в колелото.

Ядеше храната, която се сипеше от дупката.

Хуго Ланг отпи от питието си и примъкна коженото кресло още по-близо. Сложи ръка на екрана и нежно я погали по косата, после внимателно доближи устните си до него и я целуна.

Без да нахалства и без да преминава границата.

Само целувчица по бузата.

Облегна се назад, вдигна чаша за дискретна наздравица и продължи да се усмихва.

Холгер Мунк преглътна хапчетата срещу главоболие с вода от крана и се загледа задъхан в отражението си в огледалото над мивката.

Какво се случваше, по дяволите?!

Наплиска си лицето със студена вода, нямаше представа откъде се взе изведнъж тази болка. Вече в продължение на няколко дни идваше, отиваше си, но не минаваше. Навярно лекарят беше прав. Води нездравословен живот. Трябва да тренира повече. Да не пуши толкова. Дали това е причината?

Възпълният следовател си избърса лицето с ръкава на пуловера. Дишаше тежко и чакаше хапчетата да подействат. Прекъснаха съвещанието за пет минути. Другите го чакаха там. Никой не можеше да си намери място, откакто бе изникнало това име.

Якоб Марштранер.

В началото Мунк го измъчваха съмнения. Минаха по толкова заобиколни пътища, сдобиха се с толкова много заподозрени, но вече беше сигурен, че търсят точно това момче.

Имаше само един проблем: Якоб Марштранер бе потънал вдън земя. Минаха три дни и още не се появяваше нищо. Претършуваха жилището му на „Юлеволсвайен“, но се оказа празно. Обискираха офиса му — малка еднолична фирма на име „JM Consult“, но не намериха нищо, което да им подсказва къде е.

Ненормален изрод.

Мунк подложи устни под струята и пийна малко вода, хапчетата най-сетне започваха да действат. Погледна се за последен път в огледалото, прокара длан по лицето си, насили се да се усмихне и без да бърза, се върна в заседателната зала.

— И така, докъде бяхме стигнали? — обърна се той към колегите си, заставайки до екрана. — Лудвиг?

— Нищо от летищата — докладва Грьонли. — Възможно е, естествено, да се е опитал да избяга с влак или с автомобил, но не е регистрирано преминаване на границата.

— Значи още е в страната?

— Не знаем — обади се Ким Колсъо. — За всеки случай уведомихме Интерпол.

— Хубаво — одобри Мунк. — А снимката на Марштранер?

— Излезе във всички вестници сутринта, нали така искаше? — осведоми го Анете Голи.

— Не го ли решихме единодушно?

— Не съвсем — избоботи Къри.

— Стига, Къри, престани — въздъхна прокурорката.

— Какво?

— Единодушни бяхме — вметна Лудвиг Грьонли.

— Казвам само, че е идиотщина — промърмори той. — Всеки път става така. Излиза снимка в медиите и телефоните ни прегряват от хиляди добронамерени глупаци, които си мислят, че са видели нещо подозрително да се прокрадва край гаража им.

— Доколкото ми е известно, аз съм началникът на отдела — скастри го Мунк. — И наредих снимката му да бъде публикувана днес, нали?

— Да — продължи Къри. — Аз само...

— Вече я има в интернет — намеси се Юлва и показа телефона си.

— Чудесно. Остава да се надяваме, че нещо ще излезе оттам.

Главоболието на Мунк бавно и подмолно се завръщаше. Той отпи от шишето с вода на масата.

— Добре. Какво друго?

Огледа лицата в залата.

— А къде впрочем е Миа? — зачуди се той.

— Получих съобщение от нея. Имала ангажимент, ще дойде по-късно — уведоми го Грьонли.

— Какъв?

— Не пише.

— Хубаво — изръмжа Мунк и се помъчи да се съсредоточи, преди да продължи. — Минаха три дни, а няма и следа от Якоб Марштранер. Това не е добре, хора. Все някой трябва да знае нещо. Все някой трябва да го е видял да прави нещо. Колата му засичана ли е извън Осло?

— Няма данни от фирмите, събиращи пътни такси — информира го Ким.

— А телефонът му?

— Според „Теленур“ последно е използван в петък от дома му — чу се гласът на Габриел Мьорк. — След това няма никакъв сигнал.

— Ами компютърът в офиса му?

— Съвсем празен е — отвърна Габриел.

— Сериозно, хора? — въздъхна Мунк. — Нищо ли нямаме?

— Да се върнем ли при ученичките? — попита Ким Колсъо. — Бяхме там онзи ден, но е възможно някое от момичетата да крие нещо.

— Струва си да опитаме — прецени Мунк. — Ще се заемеш ли?

Ким показа с кимване, че е съгласен.

— Ами намерената листовка? — колебливо се обади Юлва.

— Да?

— „Спрете фермата «Льокен»“. Защитниците на животните.

— Да? Откри ли нещо?

— Не, още не, но е странно...

Мунк губеше търпение в синхрон със завръщането се с пълна сила главоболие.

— Провери пак — нареди той. — Потърси връзка с... как се казваше?

— Фронт за освобождение на животните.

— Хубаво. Чудесно. Опитай пак. Виж дали не можем да изровим нещо оттам. Три дни, хора, това не е добре.

Мунк отново отпи от бутилката с вода и в този момент телефонът на масата пред него започна да вибрира.

Мариане?

Той се извини и бързо излезе на верандата за пушачи.

— Ало?

— Холгер?

Позна по гласа ѝ. След толкова много години.

Нещо не беше наред.

— Там ли си, Холгер?

Гласът ѝ трепереше.

— Да, тук съм, Мариане. Случило ли се е нещо? Намери цигара в джоба на якето си.

— Чувал ли си се с Мириам?

— Не. От няколко дни не съм. Защо?

От другата страна за момент настъпи тишина.

— Ами аз...

— Случило ли се е нещо? — повтори Мунк въпроса си и запали цигарата.

— Снощи трябваше да вземе Марион, но не успявам да се свържа с нея.

— Как така?

— Гледах Марион...

— И Мириам я няма?

— Не съм сигурна — продължи Мариане. — Не искам да ти създавам грижи, но не знаех на кого друго да се обадя.

— На мен ще се обадиш, разбира се.

— Нали няма проблем?

— Естествено. Боже Господи, Мариане... Сигурно няма причина за тревога — опита се да я успокои Мунк. — Знаеш какви ги върши понякога Мириам...

— Вече не е на петнайсет, Холгер — прекъсна го Мариане. — Наистина се безпокоя. Трябваше да дойде снощи, а сега не мога да се свържа с нея.

— Сигурно само... — продължи Мунк, но Мариане пак го прекъсна.

— Излъга ме.

— Как така те излъга?

— Каза, че ще помогне на Юлие с нещо, но аз ѝ се обадох и... не призна веднага, но е било лъжа.

— Кое?

— Акция.

— За какво говориш?

— Като едно време. Незаконна акция. Не е помагала на Юлие, било е само претекст.

Мунк загуби нишката.

— Каква акция, Мариане?

— Не искаше да ми каже, но накрая го изкопчих от нея.

— От кого?

— От Юлие?

Мунк продължаваше да не схваща за какво говори тя.

— Кое?

— Пак е станала активистка.

— Кой?

— Мириам. Не ме ли слушаш, Холгер?

Гласът ѝ прозвуча рязко и Мунк най-сетне започна да се пробужда. Главоболието беше изчезнало.

— Спокойно, Мариане. — Той дръпна от цигарата. — Със сигурност няма причина за тревога. И преди се е случвало, нали? Типично за нея. Непокорна е. Познаваш Мириам, никога няма да...

— По дяволите, Холгер! Не е вече на петнайсет. Страх ме е. Изчезнала е. Разбираш ли какво ти казвам?!

— Мариане, отпусни се. Разбирам, естествено. Отишла е на някаква акция? Каква е тази акция?

— За защита на животните — отвърна Мариане. Някъде в Хюрюм. Но снощи трябваше да се е върнала.

— Успокой се, започни от началото. Какво е щяла да прави?

— Юлие каза, че не е минало по план — продължи Мариане. — Затова са се отказали. Прекратили са акцията. Били се разбрали да се укриват в продължение на три дни, ако нещо са обърка.

— Значи се крие? — предположи Мунк.

— Не, Холгер. Била е в колата на онзи от снимката в интернет.

— На кого?

— Онзи, когото търсите. От случая с убийството.

Мариане звучеше почти изцедена, гласът ѝ отекваше отдалече, някъде там на другия край.

— Кой? — отново попита Мунк.

— Страх ме е, Холгер — простена немощно Мариане.

— Значи Мириам е тръгнала на някаква акция?

— С онзи, когото издирвате.

— Кого имаш предвид? Якоб Марштранер ли?

— Да — прошепна тя.

Какво се случва, по дяволите?

— Преди колко време говори с Юлие?

Няма начин да е истина.

— Преди две минути. Току-що затворих.

Как е възможно...? Какво са правили двамата...?

— И Юлие потвърди, че Мириам е била в колата му?

Изчезнала е. Преди три дни.

— Юлие ми каза за него. Страх я е. Сигурно е станало нещо. И те не могат да се свържат с никого от двамата.

Не е истина.

— Юлие вкъщи ли си е сега?

Говори, спокойно. Не тревожи още повече Мариане.

— Да, на „Мьолергата“. Помниш ли къде живее?

Мириам.

— Да, да, помня, разбира се.

Фронт за освобождение на животните.

— Ще поговориш ли с нея?

Да му се не види!

— Естествено, Мариане. Сега затварям и ще ѝ се обадя. Ще се чуем пак след малко.

Не е истина.

Мунк затвори, втурна се в заседателната зала, където го посрещнаха зяпнали лица.

— Къри, Ким, идвате с мен — извика запъхтяно той.

Две учудени физиономии.

— Ясно ли е? Всички останали... трябва ми цялата налична информация за акция на защитници на животните — трябвало е да се проведе в Хюрюм преди няколко дни. Фронт за освобождение на животните. Нужно ми е всичко, което успеете да намерите. Започнете с Юлие Вик. Тя е връзката. Трябва ми сега. Веднага.

— Какво ще... — понечи да попита Лудвиг Грьонли, но Мунк вече бе изчезнал през вратата.

Мириам Мунк се събуди премръзнала. Сви се, колкото ѝ беше възможно, сгуши се и уви с малкото одеялце зънещото си тяло. Най-накрая бе заспала, омаломощена, след като с часове беше пълзяла на четири крака, но гладът и просмукващият се през пукнатините в стените студ я изтръгнаха от съня ѝ и я върнаха насред кошмара. Сигурно още бе в шок, защото не разбираше как е попаднала тук. Беше в колата. Движеха се по път E18. Мислеше за мама и татко. Отново беше дете. Сънена и на топло. Контрастът с помещението, където се намираше в момента, не можеше да е по-голям.

Шега. Това бе първата ѝ мисъл, когато шокът премина. *Къде се намира?* Шега. Леденостуден под. Тъмно подземие. *Кой я е взел на подбив?* Надпис на стената. Голямо, чудновато колело. *Какво се е объркало? Къде са всички останали?*

Дори не усети кога вратата се отвори със скърцане и влезе покритото с пера създание. „Сън — помисли си тя. — Все още сънувам.“ Дори прояви известно любопитство. Отпърво. В съня. Ужасът дойде чак по-късно. В началото се взираше захласнато в декора. Някой е построил тази чудна стая. Под земята. Мириам се е смалила. Насън. Като Алиса в Страната на чудесата. Има голямо колело, където може да тича. Шише с вода с чучур, от който да пие.

Не, не, не.

Искаше да се събуди.

Това не се случва наистина.

Може би, ако си помисли за нещо хубаво?

Божже мой.

Марион? Може би, ако си помисли за Марион?

Помогни ми.

Сигурно тогава ще се събуди.

Моля те.

Чува ли ме някой?

Помощ.

Мириам Мунк стисна очи и се опита да пропъди глада. Гадеше ѝ се. Повърна в ъгъла. След като пълзя в голямото колело. Дланите и коленете ѝ се потяха, но повече нямаше да плаче, така реши — да не плаче. Опита се да сдъвче кафявите хапки. Падаха от стената. Това трябва да е храната ѝ. Преглътна няколко, но пак повърна. Храна за животни на гранули върху студения цимент. Не искаше повече. Не издържаше. Не желаше вече да помръдва. Само ще си лежи сгушена.

Само да не беше толкова студено.

Мириам се надигна предпазливо, сви се в седнала поза и се опита да стопли с дъх ледените си пръсти. Наложил се бавно да се изправи, все така сгушена. Разтри тялото си с ръце и се опита да раздвижи схванатите си и болезнени крака, за да задвижи кръвообращението си.

Господи, колко е гладна!

За пореден път направи опит да стопли побелелите си длани и видя как от устата ѝ излиза смръзналият се дъх.

Майчице.

Иска вече да се събуди.

Помощ.

Мамо. Марион. Татко.

Ще ми помогне ли някой?

Моля ви.

Мириам се стресна, когато вратата се откряна и оттам се показа покритата с пера твар.

— Якоб — простена умолително тя и отстъпи уплашена в ъгъла.

— Не си особено умна — упрекна я момчето с перата и насочи към нея пистолет.

— Якоб, аз... — изхълца Мириам.

Гласът ѝ секна, от устните ѝ излезе само шепот и се загуби в студената стая.

— Млъкни! — нареди птицеподобният младеж. — Защо не правиш нищо? Колко пъти

ти обясних как? А ти не го правиш. Беше послушна в началото. Сега пак ли не вдяваш?

Трябва ли да обяснявам всичко наново?

Момчето с перата пристъпи към нея и вдигна пистолета към лицето ѝ.

— Не, моля те — заекна тя и вдигна ръце да се защити.

— Малоумна ли си?

Очите му бяха черни. Тръсна глава, здраво хванал пистолета с покритите си с пера ръце.

— Загова ли известно време се справяше, а сега не можеш? Понеже си тъпа?!

— Не — прошепна уплашено тя.

— Сигурно си тъпа, защото не е трудно. Трудно ли е?

— Не, не — запъна се Мириам.

— Да не би да си въобразяваш, че някой ще дойде да те спаси? Това ли е причината?

Някое от гаджетата ти?

Изхили се. Зъбите му се белнаха наред покритото с пера лице.

— Или татко? Татко полицай? Очакваш ли да пристигне да спаси малкото си момиченце?

Мирим се разтрепери.

— Никой няма да дойде — продължи пернатата фигура. — Може и да са умни, но аз съм по-умен. Никога няма да те намерят.

Изкиска се зад дулото на пистолета.

— Нищо не ми пречи да те застрелям още сега, но няма да е интересно за публиката, нали?

Мириам не разбираше за какво говори.

— Това е моето шоу. Аз измислих всичко. Не е ли хитро? Изисква се известна изобретателност, за да има представлението ти някаква стойност, да направиш нещо необикновено и хората да искат да платят за него. Не е ли така?

Мириам продължаваше да не схваща думите му.

— Имаш голям късмет — изхили се пернатият младеж — същият, който допреди няколко дни беше Якоб с кръглите очила, но сега се бе превърнал в непознат — сурова усмивка под студените, бездушни очи. — Наистина си страшна късметлийка — продължи той. — Ти си звезда, хората плащат милиони крони, за да гледат представянето ти. А дори не си избраницата.

Момчето се почеса по главата с пистолета и неочаквано избухна в смях.

— Чуваш ли? Дори не избрах теб, имаше три гласа за другата. Предпочитат младата, но шоуто си е мое. Аз сътворих всичко това: колелото, надписа на стената... Тогава защо да не определям аз. Избрах теб, защото те харесвам. Ти си специална. Баща ти е полицай. Не е ли

мил жестът ми да не взема другата, въпреки че гласуваха за нея?

Мириам боязливо кимна, макар да нямаше ни най-малка представа какво има предвид.

— Якоб — промълви тя.

В устата ѝ сякаш имаше шкурка.

— Не, не, не — възпря я той със студения си поглед. — Не говорим. Само слушаме.

Мириам стисна устни и сведе очи.

— Идвам за последен път — закани се младежът. — Прави каквото ти нареждам, ако ли не, ще се наложи да взема другата. Хората трябва да получат това, за което са си платили.

Разбираш ли?

— Да — прошепна Мириам, без да го поглежда.

— Да те застрелям ли, или ще изпълняваш каквото ти наредя?

— Ще изпълнявам — тихо промърмори тя.

Пернатото момче като че ли потъна за момент в размисъл, сетне отпусна пистолета и показа белите си зъби.

— Чудесно.

Той изкудкудяка, затвори тежката врата и я остави сама в студеното и тъмно подземие.

Миа не знаеше откъде се появи това чувство, но в бялата къща в пустошта имаше нещо необичайно. Нещо я теглеше назад още след предишното ѝ посещение тук. Къщата на Джим Фюглесанг. Самотна постройка наред нищото. Заскрежени дървета. Тишина. Само че не като онази успокояваща тишина на Хитра. До морето. Сред крясъците на чайките. Друго беше. Друг вид тишина, обостряща сетивата. Подтикваше я да се озърта наоколо, докато с умерена крачка извървя разстоянието от колата до бялата сграда. Сега си носеше оръжието и затова беше по-спокойна. Предишния път се чувстваше гола, почти уплашена, а това не бе типично за нея. Когато се прибра, не успя да си обясни защо и любопитството ѝ още повече нарасна. Налагаше се да се върне, но все не намираше време. Вероятно и сега това посещение не биваше да е приоритет при всички останали събития, ала няколко часа нямаше да навредят, а и бързаше, за да не пропусне светлината.

Миа се отправи към малката къща, но спря и размисли. Реши вместо това да поеме по пътеката в гората. Влизала е вътре. Това, което търси, не е там.

Четиринайсет минути при хубаво време.

Джим Фюглесанг е направил снимки. Преди много години. Фотографии, залепени в албум. Котка. И куче. Положени в петогълник от свежи върху постеля от пера.

И да, тя не е като другите. Не може да обясни странното си влечение към това далечно, пусто място, но то е ясно осезаемо и това я улеснява. Чувствата ѝ нямат значение. Безразлично е дали разбира, или не. Защото Джим Фюглесанг е снимал сцени с животни в пряка връзка с убийството на Камила Грийн. И това се е случило някъде наблизо.

Шестнайсет минути на връщане.

При предишното си идване бе видяла път към къщата и пътека, водеща към гората. Възможно е, разбира се, да е направил снимките и другаде. На което и да е друго място, но все пак... Четиринайсет минути при хубаво време, шестнайсет минути на връщане. Подразбираше се, че описанието се отнася до местност, позната на мъжа с бялата каска. Хубаво време. Свикнал е с маршрута, бил е там и при лошо време. На връщане. „На връщане“ би трябвало да означава към къщи, нали? Четиринайсет минути в едната посока. Две минути повече в другата. Натам — слизане. Насам — изкачване. Миа издърпа шапката си, та да покрие ушите ѝ. Няма начин това да не е пътеката, за която говореше той.

Пътека надолу към езеро.

Защо е толкова тревожна, по дяволите?

Та нали никога не се страхува от нищо?

Четири бели камъка.

Миа едва не подскочи, когато дърветата пред нея се разтвориха и тя ги видя на брега на тъмното езеро. Четири бели камъка, прилежно наредени до нещо, което някога трябва да е било стар мост. Сърцето ѝ заби още по-бързо в момента, в който забеляза някога новия, но вече изгнил плавателен съд, наполовина потънал досами сушата.

Червена дървена лодка. С бял надпис до прогнилото гребло.

Мария Тереса.

Миа Крюгер вдигна очи и погледът ѝ се спря на неголяма постройка, отстояща на няколко метра. От другата страна на езерото. Къщурка. Сива — все едно влагата е отмила всички цветове от стените. Прозорците бяха заковани с дъски, необитаема,

изоставена и при все това...

Тя напипа телефона си в джоба на коженото яке.

Коминът пушеше.

Четиринайсет минути при хубаво време.

Шестнайсет минути на връщане.

Четири бели камъка.

Червена лодка.

Мария Тереса.

Мамка му.

С треперещи пръсти Миа набра номера на Мунк, но джаджата не я слушаше.

Няма обхват.

По дяволите.

Опита повторно, вдигна телефона, върна се няколко крачки назад, отдалечи се от езерото, после пак слезе при изгнилия мост. Нищо. Тя изруга тихо, прибра телефона в джоба си и се спря да прецени мястото. Избра пътя отляво покрай черното езеро.

Сиви греди на необитаема къща.

Коминът пушеше.

Дърветата не я пускаха да мине.

Вече нямаше пътека.

Непроходим терен.

Все още нямаше покритие.

Клоните я удряха през лицето.

Дяволите да го вземат.

Сърцето на Миа биеше силно, когато стигна изоставената сива къщичка от другата страна на тъмното езеро.

Заковани прозорци.

Залостена врата.

Старо зелено волво.

Тя се промъкна през малкия двор и предпазливо надникна през прозорците на колата. Термос. Няколко шишета газирани напитки. Черна чанта. Наведе се и внимателно отвори вратата на автомобила, пролази на пътническата седалка. На пода имаше черна дамска чанта. Кърпички, червило, тефтер, шофьорска книжка със снимка на красиво младо момиче, гледащо сериозно към фотоапарата.

Миа едва не изпадна в шок, когато видя лицето на момичето, което се взираше в нея от шофьорската книжка.

Мириам?

Как е възможно, по дяволите?

Коленичила на студения под в подземиято, Мириам Мунк се мъчеше да дъвче твърдите гранули, които се изсипваха от дупката в стената. Храна за животни. Първия път, когато той я принуди да яде от тях, ги повърна и се зарече никога повече да не слага тези противни неща в устата си, но не издържа. Толкова беше гладна. Тялото ѝ стенеше за храна. Едва не припадна в голямото колело. Наложил се да пълзи на четири крака, за да го задвижи. Дланите ѝ бяха покрити с пришки, а раните по коленете ѝ кървяха. Не издържаше повече. Трябваше да сложи нещо в стомаха си, иначе щеше да издъхне. Така ѝ се струваше. *Ще умре тук, в това студено мазе.*

Ако скоро не получи нещо за ядене.

Събра няколко гранули от пода и ги сложи върху езика си. Опитала се да не мисли какво има в устата ѝ, да ги сдъвче, сякаш нищо не е било. Подложи глава под гърлото на голямото шише с вода и се постарала да преглътне. Този път не повърнала. Слава богу.

Сложи още гранули в устата си и повтори процеса: дъвчеше, доколкото бе възможно, и същевременно се мъчеше да мисли за нещо друго, после пъкна глава под шишето и отново преглътна.

Помощ.

Мириам се уви в одеялото и затвори очи. Да потъне в себе си. Това не беше действителност. Не се намираще там. Беше някъде другаде. Вкъщи. На масата със сервирана закуска. Марион току-що се бе събудила. Ухаеше на прясно сварено кафе. На момиченцето му се спеше. Отказваше да си съблече пижамата. Искаше да седи в скута на майка си. Да не става. Да не ходи на училище. В очите ѝ не лазеха насекоми. Нямаше бръмбари по циментовия под. Нямаше го и леденостудения вятър на подранилата зима, веещ през дупките в стената. Подът беше топъл. Марион искаше майка ѝ да ѝ върже косата на конска опашка. Юханес им се усмихваше. Никъде нямаше да ходи. Не заминаваше за Австралия. Бяха само тримата. Днес щяха да си останат вкъщи заедно. Бяха свободни. Щяха да гледат филм и да ядат пуканки.

Защо никой не идва?

Помогнете ми.

Моля.

Мириам не обърна внимание на отворилата се врата, преди покритото в пера момче да застане пред нея с пистолет в едната ръка и някакъв предмет в другата.

— Промяна в плановете.

— Какво? — промърмори Мириам. Не искаше да остави топлата кухня да се изплъзне изпод клепачите ѝ.

— Ставай — нареди момчето и я рита, докато не се събуди.

Тя се надигна с мъка, седна и се сгуши в одеялото.

— Има промяна в плановете — повтори младежът. — Знаех си, че трябваше да взема другата. Ти не ставаш, а сега всичко се провали.

Мириам бавно отвори очи и го погледна. Насочен пистолет и нещо, протегнато към нея. Руса перука.

— Но още можем да спасим положението — кимна черноокото лице. — Пробвай я.

Мириам не го разбра.

— Сложи я, искам да видя как ти стои.

— Якоб, моля те — промълви тя, ала дори не знаеше дали от нея е излязъл някакъв звук.

— Слагай я! — разгневи се момчето и ѝ тикна перуката. — Подцених ги. Имат моя снимка. Как според теб са ме намерили?

— За какво говориш? — промърмори Мириам отново, без да знае дали думите са излезли от устата ѝ.

— Слагай я! — повтори пернатата твар.

Мириам кимна боязливо и внимателно нагласи перуката на главата си. Младежът я погледна косо.

— Приличаш — усмихна се той. — Чудесно. Значи все пак не е било на вятъра.

Тя се опита да изрече нещо, но не беше в състояние.

— Не се тревожи за мен — каза младежът. — Ще се оправя. Малко е рано, все пак си платиха за три месеца, но не е страшно, стига да направим необходимото. Не си ли съгласна?

— Какво... ще правиш с мен? — измънка Мириам, явно този път с глас, защото покритото с пера момче реагира и я погледна с любопитство.

— Ще те убия. Ти какво си мислеше?

Мириам не успя да отговори.

— Възнамерявах да почакам, но след като са качили моя снимка в интернет, е най-добре да побързаме, преди някой да е дошъл. Нали? — подсмихна се той. — Ела.

Нежно я погали по перуката.

— Всичко съм подготвил там.

Миа Крюгер се измъкна бавно от автомобила и извади пистолета от кобура, закрепен към ръката ѝ. Този път беше въоръжена. За щастие. Дойде тук, следвайки интуицията си. Къщата на Джим Фюглесанг. Снимките. Брътвежът по време на разпита. Четири бели камъка. Червена лодка. Пуста къща от другата страна на мътното езеро. Скривалището на Якоб Маршгранер. Нямаше начин. Това беше. Но...

Мириам?

Не схващаше логиката.

Мириам Мунк?

С Якоб Маршгранер?

Какво, по дяволите, прави тук?

Миа се сниши, доколкото успя, и се промъкна покрай колата, без да откъсва очи от вратата на порутената сграда отпред.

От комина излизаше дим. Но друг знак за живот нямаше. Миа остана приклепнала, ала се отглеждаше за място с мобилно покритие. Някаква височинка. Измъкна телефона от джоба си, здраво стиснала пистолета „Глок“, но напразно.

Няма обхват.

Изруга тихо и се ядоса на телефонните компании, които тръбят, че покритието им е безупречно. Леко облечени момичета на билото на планината, усмихнати момчета на водни ски далеч от сушата. Мамка му, къде са, когато има нужда от тях?! Вдигна високо телефона, но без резултат.

По дяволите.

Недалеч забеляза склон и бавно се заизкачва нагоре, без да изпуска от очи вратата на старата къща.

След няколко метра на дисплея на айфона ѝ настъпи раздвижване. Покритие. Мамка му, изчезна! Пак се появи нещо. Не, мътните го взели, изгуби се отново! Дяволите...

Набра номера на Мунк.

Не.

На Лудвиг.

Да му се не види!

Ала неочаквано успя да се свърже.

— Грьонли на телефона.

— Миа е — прошепна тя. — Чуваш ли ме?

— Ало? — прозвуча отдалече гласът на Лудвиг Грьонли.

— Чуваш ли ме? — повиши глас тя, доколкото се осмели.

— Миа? Ти ли си? Там ли си? Холгер е...

— Майната му на Холгер — проплака Миа, защото Грьонли отново заглъхна.

— Намерих Маршгранер. И кой знае защо Мириам е тук. Трябва...

— Ало?

— Чуваш ли какво казвам, Лудвиг?

— Там ли си, Миа?

— Да, мамка му, тук съм. Засечи ме! Намери телефона ми! Открих го. Маршгранер. Сигурна съм, че е тук. По някаква причина...

— Миа? Губиш ми се — чу се Грьонли в далечината.

— Засечи ме, Лудвиг? Разбра ли ме? Намери ме. Открих...

— Ало?

— Лудвиг?

— Там ли си, Миа?

— По дяволите — силно изруга Миа и не чу стъпките в заскрежената калуна зад нея. —

Разбра ли, Лудвиг?

— Ало? Миа?

— Намери ме, Лудвиг! Засечи координатите ми! — простена отчаяно тя и едва обърнала се, към лицето ѝ посегна покрита с пера длан.

Инстинктивно вдигна ръце. Да се предпази. От това, което я връхлетя. Някаква сянка. Студените ѝ пръсти се натъкнаха на метал в отчаян опит да защитят главата.

— Миа?

Чуваше далечен глас от телефона. Вече не бе в ръцете ѝ. Изгуби го. Звук от предмет, който отново я връхлетя, този път с още по-голяма сила. Едва успя да различи усмивката там някъде, сред сенките, и ръката ѝ се предаде, сблъсък на метал с кожа и кост.

Студено.

Чу шум.

На моравата има някого.

Пръстите ѝ пропукаха.

Мириам.

После дойде болката.

Ръцете ѝ са вързани.

Кръвта от челото ѝ се стичаше по очите и устата.

Превръзка на очите. Руса перука.

Телефонът в калуната още говореше, викаше името ѝ някъде далече.

— Миа, тук ли си?

Не бой се, Мириам.

Тежкият метал прониза въздуха още веднъж.

Ще се погрижа за теб.

Трети път.

Всичко е наред, Мириам.

Но после...

Четвърти път.

Не бе по силите ѝ да остане повече в съзнание.

Непрекъснат поток от сълзи по белите бузи на момичето, което не бе виждал от много години: Холгер Мунк не знаеше как да я накара да спре да плаче.

Млъкни.

Имаше огромно желание да ѝ го каже.

Млъкни, по дяволите, и ми обясни връзката.

— Юлие — обърна се той към нея със спокоен тон и усмивка. — Всичко е наред. Отпусни се. Сигурно ще ги открием скоро.

— Нямах представа — ридаеше момичето.

— Не си имала представа, разбира се, Юлие. Не е твоя вината, но е важно да ни кажеш каквото знаеш. Затова... ако успееш, би ли могла да се сетиш за нещо, което да ни помогне?

Къри и Ким Колсъ в ъгъла не схващаха нищо, но благоразумно си мълчаха.

— Провали се — изхлипа Юлие, най-сетне успяла да произнесе цяло изречение.

— Кое се е провалило? — попита Мунк и внимателно я погали по ръката.

— Акцията — измърмори тя и го погледна в очите, за първи път, откакто дойдоха в апартамента ѝ на улица „Мьолергата“.

— Значи Мириам е дошла с вас?

— Моля?

— Акцията за защита на животните. Била е с вас?

— Да — кимна младото момиче и крадешком погледна двамата следователи, облежнати на стената зад Мунк.

— Защо?

Веднага осъзна грешката си.

— Моля?

— Якоб Маршгранер — спокойно продължи инспекторът и отново я погали по ръката. — Имам предвид какви... какво... как така се познават? Откъде Мириам познава този Якоб?

— Не разбирам въпроса ви.

Юлие избърса една сълза на бузата си.

— Ами просто се чудех — поде Мунк с цялото самообладание, на което бе способен. — Не съм чувал да... ѝ е приятел и...

— Зиги — колебливо отвърна Юлие.

— Зиги ли?

— Зиги Симонсен. Познавате ли го?

— Не.

— Той предложи да... Приятели са с Якоб. Знаете ли кой е Зиги, или не ви е казала нищо?

Юлие вдигна към него объркани очи.

— Да, да...

— Не знаете, нали?

— Знам, аз...

— Каза, че ще сподели с вас. — Юлие си избърса лицето с ръкава на пуловера. — Значи не е?

Мунк хвърли бегъл поглед през рамото си към Къри и Ким Колсъ.

Ново име.

Зиги Симонсен.

Къри извади телефона от джоба си и излезе от стаята.

— Какво е щяла да ми каже? — внимателно попита Холгер Мунк, поглаждайки леко ръката на момичето.

Сълзите ѝ бяха спрели и сега се взираше любопитно в него.

— За нея и Зиги. Значи не ви е казала?

— Не — колебливо отвърна той и в същия момент от джоба му се разнесе звън.

— Тогава не бива да издавам нищо.

Юлие сведе очи.

— Юлие...

Телефонът в джоба му отново зазвъня.

— Не знам.

Сълзите ѝ пак бяха на път да бликнат.

— Трябва да разбера, нали ти е ясно? — Тонът на Мунк прозвуча малко по-строго, отколкото възнамеряваше. — Якоб и Мириам се познават. И двамата са изчезнали. Разбираш ли колко е важна тази информация за нас?

Нов звън от телефон, този път не неговия. Дойде някъде от стаята.

— Да, но аз...

Момичето го погледна.

— Холгер — повика го Ким зад гърба му, но Мунк му махна да замълчи.

— Мириам и Якоб. Знаеш ли къде са?

— Холгер — повтори Ким.

Мунк отново не му обърна внимание.

— Просто...

— Мунк!

Ким постави ръка на рамото му.

— Какво? — процеди през зъби раздражено началникът му, когато Ким Колсъо му подаде телефона си.

— Холгер?

В ухото му неочаквано отекна гласът на Лудвиг Грьонли.

— Какво има? — изръмжа главният инспектор.

— Миа — запъна се Лудвиг.

— Какво?

— Намерила ги е.

— Какво???

— Мириам. И Марштранер.

— Как...

— Знаем къде са.

— Кой?

— Холгер? Слушаш ли ме? Открихме ги.

Мунк стана.

— Къде?

— Телефонът ѝ. Обади ми се оттам и поиска да я засека. Видяла ги е. Намерила ги е. Холгер? В ръцете ни са. Знаем точното местоположение. Хюрюм. Там са, Холгер. Открихме

ги.

— Уреди ми хеликоптер! — нареди Мунк на път към вратата.

— Какво? — не разбра Грьонли.

— Тръгваме. Уреди ми проклетия хеликоптер, по дяволите! ВЕДНАГА. Там сме след три минути.

— В „Грьонлан“ ли? — попита Ким.

— По-бързо от Сатаната! — изкрещя Мунк и се завтече надолу по стълбите.

Болката в ръката ѝ бе почти непоносима и не знаеше колко време е била в безсъзнание.

Миа Крюгер отвори очи и бавно се надигна, инстинктивно сложи лявата ръка на гърдите си и се помъчи да разбере къде се намира. Студ. Заскрежена земя. Тялото ѝ не искаше да се изправи, но тя го принуди. Поклащаше се с наведена глава, а действителността постепенно я застигна.

Мириам.

Беше последвала загадъчните указания на Джим Фюглесанг. Снимките. Четири бели камъка. Червена лодка. Открила бе порутената къщурка. Когато разбра на какво е налетяла, вече беше прекалено късно. Якоб Марштранер. И Мириам беше там. Телефонът нямаше обхват. Беше прекалено ядосана, за да прояви предпазливост. Той ѝ се нахвърли отзад. Невидими удари. За щастие се бе предпазила с ръка.

По дяволите.

Миа направи крачка напред, но скоро разбра, че няма контрол. Умът ѝ се опитваше да дава команди, ала тялото не се подчиняваше. Спъна се и падна в студената калуна. Болката отново се завихри в нея. Счупил е пръстите ѝ. Не можеше да си помръдне ръката. И окото. Не виждаше. Лявото око. Кръв.

Аматьор.

С мъка успя да се надигне отново. Застана объркана наред безплодната морава в опит да си възвърне самообладанието.

Пистолетът?

Миа падна на колене и пак стана. Пред очите ѝ танцуваха сенки. Спомни си. Ударите по главата. Съумя да се предпази. Затова е безжизнена. Лявата ѝ ръка.

Направи още няколко неуверени крачки, без да знае в каква посока се движи. Нейният „Глок“? Взел ли е пистолета ѝ?

Мириам.

Заловил я е. Пернатото момче.

Защо, по...

Отново се спъна, падна по очи на студената земя, но за пореден път успя да се изправи на крака. Пъхна лявата си ръка под якето. *Всичките ѝ пръсти бяха счупени.* Ръката я бе предпазила от ударите. Затова беше още жива. Колко ли дълго е била в безсъзнание?

Плъзна дясната си ръка отзад под колана и бързо замига. Опитваше се да отстрани кръвта от окото си. Лявото — не. Дясното — да! Вече виждаше. Знаеше къде е. „Глок 17“. Взел го е. Във всеки случай не го виждаше никъде, но я обля топлина, когато под колана си напипа приклад.

Малкият. „Глок 26“. Вече бе идвала тук, в пустошта, и тогава се чувстваше гола — нямаше да позволи да ѝ се случи пак, за бога, затова се бе въоръжила и с двата. Издърпа пистолета и най-сетне доби известна представа къде се намира. Къщата. Колата. Пътека навътре в гората.

Якоб Марштранер.

Миа пъхна лявата си ръка по-навътре под коженото яке в опит да отблъсне болката и тръгна, накъдето предположи, че са поели.

Какво, по дяволите, прави Мириам тук?!

Сива, порутена постройка.

Широко отворена врата.

Не е вътре.

Пътят към водата.

Обратно към дома на Фюглесанг.

Не.

Пътеката.

Миа вдигна предпазителя и приготви пистолета. Краката най-сетне ѝ се подчиниха и тя успя да се насочи към просеката в гората, където двамата вероятно се бяха изгубили.

Колко дълго е била в безсъзнание?

След няколкостотин метра устоя на ненадейния позив да повърне. Вътрешностите ѝ искаха да излязат. Наложил се да се облегне на едно дърво.

Това е пътят, Миа.

Дяволите да го вземат.

Успя да го потисне и се заклатушка напред с все по-сигурна крачка. Положително бяха още тук някъде: тялото му, облепено с перушина, Мириам с вързани ръце и превръзка на очите. Миа отново вдигна пистолета в нестабилна хватка, принуди краката си да продължават да вървят. И ето — видя ги.

Полянка сред дърветата.

Мириам на колене.

Пред нещо...

Не го различаваше ясно, но разбра какво е.

Жертвен олтар.

Петоъгълник от свещи. Пера, разпръснати по земята.

По дяволите.

Миа бързо се озърна и осъзна, че не може да се приближи повече. Щеше да я види. Ако продължи напред. Светкавично взе решение — свърна от пътеката и се запромъква предпазливо по периферията на полянката под прикритието на дърветата.

Открито място.

Той правеше нещо.

Беше гола.

Имаше нещо на врата ѝ.

Мириам бе коленичила без дрехи на сред ливадката, а ръцете ѝ бяха вързани отпред.

Миа внимателно се премести между дърветата, за да вижда по-добре. Вдигна пистолета, но ръцете ѝ трепереха. Дулото сочеше и към Мириам, не само към пернатия звяр.

Мамка му.

Какво правеше той?

Пропълзля малко по-напред.

Светлината беше оскъдна. Миа се огледа, най-после успя да принуди ума си да заработи достатъчно добре, за да добие обща представа. Пътеката, откъдето бе дошла. Полукръг от дървета. В дъното, точно зад Мириам... Наложил се да примигне, за да намести перспективата.

Пропаст.

Олтарът на полянката се намираше на самия ѝ ръб.

Дявол да го вземе.

Миа бавно пропълзя между дърветата. Тялото ѝ изглежда най-после се пробуди. Лява ръка — счупена; ляво око — ослепено от нещо, което тя прецени като кръв от слепоочията ѝ, но нямаше никакво значение, защото можеше да се движи. И тялото ѝ, и умът ѝ работеха. Пролази, без да бърза, през калуната. Приближаваше се все повече, а в това време момчето в перата се изправи, мина зад гърба на голата млада жена и хвана нещо с ръце.

По дяволите.

Въжето на шията ѝ.

Удушена и положена в кръг от светлина.

Миа се промъкна още по-близо. Сега или никога — беше ѝ ясно. Щеше да я убие, ако не направи нещо. За пореден път тя вдигна пистолета пред окото си, но все още не виждаше накъде сочи цевта.

Ненадейно се чу шум — идваше от небето. Покритото с пера момче инстинктивно се изправи и слисано се загледа в облаците.

Бръмчене.

Хеликоптер.

Все пак я бяха разбрали.

После...

Филмът, който Миа Крюгер щеше да превърта в главата си всяка нощ седмици наред.

Пот на възглавницата.

Плач с глас.

Забавен каданс.

Покритото в пера момче изумено гледа към небето, търсейки източника на шума, който оглася тихата гора.

Мириам става. Ръцете ѝ са вързани на гърба.

Хеликоптер.

Звукът на спасението.

Звукът на свободата.

Тя се затича.

Миа вдигна пистолета и изскочи на полянката.

Не, не.

— Мириам!

Обърканото от неочакваните събития момче, хеликоптерът в облаците, Миа, изненадващо задала се срещу него, пистолетът ѝ в ръцете му — присвоеният ѝ „Глок“. Той все още недоумяваше какво се случва.

— Мириам!

Филмът продължаваше.

Голото тяло с вързани на гърба ръце тичаше към звука на свободата, към ръба на пропастта.

Не, Мириам, не.

Хеликоптерът се показва. Покритото с пера момче насочи дулото на пистолета към нея, но Миа не забеляза изстрелите, проехтели в краката ѝ. Имаше неподозирани сили.

— Мириам!

Тя вдигна пистолета пред очите си, втурвайки се през поляната. Шум от перките на механичното животно, кръжащо над ръба на бездната.

После се изгуби.

Миа дори не забеляза метала, проникнал в краката и раменете ѝ.

Падна в пропастта.

Мъжът, покрит в пера. Очите му не разбираха какво се случва, когато Миа най-накрая го видя в мерника и изпразни пълнителя в него.

— Мириам!

Белите му пръсти изпуснаха пистолета, а той падна на колене на студената земя.

Нямаше как да види лицето на Мунк, но все пак усети погледа му от металното животно, как извърща очи при вида на голото момиче, полетяло в пропастта.

Последните три изстрела попаднаха в целта пред взора на Миа.

Неопределимо изражение.

Кожа под тресящи се пера.

И после издъхна.

Почти в несвяст, тя се приближи към урвата и видя разкривеното голо бяло тяло, проснато там долу.

Мириам.

Миа се свлече на колене, вече нямаше сили да остане в съзнание. Пистолетът се изплъзна от пръстите ѝ.

Не.

Моля те.

Шумът от хеликоптера заглъхна.

Сетне...

Скъпа Мириам.

... вече не беше там.

Заваля сняг, сякаш предвещан от църковните камбани. Двайсет и втори декември и вестниците от дни питаха: „Няма ли да има бяла Коледа тази година?“. Но ето че все пак заваля — големи бели снежинки падаха в такт с тежките удари на църковните камбаните в квартал „Гамле Акер“. Погребение. А скоро идваше Коледа. По-зле не можеше да бъде за Миа Крюгер, която бързаше, сгушена в якето си, към входа на църквата, внимателно заобикаляйки надгробните плочи.

Всички се бяха събрали. Ким. Къри. Микелсон. Анете. Лудвиг Грьонли. Тъмни костюми. Тъмни палта. Мрачни лица. Сведени глави. Дискретно кимване. Мунк не се виждаше никъде. Вероятно вече беше вътре. Все пак той бе най-близкият. Беше се разпоредил с всички подробности. Ковчегът. Венците. *Благодарим ти за всичко. Последно сбогом от колегите и приятелите.* Миа не бе говорила с Мунк почти от два месеца, но предположи, че е в църквата, и когато ръждивочервената врата се отвори и събралите се хора бавно потънаха вътре, предположението ѝ се потвърди. Видя гърба му отпред — стоеше с наведена глава до белия, покрит с цветя ковчег.

Церемонията бе семпла, но красива. Самата Миа по принцип не беше религиозна — не разбираше защо хората имат нужда да вярват в нещо по-висше, защо е наложително да се събират в стара сграда, да седят на неудобна пейка, докато свещеникът им разказва как Бог се грижи за своите чада и ще приветства всички в царството си, обаче краткият ритуал все пак ѝ се стори много хубав. Заедно в скръбта. Последно संबогом.

Органова музика. Няколко думи от свещеника. Реч на Мунк — бе развълнуван, но изглеждаше по-добре, отколкото Миа се опасяваше, че ще бъде.

Можеше да е толкова по-зле.

Хвана се в тази мисъл, когато ковчегът мина край нея, понесен от шестима мъже, между които Мунк и Микелсон.

Можеше да е Мириам.

После се засрами — щом спуснаха ковчега в земята. Малко присъстващи, общо взето колегите, едно-две непознати лица, но не много — такъв беше Пер Линдквист, такъв живот си бе избрал. Първо бе следовател и после — човек. На седемдесет и пет и почти баща за Мунк. Способен полицаи, пожертвал всичко за работата си, на пенсионна възраст вече бе поизносен, но живя дълго и води живота, който искаше.

Заровиха ковчега и Миа отново изпита угризения, но...

Можеше да е много по-зле.

Ръкостискане тук, кимване там, докато събралите се бавно се разотиваха.

По-късно щеше да има бдение: бира и песни в „Юстисен“, както Линдквист беше пожелал, но тя нямаше сили да се включи.

Познаваше го, ала не чак толкова добре.

Легендарен полицаи.

Близък приятел на по-възрастните в отдела.

Но Миа нямаше да издържи. Искаше само да се прибере вкъщи. Оставаха два дни до Коледа. Да се опита да го преживее, да мине по-бързо. Дойде да покаже уважението си, но имаше и друга задача.

Да поговори с Холгер.

След случилото се преди няколко месеца с Мириам колегата ѝ бе помолил всички да го оставят на спокойствие и Миа, както и другите, естествено, уважи молбата му.

Тя се отдръпна от хората и отиде при него едва когато той остана сам под заснеженото дърво, недалеч от гроба, където бяха изпроводили ковчега.

— Здравей, Холгер! — меко го поздрави Миа, без да се доближава съвсем до него — жест на тялото, чрез който да разбере дали могат да разменят няколко думи.

— Здравсти, Миа! — отвърна той с уморена усмивка и ѝ кимна в знак, че няма нищо против.

— Как си? — поинтересува се тя.

Думите прозвучаха странно, но не знаеше какво друго да каже.

— По-добре — отново се усмихна Мунк.

— А Мириам? — колебливо попита Миа.

Той притихна за момент, впери тежък поглед в червеното зарево.

— Справя се, но не могат да кажат нищо.

— За какво?

Мунк се замисли, преди отново да отвори уста.

— Още не може да върви и не знаят дали някога ще проходи. Но вече говори по малко и вчера ме позна.

— Това е чудесно!

Миа не беше сигурна дали констатацията ѝ е уместна.

— Така е.

Замълчаха. Между тях прехвърчаха снежинки.

— Уведомихме Интерпол и те заловиха и петимата — съобщи тя. — Всички, които са си купили достъп до предаването. Един французин. Един богат швейцарец. Случаят много се раздуха, не знам дали си проследил, дори „Си Ен Ен“ го отрази в най-гледаното време в САЩ. Разчистихме всичко.

— О, така ли? Много добре — отвърна Мунк, но сякаш не я беше чул.

— А Симонсен, милиардерът... — продължи неуверено Миа. — Призовах и него. Сещаш ли се за случая от Санефюр? Изпратили Хелене Ериксен и брат ѝ в Австралия. Оказа се, че всичко, казано от свещеника, е вярно. Майка им не е била съвсем в ред. Тя го е убедила да ги отпратят, за да получат наследството. Загинала е при злополука. Опитах се да науча нещо от полицията в Санефюр, но те не знаят друго, освен че...

Мунк не я поглеждаше. Цигарата му догаряше между пръстите, а очите му бяха зареяни в далечината.

— Както сам твърди, им е помогнал, когато е станало ясно, че не са на сигурно място и е научил за сектата. Разсадник за нея и магазин за него, та явно казват истината.

Холгер Мунк погледна ръката си и видя, че цигарата е угаснала. Хвърли я, бръкна си в джоба и пхна нова между устните си.

— Скоро няма да разберем — подхвърли той. — Но с Мариане се надяваме на най-добрия изход. Друго не можем да направим.

Усмихна ѝ се с блуждаещ поглед.

— Да проходи отново ли?

— Вярвам, че ще се случи. Важно е, нали?

Мунк се извърна към нея.

— Имам предвид да мислиш позитивно.

— Разбира се — кимна Миа и се почувства неловко.

— Вярвам — повтори Мунк.

— Кажй, ако мога да помогна с нещо — тя се загърна по-плътнo с якето си. — И я поздрави. Предай ѝ, че с удоволствие ще я посетя.

Минаха няколко секунди. Пламъчето на запалката гореше до цигарата, без да я докосне. Едрите му пръсти висяха във въздуха.

— Непременно — обеща най-накрая той и се усмихна. — Хубаво, Миа. Благодаря, че дойде.

Искаше ѝ се да го прегърне, но само непохватно се ръкуваха на раздяла. Така или иначе той вече се беше отнесъл. Миа нахлупи шапката върху ушите си и се сгуши в якето си. Не обърна внимание на погледите, които я изпратиха на път към портата — нямаше намерение да остане повече. Спусна се към „Бишлет“. Междувременно снегът се бе усилил.

До Коледа оставаха два дни. Беше се зарекла да опита, сега обаче не знаеше дали е по силите ѝ. Бъдни вечер. В студения апартамент. Сама. За пореден път. Но не можеше да си отиде. Мириам беше на легло в „Юлевол“. Неподвижна. Едва говореше. Не можеше да го причини на Мунк. Да угасне. Не и сега.

Прекоси улицата и заслони лицето си от снега, който вече се сипеше на големи парцали. Осло в бяло — прекрасна Коледа за всички. Тръгна с тежки стъпки по улица „Софие“ и напипа ключовете си в джоба.

Миа я видя само за миг — жена в червено ватирано яке на стълбите. Сякаш отдавна стоеше там и я чакаше. Ръцете ѝ припряно прикрепиха нещо към дръжката на вратата, после жената се спусна по стълбите.

И се изгуби в снега.

Информация за текста

Информация за текста

\$orig_author=Samuel Bjørk (Frode Sander Øien)
\$orig_lang=no
\$orig_series=Holger Munch & Mia Kruger
\$series=Холгер Мунк и Миа Крюгер
\$sernr=2
\$orig_title=Uglen
\$year=2015
\$translator=Мария Стоева
\$trans_year=2018
\$pub_series=Криминале
\$pub_sernr=
\$pub_year=2018
\$type=роман
\$category=криминална проза
\$isbn=978-954-357-382-0
\$biblioman_id=9165

Сканиране, разпознаване и корекция: filthy, 2019 г.

Издание:

Самюел Бьорк Совата
Норвежка, I издание

Превод от норвежки: Мария Стоева
Редактор: Цвета Германова
Коректор: Василка Ванчева
Оформление на корицата: Живко Петров
Предпечатна подготовка: Любомир Делев
Формат 16/56/84 Печ. коли: 25,5
ИК „ЕМАС“

Samuel Bjørk
Uglen

© Samuel Bjørk, 2015
Published by agreement with Ahlander Agency
Самюел Бьорк
СОВАТА
Превод: Мария Стоева
Оформление на корицата: Живко Петров
© ИК „ЕМАС“

notes

Нарушителите ще бъдат преследвани (англ.). — Б.пр.

Член 233 от норвежкия наказателен кодекс, отнасящ се до убийствата. — Б.пр.

Сграда в центъра на Осло, център на разнородни радикални леви движения. — Б.пр.

Скандинавската миля е равна на 10 км. — Б.пр.

Норвежка национална носия. — Б.пр.

Дом за реинтеграция. (англ.) — Б.пр.

Букв. „Птичи напев“. — Б.пр.

Премина на тъмната страна (англ.) — Б.пр.

Люк, поддай се на тъмната страна (англ.). — Б.пр.

Само петимата участници с най-високи оферти (англ.). — Б.пр.

Коя искаш? Коя ще бъде избраницата? (англ.). — Б.пр.

Пуловер с традиционни геометрични мотиви. — Б.пр.